

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”

Redactor-șef Gabriella Costescu •ISSN 2343 – 7693•Anul X Nr. 23 (ianuarie - iunie) 2023

Magyari Julia – „Spiritul iubirii”

MAGYARI JULIA

Magyari Julia – „Flori galbene”

S-a născut în 22 iunie 1958 în satul Cornești de lângă Târnăveni, a județului Mureș.

Absolventă a școlii primare din satul natal.

- 1977 absolventă a Liceului de Cultură Generală din Târnăveni

- Absolventă a Școlii Sanitare de 2 ani din Târgu Mureș

- 1977-1979, educatoare în satul Crăiești-Târnăveni

- 1980-1982, profesor de matematică în comuna Ernei, jud. Mureș

- 1983 – prezent, asistent laborator la Spitalul Județean Mureș.

Pictura este o pasiune, implicit este adevărata cale urmată. Autodidact în studiul picturii, lucrează în tempera, ulei și acryl.

- 1995, Membră a Asociației Artiștilor Plastici din Târgu Mureș.

- Participă la expoziții de grup și colective, organizate la Galeria de Artă „Unirea” din Târgu Mureș, Cetatea Medievală, la Sângiorgiu de Mureș, în alte țări precum: Ungaria, Franța, Olanda.

- Expoziții personale: Parohia Romano-Catolică din Sângiorgiu de Mureș, Târnăveni, Spitalul Clinic de Urgență Mureș, Hotel „Business” din Târgu Mureș.

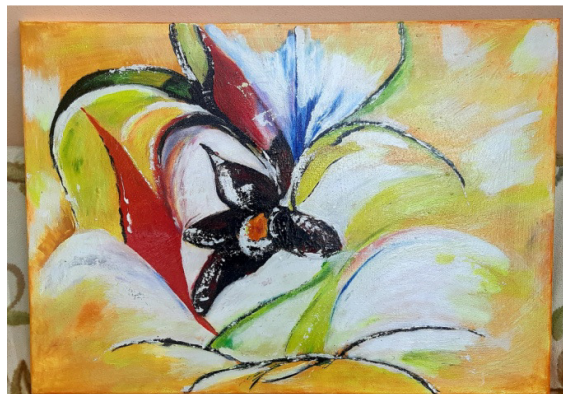
- Expoziție permanentă în Laboratorul de Analize Medicale, a Spitalului Județean Mureș.

- Participă la tabere de pictură organizate de UAP Mureș, unde a primit sfaturi și îndrumări.

- Este fericită pentru că au același talent fiica Imola Manea și nepoata Tamara, alături de care participă la tabere.

Magyari Julia – „Gânduri pentru tine”

Magyari Julia – „Luminile verii”

IANUARIE

VIORICA ȘUTU

Rânduială aristotelică

Eu nu sunt frumoasa fecioară
ce plânge în geneceu
la icoane!
Sabia minții îmi taie cărare
spre Dumnezeu!
Vezi?
Am aflat în marea-mi stăruință
că-i mai presus de înțelesul meu
firul luminii din sămânță.

Văd cât de firesc
clămpănesc stârcii
prin chiparoși
și marea cum cade în prăpastia nopții.
Sub norii zguroși,
rânduiala aristotelică
îmi pare,
o pagină din cartea sorții!

Peștera albastră

Sub umbrele lumii
simt atât de acut,
spasmodica atașare de trecut,
ca duh vegetal chemat

de agonia luminii.
În peștera albastră
a inimii, tăcut,
coboară liniștea ca o instanță,
sub talpa căreia se frânge nemilos
silabe mistice,
neselectă substanță
din care curge totul.

Șoaptele apei

Cu aureola de anahoret,
noaptea flutură franjuri de stele.
Cu liniștea pândeii
în adâncuri ascult
cum freamătă apele.

Cu câtă răbdare și încrâncenare
în stâncă sapă!
Visul mineralizat,
speranța stâncii în dănuire
e dusă de apă.
Îmi pare că sunt o scurtă zăbavă
pe al Tău cadran
și-apoi...
Simgurătatea ne învinge, încet, fără grabă
căci toți o purtăm în noi.

Privesc garda nopții
cum cade în genunchi,
când nuna alunecă printre zodii grăbite,
parcă orele toate, adunate-n mănunchi,
s-au convertit la legi sibirite.

Un semn venit de nicăieri
la rugăciune mă cheamă,
prea insistent.
În viața mea, fă Doamne o minune
spre marea ta să fiu torent
de apă învolburată,
nu vreau să trăiesc o nemeritată
justificare de absent.

Surprindere

El îi așterne cerul la picioare
zâmbind cu albul jderului pe colț.
Ea... numără petalele din floare,
surprinsă vede că e fără „soț”.

Dezamăgire

Te văd și azi, frumoasa mea cadână,
dar simt mereu că ceva îmi scapă.
Privesc ca însetatul în fântână,
dar e plină de ecou și fără apă.

Societatea Culturală „Apollon”
– România
Partener al Asociației Literare
„Creneluri Sighișorene”
Ziua Culturii Naționale

Anul 2023 a început cu poezie, așa cum le stă bine iubitorilor de cultură. Nu în altă parte, decât la Artoteca Bibliotecii Metropolitane București, unde Excelența Sa domnul George Călin, desfășoară evenimentele culturale ale Societății Culturale „Apollon”, pe care o păstorește. Am fost prezenți la acest eveniment, câțiva dintre membrii Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”: Maria Petrescu,

*Laurențiu Turcu,
Konstantin Korcinski*

Aura Ungureanu, Maria
Niculescu, Ștefan Doroftei,

subsemnatul, Nuți Constantin și preotul Laurențiu Turcu, cel care, a ales ca în această zi dedicată Culturii și poetului nepereche Mihai Eminescu, să își prezinte cartea de poezii „Cuvinte din lacrimi...”, ed. „Ro.cart”. Prin parteneriatul dintre Societatea Culturală „Apollon” și Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, mă simt onorat să trimit spre revista sighișoreană „Creneluri Sighișorene”, pulsul cultural al activităților desfășurate la București, tocmai ca și colegii noștri aflați la Sighișoara și Diaspora, să se bucure de trăirile noastre.

Konstantin Korcinski

Pulsul cultural

Vineri, 13. 01. 2023, prima LECȚIE DE POEZIE (nr. 591) a noului an 2023.

În program:

- Recital de poezie în lectura autorilor - „porni Luceafărul...”;

- Lansare de carte: volumul de versuri creștine „Cuvinte din lacrimi...”, autor Pr. Laurențiu Turcu, Cuvânt înainte Ioan Rațiu, Prefața Maria Petrescu, ed. „Ro.cart”, București, 2022.

- Au recitat scriitorii: Adriana Apostol, Ion Forcoș, Adrian Bulgaru, Aura Ungureanu, Elle Reanu, Maria Botnaru, Maria Niculescu, Florin Grigoriu, Dumitru Sandu, Maria Petrescu, Ștefan Doroftei, Grigore Curcanu, Liliana Ghiță Boian, Bebe Jianu, Konstantin Korcinski, Claudia Zamfir, Mirela Penu, Voica Rusu, Maria Ileana Tănase, Pr. Laurențiu Turcu și George Călin.

Julia Magyari, casa din pădure

- Col. Gheorghe Matei – criptologul literar

George Călin, preot Laurențiu Turcu

„Apollon”-România și-a prezentat cele mai recente lucrări, dăruind planșe criptate literar unor scriitori prezenți! Cu mare drag amintim prezența artistului plastic Paul Mecet – Cavaler al Artelor Apollon-România și a col. Tudor Mămăligan – cercetător istoric.

- S-a prezentat revista de cultură, artă și civilizație „Apollon, nr. 211 (12. 12. 2022),

- romanul „Tema pentru acasă” al scriitorului Nicolae Dabija.

- Antologia literară „Eroul Bucovinei – Ion Grămadă”.

Au primit legitimațiile de membru „Apollon”: Mioara Voicu, Dumitru Sandu și Ion Forcoș. Moderatorul evenimentului scriitorul George Călin. Evenimentul s-a desfășurat la Artoteca Bibliotecii Metropolitane București.

La noi, cultura se manifestă ca boală profesională! Nimic pentru noi, totul pentru cultura română! Vivat Cultura! Vivat Apollon!

GEORGE CĂLIN

Julia Magyari, „Casa din pădure”

„Cuvinte din lacrimi...”

Autor Laurențiu Turcu

Am participat la acest eveniment important prin tematica „Porni Lucefărul”, oferindu-mi ocazia a aduce un imn de nemurire geniului culturii române (inexplicabilă pentru mine asocierea cu Ziua Culturii, Mihai Eminescu își merită sărbătoarea prin CUVÂNTUL genial, lăsat ca moștenire poporului român).

Maria Botmaru

Așa a rânduit bunul Dumnezeu prin Omul luminii, Președintele Societății Culturale „Apollon” – România George CĂLIN, a imortaliza Lecția de Poezie, dedicată lui Eminescu și prin botezul literar al culegerii de versuri creștine „Cuvinte din lacrimi...”, autor Părintele Laurențiu Turcu.

Asistând lansările cărților, scrise de susnumitul poet și primind ca dar de carte volumele precedente: „Eu. Sunt. Omul!”, „Poemele copilăriei”, urmărind și pe Fb., postările harnicului poet, care mai este prins și în slujirea Domnului, m-a incitat de această dată curiozitatea de-a cunoaște și „Cuvinte din lacrimi”, de-a savura aerul cu care respiră fiecare cuvânt preotul-poet Laurențiu Turcu. Din lucrările precedente am văzut poetul, românul, părintele, copilul, contopiți într-un Om, ce lasă urme adânci în solul patriei, fără a-și țipa mărirea prin publicitatea exagerată, ce a intrat în vogă. Nu pot să nu remarc versul în care își declară cu inima plină de iubire dragostea pentru Țară, pentru neam, pentru limba română, dar și compătimirea pentru Basarabia, ruptă din trupul României.

Ești casa mea! (Laurențiu Turcu)

Sunt iar în casa mea cea basarabă,
Adus de dorul meu mărturisit
La tine, cea vândută la tarabă,
În care astăzi iar m-am regăsit.

Ești, Basarabie, istoria mea sfântă,
Pe care nu-i permis a o uita,
Respinge, dar, pe cel ce fals îți cântă,
Că Țara mea, n-ar fi, de fapt, a ta!

Mă simt basarabean în România,
Aici, la Chișinău, mă simt român.
Mă-ntreb: de ce, aici mai caldă-i gîia,
Ce mîngăioasă-mi cere să rămân?

De ce, aici și aeru-i mai dulce,
Iar graiul este molcom și sfătos?
De ce, când vine timpul să se culce,
Și păsările cântă mai frumos?

De ce, aici privirile-s mai calde,
Te-nvăluie, cu drag, în vraja lor,
Iar florile, rubine și smaralde,
Te-mbată cu parfum amețitor?

Cum de zâmbiți cu-atâta bunătate
Deși, o știu, vă este traiul greu?
De ce, fiind loviți cu răutate,
Iertați mereu, cum cere Dumnezeu?

Ce mândru tricolor aveți! E strașnic!
Lucește în tot locul românesc,
Iar Ștefan-Vodă sus, pe cal, e paznic,
Păzind cu râvnă spațiul creștinesc.

Eu sunt aici. Vă spun, îmi este milă,
Dar nu de voi, pe mine mă căiesc,
Că în democrația infantilă
De astăzi, Doamne, nu mă regăsesc!

Noi, toți, avem aceleași idealuri,
Pe care cei de sus nu le doresc
Și-n ape liniștite iscă valuri...
Parcă-ar urî ce este românesc!

Nădăjduim că Dumnezeuul slavei
Va împlini, ce ne dorim să fim:
O Țară Sfântă, următoare bravei,
Unitei României, ce ne-o dorim!
(Poem din vol. „Eu. Sunt. Omul!”, editura
Ro.cart, 2021)

Copleșită de frumusețea versului din volumul „Cuvinte din lacrimi...”, de lejeritatea cu care se lecturează, de miracolul mîngăierii ce înfășoară sufletul într-o pace și împăcare, ce-o poate transmite doar poezia, scrisă cu sufletul...

nu am putut să mă rup de acest volum până nu i-am sorbit plinul. Chemarea spre credință pură, spre iubirea de Dumnezeu, de Iisus, de semeni și îndemnul de întoarcere din rătăcirii spre izvorul cunoașterii adevărului, se prefac din lacrimi în cuvinte, cu care poetul își scrie poezia, întru a ajunge la inima cititorului. Eu mi-am așezat această carte drept inimă, întru a-mi-o alina și alinta, căci anume așa i-am înțeles menirea.

Auzi tu, creștine?

(Laurențiu Turcu)

Auzi tu, creștine, pe Domnul,
Când cere, iubire să fim?
Tu nu știi că ea este semnul
Și suntem iubiți, când iubim?

Auzi tu, că Domnul vrea milă
S-avem pentru cei necăjiți?
Știai că pe cei din nevoie
Numește că-s frați-I iubiți?

Știai tu, că Domnul iertare
Ne-ar da, chiar și nepocăiți,
În cazul că noi, fiecare,
Ierta-vom la toți cei greșiți?

Și Doamne, ești fără măsură,
Lumina cea fără apus!
Iubirea ți-e caldă și pură,

Duh Sfânt, Tată, dulce Iisus...

(Poem din volumul „Cuvinte din lacrimi”)

Pornirea de-a recomanda lucrările Părintelui Laurențiu Turcu vine din marele respect pentru Omul care-și sapă urmele cu dalta luminii, în vatra românească și poetul ce le umple cu poezie frumoasă, fie că plămuește un poem despre copilărie, fie că-și revarsă în poeme iubirea de semeni, de neam, de Țară sau ne îndumnezeiește cu un vers creștin. După cum mărturisește Părintele, fără înaintemergătorul George Călin, poet, prozator, critic literar, publicist, editor, ar fi doar un trecător modest prin această viață, de aceea vin cu felicitări sincere către toți oamenii luminii, care și-au adus contribuția la apariția acestei lucrări: Călin Anca pentru coperta minunată, scriitoarei Maria Petrescu pentru prefața excelentă, pentru cuvântul înainte, scriitorului Ion Rațiu.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru lumina creatoare, trimisă prin Oamenii frumoși, cu care m-a înrudit Societatea Culturală „Apollon”. Vă îmbrățișez cu sufletul, Părinte Laurențiu Turcu! Calea cea mai scurtă spre inima cititorului poeziei ce o scrieți! Și cât mai multe cărți cu poezie la fel de frumoasă! Un an cu inspirație pleneră, un an cu bucuria împlinirii, dragi apolloniști!

Vivat Cultura Română! Vivat, crescat, floreat „Apollon”!

MARIA BOTNARU

Laurențiu Turcu, George Călin, Gheorghe Matei

LANSARE DE CARTE

Poemele Părintelui Turcu - „Izvor de Creștinism”

13 ianuarie 2023 - Lecția de poezie „Apollon”
Onorată să scriu prefața volumului de poezie al
Pr. Prof. Laur Turcu, „Cuvinte din lacrimi...”

Pe preotul Profesor Laurențiu Turcu, de origine râmnicean, nu l-am întâlnit de foarte multe ori, însă mărturisesc cu sinceritate, că toate întâlnirile cu domnia sa au fost momente de bucurie, primind cumva nevăzut, dar perceptibil, „întâlnirea” cu Dumnezeu. Pe lângă vocația și Harul său divin de a propovădui Sfintele Scripturi, este un poet ale cărui versuri sunt adevărate reflecții spirituale despre lumea în care trăim. Se știe că preotul este, în Biserica Ortodoxă, persoana înzestrată cu puterea de a săvârși slujbele și lucrările sfinte de cult, necesare în viața religioasă. Pe lângă această calitate, preotul – poet Laurențiu Turcu, este înzestrat și cu puterea de a vindeca cu versurile sale, suflete, având harul de a ne oferi lecții de creștinism, binecuvântându-ne cu daruri spirituale în rime: „Ce-i creștinismul? E iubire./ Ce vine de la Dumnezeu./ Pe care ești dator, creștine./ Să o împarți în jurul tău.!” își răspunde poetul la întrebarea „Ce-i Creștinismul?”

Poemele din volumul de față, sunt căi de

lumină în regăsirea divinității, în care autorul argumentează motivele credinței în Hristos. Ele vorbesc despre sine, despre crezul autorului care, odată exprimat, devine un univers pentru toți cititorii. Scrierile poetului Laurențiu Turcu reiau tema pe care o întâlnim în Psalmii arghezieni, ilustrând o preocupare filosofică de bază a scriitorului, anume, căutarea divinității și descoperirea poziției ființei umane în raport cu aceasta. Deși poemele sunt confruntări între poet și Dumnezeu, ele păstrează forma unui monolog, putând fi puse sub semnul acestei declarații cu valoare de moto: „Cred în Dumnezeu Preasfântul,/ Creatorul nevăzut,/ Care cerul și pământul/ Din nimica le-a făcut!”

Una după alta, scrierile din acest volum, sunt parcursul dialogului poetului cu Dumnezeu, ca un argument pentru recunoașterea de către noi muritorii, a existenței ființei supreme, pe care îl numește Preasfântul, Creatorul, Stăpânul sau Duh Sfânt. Din confruntarea poetului cu divinitatea, simțim smerenia și modestia, calități ale autorului și în viața personală, care folosește intenționat simboluri creștine, ca dovezi materiale ale existenței lui Dumnezeu: cruce, creștin, biserică, botez, înger, Rai sau păcat. Autorul ne oferă o minunată definiție a Universului creștin, un loc de întâlnire a două linii, care formează crucea, un simbol mai vechi decât perioada în care a fost adoptată de religia creștină. Aici, în aceste versuri crucea, simbolul de căpătâi al creștinismului, din punctul de vedere al autorului, reprezintă patima, moartea și Învierea Domnului: „Azi plânge Crucea-n Cer de mila noastră,/ Cu Sânge proaspăt și roind pe ea,/ Prelins din mâini, din umeri și din coastă,/ Curgând mereu și nu se va usca!”

Crucea pare a fi puntea autorului, prin care ne unește cu Hristos, preluând puterea și lucrarea acestuia asupra sa, devenind un fel de canal prin care, din Crucea lui Hristos se revarsă asupra noastră orice binefacere și dar desăvârșit. Poetul și-a găsit propria cruce, ca să fie aproape de puterea mântuitoare a lui Hristos, a descoperit-o, o poartă cum se cuvine, fiind calea spre propria mântuire: „Nu-s părăsit, Tu ești mereu cu mine/ Și pentru crucea mea, Îți mulțumesc!/ Mă doare mai puțin acum, mi-e bine.../ Și, crede-mă, Iisuse! Te iubesc!”

„În afară de cruce, nu există altă scară care să ne ducă în Rai.” ne spune într-un citat Sf. Rosa de Lima. „În Rai se-ajunge doar prin Cruce” ne confirmă și poetul Laurențiu Turcu, care ne transmite nouă, cititorilor, precum învățătura Patriarhului Daniel, să nu uităm că „Numai Hristos poate transforma crucea noastră în scară către cer!”.

Loc neimaginar, opus iadului, unde sufletele celor răposați se odihnesc, Raiul este un alt simbol predominant al poeziei **Laurențiene**. Cineva mai înțelept a spus cu mult timp în urmă despre Rai, „chiar dacă nu există, ar fi bine să trăim în așa fel încât să merităm ca el să existe”. Dar autorul vine și confirmă „Da! Raiul Sfânt ne este casă,/ Așa-i cuvântul Domnului!” este mărturisirea poetului în Poemul „Coboară Duhul Sfânt”. Prin cuvânt și simboluri, și-a pictat în aceste poeme Raiul, mesajul poetului fiind unul edificator, un îndemn pentru pregătirea raiului nostru: „Doamne, rânduiește-mi traiul,/ Ca să viețuiesc senin,/ Și dă-mi moștenire Raiul,/ Ca să-l am în veci! Amin”.

Poetul propovăduiește creștinismul îndrăznind chiar în poemul „Ce-i Creștinismul?” o definiție al acestuia: „Iubirea, jertfa, renunțarea,/ Ce le trăim prin altruism/ Cu suferința și iertarea,/ Cestea toate-s **creștinism!**”

Aș risca afirmând că volumul de față nu este un volum de poezie, ci un volum de versete

biblice versificate, de pilde care ne inspiră, care ne ajută să devenim persoane mai bune, să avem caritate, dragoste pură față de Hristos și față de ceilalți. Problema esențială a poeziei **laurențiene**, la fel ca cea întâlnită în lirica lui Arghezi este aceea conștiinței, a unei conștiințe care caută și se frământă, privind însă totul simplu și concret. Deși uneori stilul este discursiv, poetul nu meditează asupra problemelor lumii și nici nu le explică științific, ci privind totul cu luciditate, el unește două lumi, cea pământeană și cea din ceruri.

Felicitări poetului pentru „Psalmii Laurențieni” din acest volum, care ne îndeamnă să-l căutăm pe Dumnezeu, pentru a ne regăsi pe noi, adevărate terapii de vindecare a sufletului! Scrierile dumneavoastră conțin coduri puternice, spirituale, pierdute uneori de noi, oamenii moderni.

**MARIA PETRESCU –
membru UZP București**

George Călin, Laurențiu Turcu, Maria Petrescu

Lecție de spiritualitate

George Călin, Laurențiu Turcu

Scriitorului Pr. Laurențiu Turcu i-a fost acordat Trofeul „Ion Grămadă” (premiu pentru poezie la Concursul de creație literară), creațiile participanților fiind inserate în antologia recent editată. De asemenea, ne spune scriitorul, George Călin, că a fost editată ultima carte a scriitorului Ion Grămadă – eroul Bucovinei, cu titlul „Cartea sângelui”. In memoriam „Restituiri”. *Comorile literare ale martirilor români* fie nemurite cu prilejul organizării fiecărui Salon Internațional de Cultură și Spiritualitate.

Ideea anului: *Dimitrie Cantemir* – 300 de ani de la moartea sa, 350 de ani de la naștere. Împreună cu Universitatea de Stat din Basarabia, se va face un simpozion internațional: București – Cluj – Basarabia și la mormântul lui Cantemir, în Biserica „Trei Ierarhi” de la Iași. Impresionați am fost când s-a amintit de cartea „*Temă Pentru acasă*”, de Nicolae Dabija, un roman despre comunism, iubire și sacrificiu, o carte scrisă când autorul era ținut în pat, despre care se spune că i-a fost dictată! Scriitorul a fost propus pentru Premiul Nobel.

Ne aduce la cunoștință domnul președinte că Festivalul Internațional de Poezie „*Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi*”, va începe la 15 ianuarie.

A urmat lansarea volumului de poezii intitulat „*Cuvinte din lacrimi*” al talentatului și îndrăgitei scriitor Preot Profesor Laurențiu Turcu, prefată de domnul Ion Rațiu și de doamna Maria Petrescu, care, a numit poemele „*versuri laurențiene*”. O ființă matură, cu chipul blând, cu suflet pur, de copil, scriitorul Pr. Laurențiu Turcu este creator a mai multor volume de poezii, amintind de „*Poemele copilăriei*”. Domnia sa dă citire a patru dintre poeziile inserate în volum: „*Un fir de praș*”, „*Gânduri la altar*”, „*Regina Cerului*”, „*Prima spovedanie*”, „*Puf de înger*”, creații ce au fost întâmpinate cu ropote de aplauze. Nespuse de

impresionat, Pr. Laurențiu Turcu spune: „*Fără Exceleanța Sa, domnul George Călin, nu eram nimic în literatură*”. Dă citire, în încheiere, poeziei intitulată „*Bob de Riesling*”.

Maria Voicu, Laurențiu Turcu, Aura Ungureanu

Au citit versuri din antologie: Adriana Apostol – *Limba sfântă românească*; Adrian Bulgaru – *Înaintașii*; Maria Botnaru – *Limba mea, limba română*; Florin Grigoriu – *Icos, Învierea* de M. Eminescu, *Rugăciune pentru canonizarea lui M. Eminescu*. Prezintă apoi două tablouri ale pictoriței Valeria Tofan – *Obiceiuri de iarnă*, în primul tablou, reprezentând *Hora*, și al doilea tablou *Bucuria Centenarului* – Mihai Viteazul la Alba Iulia, în partea de sus, iar în partea de jos Palatul Culturii din Iași. Au fost primiți ca membri în Societatea Culturală „Apollon” trei noi membri. Maria Niculescu citește poezia *Ție mă-nchin*, dedicată marelui poet Mihai Eminescu. Au urmat scriitorii: Ion Forcoș, Maria Ileana Tănase, Liliana Ghiță Boian, Grigore Curcanu, Elle Reanu, Ștefan Doroftei. Arare cadouri – *criptograme literare* – a oferit domnul Gheorghe Matei câtorva scriitori.

Deși nu ne venea să plecăm de la minunatul eveniment, ne-am despărțit, la clinchetul clopoțelului de argint al domnului profesor, cu pupături și îmbrățișări.

MARIA NICULESCU

ELENA CRISTEA

Dăruiește-mi

Îți calc prin suflet ușor
pe albul petalelor,
șoptind cu sufletul liniștit
să nu te atingă alt dor,
cât eu rătăcesc
prin gândul tău
sub un nor de singurătate.
Rămâi,
rămâi cu mine...
chiar de uneori
sunt furtună,
culege-mi seninul
din suflet,
dăruiește-mi o zi,
să-ți arăt
ce pot face în iubire.

Nemărginirea

mi-ai dăruit un sărut
din nemărginirea
zorilor albastre
trezite din patul mării
ce sorbeau
raze aurii
care luptau
să iasă
din adâncul mării.
Mă contoream
cu focul soarelui
și mă cufundam
în adâncul liniștit al mării,
ca apoi, valurile
să mă arunce
pe mal,
unde pașii dorului

mă pândeau
pentru a-mi oferi calea spre
vise.

Unde ești, iubite?

Mare..., credeam în tine,
dar tu m-ai înșelat.
Geloasă,
mi-ai furat
urma pașilor
lăsați pe nisip,
nepăsându-ți
de țipătul din gândul
ce mă frământa.
Unde ești?
Te caut, iubite;
pașii mei
rătăcesc pe nisip,
și-n suflet se stinge
lumina...
Mor clipele-n mine.
Unde ești, iubite?
Viscolește durerea...,
doar gândul mă-nsoțește,
plângând alături de mine.
În lacrimi
se frământă speranța,
se-ntreabă și ea,
unde ești, iubite?

Te-am căutat, iubire

Te-am căutat iubire,
neîncetat,
Te-am căutat pe cerul
înstelat,
Te-am căutat și-n murmurul
de ape,
Te-am căutat și-n lacrimă sub
pleoape

Julia Magyari,
„Bogăție sufletească”

Și-n firul ierbii
ce din pământ răzbate,
În stol de păsări
care cerul străbate,
Te-am căutat
și-n florile câmpiei
Și-n jocuri nevinovate
din copilărie,

Te-am căutat în șoaptă
și în vis
Și-n anotimpurile pe care
le-am atins,
Te-am căutat la fiecare
colț de stradă,
Te-am căutat și-n fulgul
de zăpadă,

Te-am căutat în dimineți
cu soare,
Dar și în cântec
de privighetoare,
Te-am căutat și în amurg,
Rugându-mă a te găsi,
la Demiurg.

Dar deodată, te-am zărit
întâmplător,
Călătoreai și rătăceai
pe-un nor
Și ai venit timid, la mine
în pridvor
Trezind în suflet un uitat fior.

Geana tremurândă

Cu geana tremurândă
ascult ecoul gândurilor
care, și-a înecat reveria
în izvorul lacrimii
din muguri de speranță
abisală.
Când...
pe raze de lumină,
dragoste,
ai apărut ca o hoară,
îndemnându-mă din nou
la viață,
stărnind jărtecul
din inima mea
eu am ars,
am ars...
încât m-am transformat
în lumină.

LANSARE DE CARTE

Prof. Nicolae Suciu, „Festin”

În seara zilei de 16 ianuarie 2022, Muzeul „Gazelor Naturale” din Mediaș, și-a deschis porțile pentru invitații la „FESTIN”, autor scriitorul Nicolae Suciu, Editura „Vatra Veche”, lector și posfațator, scriitorul Nicolae Băciuț.

Moderator, d-na Angela Păucean, muzeograf, a făcut primirea oaspeților, care au venit din Sibiu, Sighișoara, Alba Iulia, Dârloz, Cluj, Teiuș, Mediaș, Blaj, Băgaciu. Despre conținutul romanului au vorbit Nicolae Băciuț - Director al Direcției pentru Cultură Mureș, criticul literar de la Sibiu, dl. Lőrinczi Francisc-Mihai, scriitorul Răzvan Ducan din Târnăveni, dl. Ioan Mihălțan - Președinte al Despărțământului ASTRA „Timotei Cipariu” din Blaj și col.(r) Ioan Brad de la Alba Iulia.

Gabriela Lup, cadru didactic, a lecturat din cartea lansată, iar Gabriela Pădurean a interpretat la chitară două melodii folk, „Răsai” și „Dor de Eminescu”. Din partea presei medieșene, a fost prezent jurnalistul Mircea Hodârănău, care a realizat filmările și i-a luat un interviu autorului.

În sală au mai fost prezenți poeta Carolina Baldea de la Teiuș, jurnalistul, epigramistul și poetul Cornel Fugaciu din Mediaș, Dan Ramf - istoric și muzeograf la Muzeul „Herman Oberth” din Mediaș, Elena Cristea din Băgaciu, soția autorului, fam. Vasile și Mariana Băcilă și alți prieteni.

La cererea publicului, Nicolae Băciuț, recent laureat cu Premiul „Eminescu” la Festivalul Internațional de Poezie de la Drobeta-Turnu-Severin a recitat expresiv, în maniera deja cunoscută, poezii de Mihai Eminescu: „Și dacă ramuri bat în geam”, „Kamadeva”, „Se bate miezul nopții”, „De dragoste de Nichita Stănescu”, „Oă în metru antic”.

S-a stat la coadă în adevăratul sens al cuvântului, pentru autografe, nimeni nu a plecat din sală fără „Festin”. Subsemnata am felicitat cu bucurie autorul, care nu este la prima carte, am făcut referire la bucuria și plăcerea de a citi scrierile domniei sale. Nicolae Suciu, care a fost vădit impresionat de prezența atâtor prieteni și colegi, care, au venit cu bucurie, de la zeci de km., spre a participa la eveniment. Emoții, bucurie, carte, oameni de valoare. Felicitări autorului.

Gabriella Costescu

NICOLAE HOFNĂR

Mai stai o vreme

Umerii tăi sunt răspunsuri rebele
La întrebările palmelor mele,
Doi nuferi ce-n seară-nfloresc în deșert
Și deplâng, și dezmint nisipul inert

Întreg universul, cât e de mare
Începe-n lumina din lumânare
Dincolo de merg, nimic nu există,
Dincoace ești tu, frumoasă și tristă!

Iar inima mea nebună, nebună
Toarce culorile razei de lună,
Amestecă albul cu roșul de foc
Și mâinile-ncet te cuprind de mijloc...

Pe buzele-ți moi și dulci strălucește
Sărutul clipitei ce-nmugurește.
Ai gust de cireșe dulci și amare...
Mai stai o vreme la mine-n cărare!

Când ochii tăi de cer

E primăvara cu miros de efemer,
Uitate flori renasc din verde plin,
Înseninări se-ntind acum pe-același cer
Cu păsări care, încă, ne mai vin

Și ne găsec din nou în rătăcirii prin noi
În zborul lor cu tresăriri de gri
De-atâtea ne-mppliniri cărate înapoi
În toamnele speranțelor târzii

Și, iar, cu suflet plin le-mbrățișăm de dor
Chiar dacă ne sosesc întârziind
Le creștem aripi noi ca să uităm ușor
Plecarea ce începe acum, venind

Când ochii tăi de cer le-așteaptă surâzând
Și cuib de vise dragi l-i palma ta,
Ce dacă vor pleca iar înapoi plângând?
Nu toate vin? Nu toate vor pleca?

vremea ninsorilor

îți ninge la geam
fulgii coboară-n suspine
îți ninge la geam
cu dorul năvalnic de mine

fântâna tristeții
încet în nea e-ngropată
plânge o mierlă
pe cumpăna ei înghețată

departe în munți
un cerb își pierde cărarea
e viscol și frig
și nu știe unde e zarea

îți ninge la geam
auzi în ușă o cheie
afară e vremea
ninsorilor noastre femeie

Nesfârșita iarnă

Ninsori nemângâiate așteaptă-n cer devreme,
Trag funiile de timp spre noaptea lor târzie
Din nesfârșita iarnă ce-am regăsit-o-n vreme,
Ca să îți ningă-n suflet și-n brațe numai ție.

E noaptea de ninsoare până spre dimineață,
De ceai cu scortîșoară în ore vii, tardive,
Când gândul meu cu mâna pe coapsă te răsfață
Curgând pe dulci acorduri și unduiri lascive.

Ne potopește neaua clipa ca niciodată,
Pier umbre troienite în limpezimea firii,
Și-n dormitor la tine, vai, ninge deodată
Când dorul ne sfărâmă cătușele iubirii.

Prin ochi străbat dorințe, stoluri de necuvinte,
De înflorită-n inimi, tăcerea albă ninge,
Ning șoapte la ureche, nici nu mai ținem minte,
Și ninge, ninge-n valuri, și ninge, ninge, ninge...

cât ești de frumoasă

ochii mei
te văd cu dinlăuntru lor
pieptul meu
te aude cu dinlăuntru lui
căci te îmbrățișez goală
pe sub haina de iarnă
a răspunsurilor tale
dar mai ales când
întinzi spre mine
mâinile calde și dezvelite ale sufletului
prin aerul mișcător al întrebărilor
atunci văd
prin haina ta descheiată
cât ești de frumoasă!

Concursul Național de Poezie „Ocroțiți De Eminescu”

Ediția a XXIII-a, 01-28 ianuarie 2023

Una dintre cele mai grăitoare zile ale lui ianuarie este când, în fiecare an, ne facem timp să comemorăm personalitatea celui mai mare poet român din toate timpurile, Mihai Eminescu. An de an, Blajul se înscrie pe această nobilă coordonată a trăirii noastre sufletești.

Aflat la cea de-a XXIII –a ediție, Festivalul-Concurs OCROȚIȚI DE EMINESCU, inițiat de regretata președintă a Despărțământului ASTRA „Timotei Cipariu” Blaj, profesor Silvia Pop, s-a derulat, în 28 ianuarie 2023, la Palatul Culturii Blaj, într-o atmosferă plină de eleganță, adresată minții și sufletului nostru românesc. Cele două secțiuni ale concursului (creație și recitare) au scos la iveală încă odată, forța, talentul și caracterul fiecărui concurent în parte. În calitate de membru al juriului (secțiunea recitare), am avut și de această dată parte de a audia/ de a aprecia tinerele talente venite din multe județe ale țării.

Subscriu și eu, celor punctate de Nicolae Băciuț, președintele juriului, în ceea ce privește importanța memorării de versuri, văzută ca șansă a tinerelor vlăstare, de a fi libere. Văzută ca libertate de nu mai fi sluga telefonului sau a internetului. Mi-aș permite să detaliez puțin această problemă a LIBERTĂȚII elevului/ studentului, etalând avantajele celui care memorează versuri mai ales din opera lirică a lui Mihai Eminescu. Chiar dacă cel care memorează versuri nu are de gând să se aventureze participând la un concurs național ca cel de față, elevul va avea libertatea (fie la teste naționale, fie la Bacalaureat) de a concretiza cele afirmate într-un eseu structurat, prin citate reproduse din memorie. Prin urmare, fericitiți vor fi cei care știu versuri învățate pe de rost, pentru că nu vor depinde de nimeni, în momentele conceperii testului la proba scrisă.

Cei care participă la competiții, vor avea și libertatea de a se autodepăși, prin strunirea voinței și a

emoțiilor. Astfel, concursul în sine este un bun examen al tânărului cu el însuși. În sfârșit, decizia de a participa la concursul de recitare mai vine cu un mare avantaj. Este vorba de o altă libertate a omului de a-și cultiva îmbinarea exercițiului memorării propriu-zise cu cel al etalării talentului actoricesc.

Ioan Mihălțan, Carmen Pop, David Popa, cls. a XII-a, Liceul Tehn. Nr. 1 Luduș, Prof. coordonator Mirela Cozma, Claudia Oancea-Raica, Nicolae Băciuț

Spunând acestea, gândul îmi fuge la una dintre cele mai frumoase mărturisiri al autorului „Necuvintelor”, Nichita Stănescu, care, adolescent fiind, pe parcursul unei plimbări cu o fată, se „trezește” recitând versuri din lirica lui Mihai Eminescu. Îmi imaginez ce înălțare sufletească au putut trăi cei doi îndrăgostiți. Nu-mi rămâne decât să adresez și de această dată, mii de mulțumiri generoaselor gazde blăjene, și calde felicitări atât premianților, cât și coordonatorilor acestora! Bunul Dumnezeu să ne ajute și în viitor! Vivat, crescat, floreat ASTRA! **Prof. Nicolae Suci**

GABRIELLA COSTESCU

Foto digitalizată în viziunea colegului Raul Gogoșă

Primăvara de poveste

Sub piatra râului
s-a rostogolit primăvara,
acolo unde stă taina izvorului
cu șipotul repejor în aval.
Lin aduce cântecul munților
pe tărâmul poveștilor.
Miresmele florilor văii
scaldă în abur
copacii bătrâni, scorburoși.
Din adâncul pământului,
șipotul izvorului
cu aur cu tot, murmură
ca dintr-o harfă celestă...
Vântul... flaut fermecat
plutește peste lumina crudă, limpede.
Caii fătului frumos
și-au pierdut potcoavele norocului
prin bulboanele reci, cristaline.
Îmi văd chipul în apa săgetată
de sulița soarelui;
feerică lume din lut frământă
farmecul primăverii... peste castel.

Oglinda lacrimii

A iscălit iubirea pentru mine
pe inima ta dureros de străină...
Se clintește muntele pășind
pe cărarea făcută de mine,
spre țărâmul privirilor tale albastre,
dăruindu-ți zâmbetul și lacrima.
Tu nu ai puterea Dorului,
nu ți-e sete,
de aceea nu lovești stâncă.
Mă preschimb în zare
poate vezi lumina...
dansez cu suspinul
poate-ți înflorește sufletul plâns.
În pustii sufletului tău
acum, poți vedea oglinda lacrimii
și simți iarba nestrivită sub talpă.

Ostenită

Într-o primăvară ostenită
cineva mi-a cerut mândria...
Pierdută în gânduri,
am văzut soarele
cum privește de dincolo de munți
spre lume.
Întunericul nopții s-a spart de lumină
întâlnind pojarul răsăritului;

Mai am făclia de la tine
pentru visurile sfărâmate
să pot căuta Timpul
împlinirilor promise...
N-am uitat să zâmbesc,
nici mireasma florilor.
În inima mea aleargă cai nebuni
iar limba mea, știe ce crede inima...
Că lumea va fi a noastră.

Dans...

Dacă tu ai înțelege iubirea,
mi-ai cunoaște inima!
Te tot alung și te tot chem
dar vii mereu ca o sărbătoare.
Privirile tale durute spun
povestea lacrimii nestăvilite,
a suspinelor amare.
Simt atingerea mâinilor tale
pe fiecare petală de lumină
ca răvășirea vântului lin
ce-mi aduce nesperatul alin.
Inima mea cântă
dar ce să fac?
Dacă nu-i auzi muzica...
nici nu poți dansa.

MIRELA VIȘAN

„Pasiune latino”

Pe Mirela Vișan am remarcat-o în câteva foarte reușite emisiuni din seria „Seară românească” ale cunoscutului Georgel Nucă, la „Etno TV”, dar și în alte programe ale aceluiași post, primul care i-a revelat înzestrările artistice – este vorba de „Rămășag pe folclor” sau de „Matinali și populari”, în aceasta din urmă producându-se debutul ei pe tărâmul muzicii ușoare. La ora actuală Mirela Vișan este o autentică specialistă în muzica latino, editând de altfel un album foarte reușit, conținând numeroase șlagăre mondiale celebre. Începuturile sale muzicale s-au petrecut încă din școala generală din comuna în care locuia, Beclean, din jud. Brașov, unde apărea în toate spectacolele, cântând în cor, într-un grup vocal, dar și ca solistă, cel mai mare succes înregistrându-l pe la 13 ani cu melodia de neuitat din repertoriul lui Alexandru Jula, „Floare albă din Pireu”. La vârsta de 17 ani a fost finalistă, pregătindu-se singură (tatăl ei s-a opus oricărei activități artistice), la un concurs

de muzică ușoară reputat în epocă, „Ghiocelul de aur” de la Alexandria (în județul Teleorman, nu în Egipt!), respectiva ediție fiind câștigată de regretata Marina Scupra. Președintele juriului, compozitorul George Grigoriu, a venit special în culise pentru a o felicita pentru prestația ei foarte promițătoare. Datorită pasiunii mistuitoare și în ciuda opoziției părinților, în 1977 a urmat cursurile Școlii Populare de Artă din București, avându-i ca profesori pe Gloria Bordea (a fost soția libretistului George Mihalache) și Remus Teodorescu. Din păcate, visul s-a spulberat în clipa când a trebuit să aleagă bursa, pentru a-și putea continua studiile la Facultatea de Chimie industrială din cadrul Institutului Politehnic din Capitală.

Abia la începutul anului 2022 s-a decis să revină în prim-planul carierei muzicale, îndemnată fiind de doi colaboratori apropiați, profesoara de canto, soprana Gabriela Alexandra Florea („Prestissimo Music”) și inginerul de sunet Valentin Popa de la Ansamblul artistic „Ciocârlia”, acesta din urmă direct implicat în realizarea albumului „Music latino” (am fi recomandat un alt titlu, totuși, ținând de limba spaniolă). Așa încât, firesc am spune, a fost invitată imediat la diverse spectacole: „Unul mai bun ca altul” (concert umanitar în județul Prahova), „Culori pentru pace” și „Vara cântecelor noastre” (spectacole la Teatrul „Elisabeta” din București), „Totul este artă” (la Cafeneaua de vară a actorilor din Capitală), concert aniversar al postului de radio „ProDiaspora” (în județul Argeș), „Wishfest” (la București), inclusiv peste hotare (la Festivalul internațional „Talente fără vârstă” de la Ruse, în Bulgaria).

Născută la Făgăraș, în județul Brașov, interpreta este în prezent inginer principal specialist în cadrul Electrocentrale București, după ce timp de 13 ani a predat la un liceu din Lupeni, în Valea Jiului, fiind de altfel înscrisă la doctorat la Universitatea din Petroșani. Acolo, în județul Hunedoara, și-a descoperit și talentul de pictor, debutul pe tărâmul artelor plastice petrecându-se cu mult înaintea revenirii în muzica ușoară și anume în 2001. De atunci a avut zeci de participări la expoziții colective și personale. Șansa deosebită a Mirelei Vișan este acum cooptarea de către Valentina Spănu, președinte al Asociației culturale „Frumosul românesc”, în rândurile acestui colectiv prestigios, cu zeci de manifestări în țară și peste hotare.

Octavian URSULESCU

(Articol preluat din publicația „Ultima oră” din 23. 01. 2023, cu acordul autorului)

KONSTANTIN KORCINSKI

Am fost plecat?

De multe ori mă întreb...
„Doamne,
care-i drumul meu?”
Câte mări, oceane,
zări îndepărtate,
voi străbate cu piciorul gol?

Prin câte deșerturi din suflet
voi trece,
topindu-mă
sub razele fierbinți
ale dorului meu?

De ce mă pierd
în neantul gândurilor mele..?
Unde-mi sunt răspunsurile?
Unde le găesc?
Cum ajung acasă?

Îmi voi găsi drumul,
mă voi întoarce Doamne.
Nu voi uita...
Și voi iubi...

Am vrut!

Am vrut să ard!
Și am ars.

Am vrut să-mi pun gândul
pe-o hârtie
să-l citesc din când în când,
ca pe un lucru de preț,

ce nu trebuia uitat.
L-am pus.

Am vrut
ca emoția frumosului
să mă însoțească-n
drumul meu!
Și m-a nsoțit!

Am vrut ca timpul
să mă cunoască
Și m-a cunoscut.
Am vrut să fiu o umbră
Și sunt!

Atunci când pleacă un poet!

(poetului Efim Chicu)

Când dintre noi
pleacă un poet,
O pagină rămâne
albă pe vecie.
Din pădure nu răzbate
niciun foșnet
Iar timpul,
are gust de veșnicie.

Într-un colț de masă,
uitat de vreme,
Tocul sprijinit
de o veche călimară
Tânjește după cuvântul lasat
și geme.
Ce tristă-i viața...
ce tristă și amară!

E liniște pe coala
albă de hârtie
Niciun gând
nu mai tremură slova,
Doar gândul tremură
și vrea să știe
Cum trece timpul,
când vine ora?

Fluturi de nea

A venit iarna,
fulgii zboară...
fluturi în dans,
în clinchete tăcute,
se așează-n plete,
revere de haină,

zâmbet obosit!
Vrei fluturi?
Întinde mâna!
Închide ochii
și lasă-ți obrazul
mângâiat de aripile lor.

Așează-ți palma
pe cărăruia din pădure.
Acolo-s fulgii
care te-au mângâiat
Cu bătaile aripilor de nea!

Nu am timp!

Nu am timp
să mă uit în urmă,
nu am timp să stau,
nu am timp să număr norii,
nu am timp.
Nu am timpul meu.

Aș vrea să caut drumul
care să mă ducă,
să-mi arate,
să te caut,
să te găesc.
Aș vrea să opresc timpul.
Să fiu bobul de nisip,
dintr-o plajă părăsită,
piatra dintr-un colț de munte,
iar norii să se lipească
de fruntea mea

Aș vrea să fiu lumina
ce străbate
distanța dintre stele,
ce cale lungă
într-un timp atât de scurt.
Să cuprind nemărginirea
cu frica celui care vrea
să nu te piardă,
să nu se piardă.

Să fim doar noi.., tu și eu
pe un drum fără sfârșit,
să ne oprim,
când ne e sete,
să ne iubim
când inima vibrează
și mână-n mână
să unim trecutul, prezentul,
noi să fim veșnicul viitor
să fim Începutul!

FEBRUARIE NANA ROMAN

Șoapte

Mă agăț de un timp efemer
Pierdută prin șoaptele tale
Diamante tăcute
Lacrimi pierdute
Într-un univers ștrangulat
De vise translucide.

Perle mai negre decât noaptea
Se aștern peste ele.
Și atunci..? Și de ce..?
Nu mai știu...
Dar aș vrea să mă desprind
Să cad în brațele tale
Atât de mult, atât de des,
Atât de adânc
Încât să ne contopim
Într-o singură culoare!

Mate-ma-TIC-ă!

Algoritmul infernului
Calculat din clipe adunate
La un pătrat perfect
Din care scazi scuzele puerile
Și le înmulțești cu lacrimi
În sistem zecimal
Având baza în tăcere
Și proprietățile unui „x necunoscut”
Trecut prin sinteza prezentului
Adunat de „n ori”,
Îl împarți la noi doi
În aceeași fereastră tristă
Cu privire spre eternitate.

Doi supra noi
nu corespunde infinitului
Luat la întrebări de către
Acel „n” de răspunsuri
Plimbate prin aritmetica
Timpului rătăcit...
Logaritmul sarutului
Se opune viselor
Iar rezultatul final
Este zero!

**

Înveți să trăiești cu durerea?
Nu, așa ceva nu se învață!
Durerea o porți adânc, cu tine,
face parte din tine așa cum norii
poartă în ei ploaia!
Cine te poate învăța să zbori dacă nu ai aripi?
Pentru vise e nevoie de speranță,
iar dacă durerea face parte din tine,
atunci ești fără speranță.
Învață, omule, învață!

**

Petrec atât de mult timp
În afara mea
Încât am uitat ce culoare
Au visele...
Am uitat cât de dulce poate fi dimineața
Și cât de mult
culorile îmi învăluiau brațele
Care mereu erau într-o rugă
O chemare spre infinit...
Am uitat să mă uit în oglindă
De teama unei priviri reci
A unui chip fără zâmbet.
De atâta timp eu nu mai sunt eu
Și timpul trece fără să mai adun clipe...
Am uitat

Nu ai știut

Când te am iubit, nu ai știut
Ca păsările s-au ascuns în apusul unei iluzii
Trecând peste clipele întinate
De realitatea sentimentelor
neîmpărtășite
Ah!... Femeie, femeie!
Cum strigătul meu te găsește mereu
În brațele lui...
Și iar păcatul că te vreau lângă mine
Mă strânge în gândul meu
Plin de iubire și de lacrimi.
Nu, nu vei ști cât de mult te iubesc...
când te-am iubit.

MERITUL ACADEMIC - 2022

Împreună cu distinsele scriitoare Lidia Gonța-Grosu și Ludmila Berzoi-Bunica, vineri, 10. 02. 2023, la Artoteca Bibliotecii Metropolitane București, am avut onoarea de a ne bucura de momentul LECȚIEI DE POEZIE (nr. 595), marcă înregistrată „Excelență la Apollon”.

E greu a descrie încărcătură emoțională, pe care a simțit-o fiecare din cei prezenți, dar a fost un adevărat regal de poezie, cântec, interpretare artistică și analiză profundă a unor lucruri și fenomene, care au captivat privirea și cugetul.

George Călin, Ghe. Matei, Geta Lipovanciu, Mioara Voicu, Ludmila Berzoi, Konstantin Korcinski, Aura Ungureanu, Ștefan Doroftei, Lidia Grosu, Aurelius Belei, Nicolae Mușat.

Ne-am văzut mai aproape de Dumnezeu, L-am simțit pe Creator printre noi. Am găsit mai multă speranță în inimi, de parcă, am fi deslușit poteca mântuirii noastre, prin iubirea pentru semenii, prin dăruirea necondiționată pentru cel de alături. Am pătruns în tainele unei cărți, care ne-a cucerit, prin simplitatea și profunzimea ei: „**Ergogetica Împărăția Cerurilor**” (Schiță 1), autor distinsul scriitor buzoian Nicolae Mușat.

Au susținut prelegeri, câțiva invitați speciali formidabili: Prof. dr. Constantin Mihail Popescu, scriitoarea Floarea Damian, teologul, jurnalistul Daniel Caranda și scriitorul Florin Grigoriu. Academia Internațională de Literatură și Artă a decernat „MERITUL ACADEMIC – 2022”, premiu de care m-am învrednicit și eu, onorată fiind și, în același timp, fericită, că am putut fi aproape de tot ce înseamnă

cultură, artă și dăinuire spirituală.

Surprizele n-au încetat să vină, ca de fiecare dată, spre inimile tuturor, din partea unor oameni, care acceptă „să scadă, ca alții să crească”. Ne-am fericit, împreună, și de prezentarea revistei de cultură, artă și civilizație „Apollon”, nr. 212 (ianuarie, 2023), realizată de neobositul George Călin.

Am avut bucuria de a regăsit în paginile acesteia și câteva articole, pe care le-am scris cu tot dragul, despre întâlnirile noastre de suflet, dincolo de Prut. Ne-au surprins, de asemenea, și: criptologul literar Col. Gheorghe Matei și Doina Ghițescu, care a încheiat seara cu un poem sublim!

Am susținut un examen cultural duhovnicesc, o probă a smereniei și evlaviei creștinești. Ne-am întors acasă mai împliniți, mai dornici de a continua calea aleasă, mai buni!

Geta Lipovanciu

AURA UNGUREANU

Fulg de nea

Hermi-na-ți moale o întinzi
peste tristețea toamnei și-o
cuprinzi
cu răsete și glasuri de voinici,
deși pe derdeluș sunt doar pitici.

Copil și eu, ca ieri eram
ce-nfrigerat mai așteptam
să cadă primul fulg de nea,
să cadă drept în palma mea!

Ești primul fulg de nea
ce cade-n palma mea,
mai stai, nu te topi,
mai stai, nu te sfii!

Fulg alb, ce-n aer dăntuiești,
iar când te plictisești,
mai zbori o clipă-n vânt,
te-așterni jos pe pământ

și-nveșmântezi în alb imaculat
tot ce natura a creat
și sufletele timpuriu îmbătrânite
într-o cochilie ce-s parcă
adormite.

În dulcea sau în trista lor visare,
un singur fulg le face să tresară
dând frâu dorințelor uitate
nebănuite de mult în suflet
așteptate.

Pălăria

Cândva, o doamnă frumoasă și dragă sufletului meu, ținea într-o cutie o pălărie cu boruri mari, din dantelă neagră, o purta numai la ocazii speciale. Era zveltă, cu un aer veșnic tineresc, tocurile dansau pe caldarâm parcă, purta cu eleganță ciorapi de mătase culoarea pielii, cu dungă închisă la culoare. Dungile păreau desenate de un pictor, impecabil, pe niște picioare de zeiță.

Copil fiind niciodată nu-mi explicam cum stăteau atât de întinși, fără cusur; la fiecare pas se auzea un foșnet plăcut. Eram hipnotizată de obiectul acela intim, plin de zorzoane, fundițe, panglici... Era un portjartier, la capete avea niște Țimburuși ca din gumă, peste ei un clips metalic ce susținea perfect ciorapul. Fie iarnă, fie vară doamna purta ciorapi, semnul unei distincții aparte. Se îmbrăca deosebit de elegant, aproape fără cusur, deși nu cu ostentație, atrăgea privirile tuturor, oriunde apărea era privită cu interes și parcă cu invidie.

Îmi revine în minte costumul său alb, costum-taior, așa i se spunea, din „buret”, strâmt, fusta crăpată ușor la spate, sacoul cu revere scurte, cu doi nasturi imenși negri, parcă se scaldau în ochii ei mari, tulburători prin care sângele Eladei lasase semn. Picioarele ca de zeiță, duceau după ele o pereche de papuci albi, din „nabuc”, cu toc din plută. O priveam, simțind că spectacolul la care mă lasa să asist este spre sfârșit, era atunci când își punea alături mânușile albe, din ațică fină, își mai aranja nițel părul negru, lucios și rebel, ce cădea parcă dintr-o cascadă.

Când purta acea pălărie, părul său se aduna într-un coc la spate, aproape de ceafă, doar o

suviță rebelă, ondulată, se juca, lăsând impresia unei dezordini studiate. Își punea în geanta plic, de culoare neagră din lac, o minusculă batistă, brodată, cu inițiala sa. Eram aproape gata, ea își mai pudra un pic nasul, pulveriza dintr-o sticlucă care avea un dop cu o terminație ca un ciucure din mătase, o vrajă care umplea camera cu un parfum suav, delicat, mai mult ca o părere, în spatele urechiușelor ca din porțelan de Meissen. Am spus „eram aproape gata” la plural. În mânuță țineam un colier de perle, scurte, pe care le purta la baza gâtului, la un semn al ei, mă ridicam ca o zvârlugă sus pe scrinul cu oglinda ovală, „sanctuarul de frumusețe”, zicând: „Hai Micuțo ajută-mă, prinde-mi-l la gât, am întârziat la Operă!”

Mă executam fericită, apoi o auzeam: „Vezi cum cobori!” Mă săruta duios, invariabil zicând: „Zgâtie ce repede crești!”

În tonul ei simțeam o undă de îngrijorare, parcă nu voia să cresc... Pleca, în urma sa, dâra aceea de parfum persistă o vreme, ca și imaginea ei în ochii fetiței. Anii au trecut, doamna și pălăria au dispărut de mult, a plecat spre cer în zilele de Mărțișor.

În urmă au rămas iubirea pentru ea și cutia în care o fetiță își agonisea amintirile, dar și o păpușica, care încă își mai așteaptă cuminte stăpâna. Candelă pâlpaie, cerul este trist, două picături de ploaie cad acum pe pervaz amestecându-se cu lacrima mea...

Aura Ungureanu

(Lucrarea a primit diploma gradul 2 la concurs în Republica Moldova Chișinău – „Mama mea Icoană Sfântă.”)

VIORICA NEGOIAS

A fost să fie!

Doamne, am trăit să văd atât de multe, care aveau să mi se întâmple, adevărate povești, ca în copilărie. A fost să fie! M-ai binecuvântat și toată fericirea ta, mi-ai dat. Mi-ai trimis; ce Ți-ai zis? Vreau să o văd...cum îi stă fericită și mai ales iubită! Cum e când chiar și pe ea, se iubește și astfel toate le dobândește. Am văzut cerul, la mintea mea coborât, îndepărtând orice rău, sau urât.

Am văzut totul este divin și mă închin. Prin chipuri de sfinți, în icoane pictate, parcă s-au adunat cu toate, să-mi schimbe anii ce au venit, în care eu, doar am copilărit!

Timpul potrivit

Ne trebuie alt timp, altă lume.
Alți ani de naștere.
Altă viață cu alte începuturi,
fără aceste labirinturi,
în care ne-am pierdut..
Și ieșirea n-am văzut.

Poate acum,
această lume ni se construiește,
cu tot trecutul care prăbușește.
Neputințe în realizări, schimbări.
Vom fi, ceea ce ar fi trebuit
la timpul potrivit.
Poate că merităm,
să nu mai visăm, ci să luăm!
Ceea ce ne aparține și nimeni,
nu ne mai reține!

Trăim puțin

Eram dintr-un timp, de undeva,
ne-am cunoscut cândva!
Cu mult timp în urmă,
într-o altă viață.
Nu am mai fost pe un asemenea drum,
nici fericită ca acum.
Nu știu ce am fost în altă viață.
Dar știu că te-am mai întâlnit
și timp n-a fost pentru iubit.
Nu știu prin câte vieți am să trec,
să mai trăiesc.
Cum trebuie să te iubesc.
Că văd eu, nu-mi ajunge
nici această viață.
Eu nu-i fac față!
Deoarece cărările le-am încurcat
și la un capăt s-au blocat.
Eu spun, tu spui, cât ne iubim
și ce puțin trăim!

Urme

Vis cu flori pe podea
Ochii le pot vedea
Cu gene căzute
Voit, prefăcute!

Știu că ai fost aici
Sunt urme de sclipici
Vibrații în podea
Inima să-mi stea!

Inima nu minte
Ea știe ce simte
Ai lăsat pe podea
Urme, le pot vedea!

MARTIE

RĂZVAN DUCAN

Unii mă întrebă

Unii mă întrebă
de ce îmi tot fac selfie cu
Eminescu,
Dar cu cine vreți, cu primaru',
Care a fost la locul potrivit,
Când s-a răsturnat caru'?

Cu politicieni de carton presat,
De la cofrajele de ouă,
Cu generali făcuți la popotă,
Cu o stropitoare, când plouă?

Cu uragane tatuată și vampe,
Cu copii minune și vijelii,
Cu scriitori de vagoane
Deraiați prin pușcării?

Cu „Popa prostu”
Și cu funcționarul ratat,
Ce crede că-i pe persoană fizică,
Sinecure de la stat?

Cu influenceri urmăriți
De gură cască din popor,
Duși de lesă sub clar de internet,
Să scheaune în ignoranța lor?

Cu neica nimeni care crede,

C-a inventat coada la prună,
Cu inși focalizați cu funde,
În ambalaje de minciună?

Cu niște capete pătrate
Ce rotunde cred că sunt,
Ce supun judecății pătrate,
Orice rotund?

Dacă nu cu acest 1 Decembrie
Al scrisului de azi și ieri,
Pentru care unirea românilor
I-a fost vis de fier?

Dacă nu cu Mihai Eminescu,
Cu cine să fiu în fotografie,
Când în aeternum mi-e dascăl,
Să mă redau pe mine, mie?!

Absența lui

Prezența noastră sperie uneori
absența lui,
De absența se retrage în statui.
În adânc de bronz și adânc
de piatră,
Sub învelișuri de liniște tasată.

Acolo, nici apă nu cere,
nici mâncare,
Trăind simplu, ca o absență
oarecare.
Și totuși absența are și acolo trac,
Când sunt luate statuile
pe după cap.

Și sunt înrămate
pentru fotografie,
De toți cei, generic,
numiți gălăgie.
La clicuri excesive,
la filmulețe mici,
Și absența simte pe piele
ace de-arici.

Crezând că-i el,
nu doar absența lui,
Absența se retrage și mai tare
în statui.
Mai în adânc, în submultiplii ei,
Voind să scape de cohortele
de farisei.

Chiar și absența lui este mai vie,
Cu prezența
ipocrită-n contumacie.

Până când

Cu 30 de arginți,
De unde petență,
Când s-au transformat
În trafic de influență?

Și clinchetul lor
În foșnet de hârtie,
Până când bancomatele
Să mai subscrie?

Până când
Ierarhic să se-mpartă,
Trădarea la dungă,
Cu ștaif de ofrandă?

Până când Iuda,
Prin prozești,
Să tot vândă aurul,
Pe arginți?

Vreau

Cred că în preajma Paștelui,
Tabla înmulțirii
ar trebui reconsiderată,
Cea care era pe coperta din spate,
A caietului de matematică.

Înmulțirea numerelor prime,
Pe care o recitam ca pe-o poezie,
Decât să primim în palmă
cu liniarul,
Mai bine să ne între-n scăfărlie.

Dar tabla înmulțirii
era incompletă,
Ideologia comunistă nu permitea,
Să se amestece mana cerească,
În matematica de fiecare zi a sa.

De aceea să se completeze,
Cu înmulțirea pâinilor și peștilor,
sine die,
Într-o minune pe care creștinii,
Au dezlegare acuma s-o știe.

Pregătiți credința pentru calcule,
De la sorgința lor aduceți vești,
De la pogorârea
înmulțirii voinței,
De la cele 5 pâini și 2 pești.

Lansare de carte

„Poezii ghiduse pentru făpturi jucăuse”

autor Adriana Apostol,
ed. „Izvorul Cuvântului”, 2023

A avut loc într-un cadru sobru de început de secol XX, cel al „Centrului Rus de Știință și Cultură” din București, Societatea Culturală „Apollon”-România și Academia Internațională de Literatură și Artă, au desfășurat o nouă LECȚIE DE POEZIE (nr. 601) marcă înregistrată „Exceleență la Apollon”, care s-a înscris în cadrul Festivalului Internațional de Poezie „Zilele Nichita Stănescu” ediția a XVII -a. În program: Recital poetic din creația poetului Nichita Stănescu; Decernare de Diplome și medalii „Nichita Stănescu – 90”;

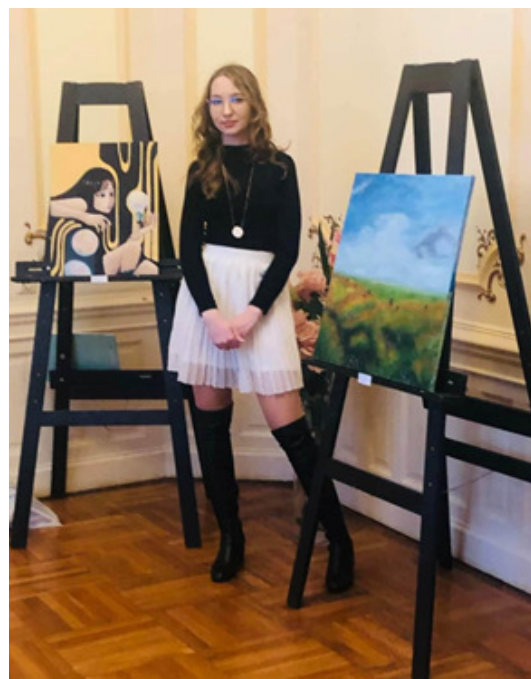
George Călin, Adriana Apostol, copii.

Evenimentul a debutat cu un recital muzical susținut de Lector univ. dr. Diana Ligia TUDOR, care ne-a purtat prin muzica Parisului de altădată și prin muzica câtorva filme de renume (Parfum de femeie, My Fair Lady etc.)... Micuța Miruna DAN, Grupa „Răzuștelor” de la Grădinița „Floare albastră”, prof .coord. Adriana Apostol, ne-a încântat cu un mic recital poetic și cu o scenetă, fiind însoțită în demersul ei cultural de către mama sa. Aplauzele asistenței selecte au inundat sala...

A urmat un recital de pian al tinerei Arina Elena FLOREA, clasa a III-a, Școala Gimnazială nr 189, București, prof. coord. pian

Luiza Buștiuc-Apostol. Despre creația literară a scriitoarei Adriana Apostol și volumul lansat cu această ocazie s-au pronunțat scriitorii: Doina Bârcă, Florin Grigoriu, George Călin și Gabriella Costescu. Actrița Doina Ghițescu a susținut un admirabil recital poetic, întrecându-se pe sine. Scriitorii Maria Niculescu și Dumitru Bădiță au recitat din creația proprie.

Pe simezele Centrului Rus de Știință și Cultură au fost admirate lucrările plastice ale tinerei artiste Georgiana Isabella NISTOR, clasa a X -a B, Liceul „Dimitrie Paciurea” prof. coord. Florin Jinga.

George Călin, Adriana Apostol, Doina Bârcă

PREFAȚA Doina Bârcă: **„Poezii ghidușe pentru făpturi jucăușe”** de Adriana Apostol

Poezii ghidușe, făpturi jucăușe,/ Provocări pentru pitici,/ Asta-i lumea celor mici./ Scrisă de o inimoasă,/ O poetă merituoașă,/ În limbajul inimii,/ Bucurii pentru copii./ Uite așa a gândit, a gândit și-a socotit,/ Să aducă-n lumea lor, a lor, a copiilor./ Îmbrățișări și-n cuvinte, sigur spre-a le ține minte,/ Ținta e Eva-Maria, că aici mătușă-i cheia. (Doina Bârcă)

„Mătușă, chiar EA, Adriana Apostol, care, din dragostea pentru cei mici, a reușit să descrie în versuri, un regat în care toată lumea este fericită, regatul numit COPILĂRIE, acolo unde toate obiectele care fac parte din ea, se prefac în icoane de-a lungul timpului...

Versuri create pentru copii, cei mai pretențioși critici, cei care nu învață o poezie dacă nu o plac. Ei nu se pot explica, noi da! Adriana Apostol are poezii bine șlefuite, care curg strălucind, au muzicalitate, sunt muncite. Câștigătoare la concursul de bucurie rămâne ea, Eva-Maria, cu ochii de mărgean, făptură îngerească, iubită și răsfățată.

Amănuntele-detalii o fac pe autoare meșter faur în exprimare. Găsim în volum anotimpuri, jocul florilor, moși și sărbători de toate felurile, gingășii la temperaturi înalte ca simțire, prieteni nevorbitori, natură, bucurii... cam așa arată catalogul foarte bine întocmit din punct de vedere poetic al Adrianei Apostol. Nu putea lipsi nici Mama, rază de soare pe tot parcursul vieții ei, dar nici MAICA NOASTRĂ, a tuturor, ROMÂNIA. Și-au dat mâna în hora fanteziei Zâna Toamnă, alaiul de frunze și fluturi, eleganta Buburuză, Pisi, toți creând magie prin însușiri de poveste în toate zilele, dar

mai ales cu ocazia sărbătorilor cu specific permanent-special. *„Iarna/ Sărbătorile de iarnă,/ Cu a lor pufoasă haină,/ Ne-aduc multă bucurie,/ Îmbrăcată în magie.// Primăvara/ Cânt-o zi de sărbătoare,/ Pomii s-au gătit cu floare,/ Și pământul parfumează,/ Cu petale ce valsează.”* (tablouri ușor de imaginat vizual de către cei ce citesc celor mici, ca o simfonie).

Un adevărat maestru al imaginii, autoarea aduce rodul fanteziei scrierii sale, ca o provocare pentru făpturile jucăușe cărora le sunt dedicate versurile. Pisicuța cu ochii de mărgică, albinuța harnică, veverița, cumetrița Vulpe, întregesc alaiul împărăției fascinante, minunate, mereu de explorat al lumii poveștilor din tolba fermecată, depănate cu mare, mare dragoste. Lumea plină de bucurie, candoare, emoție și culoare, este lumea aparte care nu se uită niciodată și care nu este explicată niciodată total în complexitatea ei.

Maria Niculescu, Valeria Stupcanu, Adriana Apostol, Gabriella Costescu, Aura Ungureanu

Zâna Toamnă

(De Adriana Apostol)

Zâna Toamnă a sosit,
Bogății ne-a dăruit:
Fruce coapte, fel de fel
Strânse-ntr-un imens paner.

Mere roșii, parfumate,
Prune vineții, brumate,
Pere, nuci și strugurei
Să alegeți de unde vreți.

Și legume din grădină
Pentru orice gospodină
Ce le pune-n tocănițe,
În salate și ciorbițe.

Aura Ungureanu, George Călin, Gabriella Costescu, Paul Mecet

CRIZANTEMA/ Frunza verde și crestată/ Pe tulpină așezată./ Pregătește mâncărica/ Să hrănească florica/ Ce stă în vânt și în ceață/ Și-n grădină se răsfață./ Toamna când se-așterne bruma/ Și vara își pierde urma./ Este-o floare minunată/ Și de toamnă sărutată/ Crizantemă se numește/ Și-n grădina toamnei crește.(Adriana Apostol)

Lucian Blaga spunea: „copilăria este inima tuturor vârstelor” și eu spun DA, pentru că acolo într-un ungher al inimii este locul unde găsim în permanență copilăria, indiferent de ce vârstă purtăm pe tărâmul VIETII. Sănătate și bucurii pentru toți copiii de toate vârstele, iar Adrianei felicitări sincere!

Doina BÂRCĂ din CERVENIA

Julia Magyari, „Universuri”

Diplome de participare la Festivalul Internațional de Poezie „Zilele Nichita Stănescu”, ediția a XVII -a, au primit: Arina Elena FLOREA, clasa a III-a, Școala Gimnazială nr 189, prof. coord. pian Luiza Buștiuc-Apostol; Miruna DAN, Grupa „Răuștelor” de la Grădinița „Floare albastră”, prof. Adriana Apostol și Georgiana Isabella NISTOR, clasa a X -a B, Liceul „Dimitrie Paciurea” prof. coord. Florin Jinga.

Maria Niculescu, Adriana Apostol

Diplomele și Medaliile „Nichita Stănescu – 90” au fost decernate scriitorului Ștefan Dorofti, Lectorului univ. dr. Diana Ligia Tudor și scriitoarei Adriana Apostol. Mulțumiri artistei plastice Georgiana Isabella Nistor, pentru minunata lucrare „Iriși”, care a intrat în Colecția de artă plastică „Apollon-Autograf”.

Aducem mulțumiri și minunatelor noastre gazde de la Centrul Rus de Știință și Cultură – București, precum și „fotografilor profesioniști” (Aura Floris, Romulus Chevereșan, Cătălina Voicu Agache și Daniela Muși). Seara s-a încheiat la „un fursec și un pahar de vorbă” aseasonate cu multe zâmbete și îmbrățișări prietenești. La noi, cultura se manifestă ca boală profesională! Nimic pentru noi, totul pentru cultura română!

Vivat Cultura! Vivat Apollon!

GEORGE CĂLIN

MARIA NICULESCU

Sonete

Bolnavă sunt de dragoste de tine
Eminul meu
din vremuri depărtate,
O, de-aș putea cinci vieți
'napoi străbate
Și te-aș citi,
mi-ar trece doru',- fine.

Bolnavă și mi-s gânduri
cu lăcate,
Iar spusele nu-mi sunt
de aur pline,
Bolnavă sunt Eminul meu,
dar cine
Va-nstrăluci lagune-ntunecate?

Transcende-voi
în timpuri viitoare,
Preface-mă-voi într-o
floare-albastră
Sau într-un lac,
cu unda-n lăcrimare
Și voi muri de-atâtea ori,
măiastră,

Din har să-ți fur-o rază lucitoare
Poate devin, și de ce nu, o astră.

Din aur, lacrimi,
cu parfum de floare
Se-nnoadă râu în barba Firii:
„Vină,
Te cheamă codrul, Vântul, Unda
lină,

Renunță la-ntunericul ce doare!”

„Străluce-a fi, pe veci,
a mea lumină
Imensul poleind; sunt, grăitoare,
A Cerului și-a Mării, întrupare,
Iar lumea voastră
nu îmi e străină.

Ci nu voi lacrimi,
nu voi nici suspine,
În zori de zi și, iar,
în miezul nopții
Am fost, voi fi
și-n lumea care vine.

Așa căzură zarurile sortii:
Vis argintiu voi să-nălțați
spre mine,
Argint pe vis v-aștern,
din pragul Porții”.

O, tu, sonet, tu prinț al desfătării,
Cine, ca mine-ndăgostită-i, cine?
Te-oi veșmânta
în straie-alese, fine,
Mă ia cu tine-n zbor,
spre-albastrul zării.

Te-oi dezmierda
așa cum știu mai bine!
Mă fură din cetatea-nsigurării,
Pe calu-ți alb,
mă du la malul mării,
Ne-om pierde-apoi
pe verzile coline.

Nu sunt prințesă,
dar îți jur, iubite,
Să te împodobesc cu giuvaere,
Va să petrecem clipe inedite.

„Ți voi da ce nume”
nu va să-ți ofere,
Te-oi onora-n mai marile elite,
Te voi 'nălța spre nemurite sfere!

Acostih pentru Monica Gabriela Costescu

Mirajul acestei lumi îmi dă putere,
O, Domnul meu, iar Clipa-mi
e senină,
Noian de vise nasc și mi
se-mplină,
Iar Marele-Ți Cuvânt îmi e

avere,
Cetate-mi e, vederea-i către
soare,
Azurul ne salută în albastru,

Grăiește carne,-n colț rotund
de astru,
Alb îngerăș, cu albe aripioare,
Bogată mi-i trăirea și abundă,
Rodind alese gânduri, cu aldine,
Iar toate, toate s-au 'nălțat
la Tine,
E Clipa mea – celestă,
o Secundă,
Lagune,-al lor smaraldul
își oferă,
Auzu-mi e-mbătat de triluri rare:

Cântă divin scumpă
privighetoare,
Oh, câtă puritate-n astă eră!
Stăpână-s în castelul meu aparte,
Trăirea-mi e precum
într-o poveste,
El m-apără de nori, de ger,
tempeste,
Speranțele-mi înalță-nspre
departe,
Creneluri are,-al meu castel, spre
Ceruri,
Un gând celest străbate prin
creneluri.

Sonet acrostih pentru Artur Silvestri

A lumii carte,-ntre coperti,
cuprinse
Rubinul, cea ofrandă minunată,
Triumf iubirii ce uimit-a, iată,
Un Univers, prin faptele-i
distingse.
Rubinul pur, ofranda-nflăcărată,

Simțiri rodi, spre sfere
necuprinse,
Iubind, călcă pe moarte și-o
învinse,
Luciri pe-adânc de vremi el a
durat.
Voi, serafimi,
nu-nchideți Marea Carte!
El, îngerul tăcut va să apară
Senin de suflet, pentru noi, a-
mparte.
Tumult de-nțelepciune selenară
Rodi-va, încă, prin celeste arte,
Iubire pentru semeni, pentru țară.

APRILIE

NICOLAE BĂCIUȚ

Grădinar, în RAI

Nu-ți cer nimic,
de ce ți-aș cere,
când, Doamne,
singur știi ce vrem –
zăpezii cum să-i ceri
să fie albă,
iar ierbii
cum să-i ceri să fie verde
și sforii, cum să-i ceri
să fie ghem?

Nu-ți cer nimic –
mi-ajunge viața
din care-mi iei
câte puțin –
nici strugurilor nu le ceri
să fie vin,
nici soarelui
să uite dimineața!

Nu-ți cer nimic –
la Judecata de Apoi,
din mine
dacă mă ridic,
nu voi fi singur,
suntem doi.

Nu-ți cer nimic –

Dar dacă, totuși,
Vrei ceva să-mi dai,
să mă faci, Doamne,
grădinar –
dar grădinar în Rai!

Lumina

Da, eu iubesc lumina
și când pleoapele mele cad,
ca o poartă peste marginea zilei;
eu iubesc lumina
și când o privesc cu un ochi,
ochiul meu, fermecat de-atâtea
frumuseți;

iar când privesc
cu ochii amândoi,
Doamne, ești și tu acolo,
și din înalt
mă privești
prin ochiul tău închis
într-un triumghi.

Paznic

M-am trezit că mă păzesc pe mine,
Să nu vină cineva din nou să mă nască,
Să nu mă pună de veghe la foc,
Să nu mă întoarcă în iască.

M-am trezit paznic la cărți
De parcă aș păzi o lume,
De parcă aș fi paznic la hărți,
Paznic la propriul meu nume!

Julia Magyari – „Surâsul florilor”

La fântâna satului

Când credem că spațiul natal a devenit locul în care nu se mai întâmplă nimic, aflăm aici s-a coagulat o mișcare artistică bine articulată, cu ținte definite pe termen lung, iar numele ales, „La fântâna satului”, este el însuși evocator, recuperator al unui timp încărcat de memorie. Prin anii șaizeci, la Chintelnic fusese ultimul eveniment memorabil, obiceiul „Înstruțatul bouului”, adus în viață de filmările pentru filmul „Vârstele omului”, în regia lui Alecu Croitoru, în care a jucat și o viitoare colegă de liceu, Carmen Rusu.

Dacă nu se regăsesc secvențe de la Chintelnic în acel film, prilejul a fost valorificat de Anton Badea, un etnograf pasionat din Reghin, Grigore Badea, care a făcut și el un film și zeci de fotografii, atât despre „Înstruțatul bouului”, cât și despre „Moșitei”, un alt obicei pus în scenă tot atunci. De-atunci, în Chintelnicul natal nu s-a mai întâmplat aproape nimic, chiar dacă s-au înălțat case noi, s-a turnat asfalt, s-a introdus gaz... Viitorul pare roz, trecutul, însă, a fost mai degrabă uitat. Doar un obicei de Bobotează, „Hâzii”, a mai avut resuscitări periodice, pentru că televiziunile erau interesate de senzații tari... LA centrul de comună însă, Șieu Măgheruș, a apărut „La fântâna satului”, un ansamblu pus pe fapte mari, care în ultima vreme a retrezit interesul pentru moștenirea tradițională, într-o ecuație valorificabilă, pragmatic, în zilele de azi. Oricine își dorește o nuntă tradițională are „La fântâna satului” apă rece, curată... Nici eu nu mă pot lăuda că aș fi încercat să beau apă rece

de la un astfel de ivor nesecat – mereu în criză de timp, mereu antrenat în o mie și una de angarale.

Camelia Pașca însă, chiar dacă nu e de-a locului (e din Șieu Sfântu), la nici 20 km depărtare!), a găsit aici loc potrivit pentru entuziasmul și elanurile sale. Alături de ea, Dușu Maier, vecinul meu din copilărie, cu care am pus în practică multe din isprăvile lui Nică. Tatăl lui era clarinetist și ne fermeca ades cu melodiile interpretate de el. Dușu s-a apropiat în timp de biserică și a devenit un reper al locului în lumea pricesnelor. Pe o parte dintre membrii acestui Ansamblu i-am întâlnit, întâmplător, la ceas de mare încărcătură simbolică, în zi de Paște, la ceas de Înviere.

A fost cel mai frumos dar care mi se putea face într-o astfel de zi, în care am constatat că Învierea e adevărată și că ea, mai devreme sau mai târziu, vine. Întâi cu pași mici, pe pământ, apoi...

NICOLAE BĂCIUȚ

Încondeiatul ouălor de dinozaur

În copilărie, în sâmbăta Paștilor, mama mă trimitea să-i adun verdețuri de tot felul pentru că să „împitstruim” (împistruim) ouăle. De la frunze de trifoi la cele de pătrunjel, toate foloseau la împitstruit. Acestea erau prinse strâns pe suprafața ouălor cu ciorap de „nailon” și apoi erau puse la fiert în apă colorată, de obicei natural. Ceapa și cojile de diverși copaci erau materiile prime din care se preparau „vopselele”.

Amprenta frunzelor era desenul care dădea statutul de „împitstruit” ouălor de Paști. Erau ouă frumoase, dar viața lor era scurtă, cele mai multe ajungeau „victime” ale „ciocănitului”, începând cu prima masă după slujba de Înviere. Apoi, mai ales, în fața bisericii, copiii dar și cei mai în vârstă, „ciocăneau” ouăle, și „căpiș” și „curiș”, iar cel al cărui ou era spart trebuia să-l dea „câștigătorului”. Ciocănitul se făcea și „pe încercate”. Oul se bătea ușor de dinți, iar după sunetul emis era „evaluată” tăria. Sunetul ascuțit era un indiciu sigur că oul are o coajă tare, iar „ciocănitul” putea fi refuzat.

„Ciocănitul” ouălor a luat așa amploare încât maramureșenii au ajuns să organizeze chiar un „Concurs de ciocănitul ouălor”, iar în altă parte de țară, la... Ciocănești, județul Suceava, se organizează un... Festival Național al Ouălor

Încondeiate.

„Încondeiatul” ouălor l-am descoperit mai târziu, după ce „a încondeia” avusese pentru mine doar semnificația de a „picta” (a ponegi) pe cineva. Și l-am considerat mai degrabă meșteșug ridicat la rang de artă decât parte a unui obicei. Iar „ouăle încondeiate” nu doar că nu le mai „ciocănea” nimeni, dar au ajuns să fie tratate ca... obiecte de artă, rupte de semnificațiile creștine. Un meșteșug încă neînscris în Nomenclatorul meseriilor din România, dar care poate aduce profituri considerabile. Pentru că interesul turiștilor pentru ouăle încondeiate a crescut foarte mult, acestea intrând repede în topul suvenirurilor și dincolo de Sărbătorile Pascale. Iar meșterii în încondeiatul ouălor și-au diversificat și îmbogățit arta ajungând să picteze ouă de toate dimensiunile, de la ouă de biblică la ouă de struț, iar de la desenele cu geometrii în simbolistică tradițională, s-a ajuns la pictura cu temă religioasă dar nu numai, a ouălor. Mai mult, s-a trecut la încondeiatul în relief, cu rășină, dar și la încondeiatul cu foiță de aur. Tradiția pierde astfel teren, iar de aici la alunecarea în kitch nu-i decât un pas, mic, mic cât o trăsătură de condei. Iar cum gusturile și simțurile artistice nu pot fi controlate, ne putem aștepta la orice.

Sper să nu fie pictate și ouă de dinozauri!

NICOLAE BĂCIUȚ

Julia Magyari, „Armonii”

ÎN PAȘI DE VALS

Ne poartă viața-n ritm de dans,
când mai lent, când vibrant;
curge melodia într-un sens,
în aval, spre neant.

Invățăm greu ai ei pași de vals,
ne învățăm fragil,
ieșim din cântec în balans
apoi, tiptil-tiptil.

Melodia e un dat divin,
învaț-o dacă vrei
să zbori dansând spre-al tău
destin,
un-doi-trei, un-doi-trei.

ÎN RITM DE ROCK'N ROLL

Ia-mi inima, arunc-o pân-la nori,
Prinde-o în brațe când coboară,
Să-i simți pulsul în ai tăi fiori,
Dansând vioi, ca odinioară,
Să-mi umpli spațiul gol
Cu ritm de rock'n roll.

Ia-mi și sărutul de pe buze,
Să-l porți mereu la butonieră,
Să fii împresurat de muze,
Liber, într-o viață prizonieră,
Să-ți umpli spațiul gol
Cu ritm de rock'n roll.

Ia-mi gândul, răsuțește-ți-l pe
frunte,
Să-i poți simți vibrația în plete,
Să alergăm prin vieți cărunte,
Vesele percuții să desfete,
Umplând un spațiu gol
Cu ritm de rock'n roll.

Ia-mi silaba, azvârle-o în cuvânt
Rostogolit în poezie,
Să mă încânti, să te încânt
Și-așa, încărcăți cu energie,
Să umplem spațiul gol
Cu ritm de rock'n roll.

SIMONA MIHUȚIU

CONSTANTIN POPESCU

Oare până când?

alergi desculță printre vise
prin primăvara îmbrăcată
în narcise
oare până când
hoinărești pe poteci de gând
știi bine că tu
nu ai fost „cuvinte”
ești o carte ce nu se poate șterge
din minte
știi bine că tu ai un pedestal
cât un salon... de spital
cum și de unde, de ne-unde,
nu mă întreba,
de ce am reușit
să te împart în secunde
să te duc până la infinit.
ca să pot fi împlinit...

Primăvara și imbecilii...

Sunt bolnav
de dumneavoastră țară,
Te jelesc pe tine
al meu orpsit neam,
Avansăm sistematic
în imbecilitate,
Rămânem păcălici
care râd din geam.

Cu o clasă politică de nulități
și lași,
Slugă supusă
europenilor borfași,
Onoarea este foarte greu
de definit,
Dezonoarea, tradarea

e ceva părtinit...

Să dați, oligofrenilor
o ordonanță
Să renunțăm la iubire,
la speranță,
Să nu mai ningă iarna mai deloc
Iar sobele pe lemne să ardă
fără foc.

Puneți taxe la mimica pe fețe,
Stabiliți apa când și cât
să-nghete,
Dați-ne muncă silnică pe vecie,
Exilați pensionarii
la Polul Nord,
într-o colonie...

Decretați ca și marea să înghete,
Să nu vadă imbecilele
voastre fețe.
Dacă stabiliți și când
o să vină pandemii,
Legiferați de urgență
și zâmbet pentru copii.

De ce primăvară, de ce ghiocel,
viorea?
Fără flori! Nimeni nu înflorește
când vrea!
Verdele, viața, lumina, să nu se
mai frământă!
Natura și inima
să nu mai cânte...

Rai încărcat de umbre nude...

Într-un vârtej de timp
și goana-i temporală,
Când într-o zi albastră,
mă certam cu mine,
O poartă s-a deschis
și-așa au dat năvală,
Mândre iubiri morgane
dansând printre ruine.

Gând zălud și dese ploii
se reped pe mine,
Bacovian, cu dor,
mă-ndeamnă către vers,
Pe cap, mă trezesc
cu toamnele ciorchine
Și toate ploile de frunze
dintr-un univers.

Te-am tot pus în versuri
cu și despre noi,
Purtat în brațe de cearceafuri
albe, ude,
Timpul trecut și eul privesc
spre înapoi,

La raiul încărcat de nuferi
și de umbre nude...

Cărările mi-au fost pline
de cântări frenetice,
Ți-am sorbit roua
din ochii visători și grei
Și din clepsidra arsă
de îmbrățișări eretice,
Am curs ca o lumină
din foc fără scânteii.

În brațe te-am purtat prin ploii
și vise-albastre,
Sub cerul gri închis,
adeseori în noi,
Roiuri de fluturi s-au iubit prin
visele noastre
Iar sufletele au emigrat în alte
galaxii... în doi!

Pescăruș rățăcit...

Te-am iubit câteva mii de zile,
toate înfometate și meschine
total, sută la sută, fără echivoc
retinele mi s-au lipit de tine.

Am pus pe rând să te inunde
un grandios tezaur de plăceri
găsite ascunse adânc în tine
prin nopțile vâraticele seri...

Te-am mângâiat neobosit
și te-am plimbat înfiorată
prin ceruri de stele
și de constelații
și te-am învelit cu mine toată.

Te-am înfiorat în dezmierdări,
doar inima îți mai bătea tacit
și-ai ars în extaz și tremurând,
cu țipăt de pescăruș ratăcit...

Am unit ore din zile și nopți,
albaștrii zori, cu serile-mpreună,
în delir, de murmur mut acoperit
și amurguri de foc în furtună.

Am uitat de zi, de ploii,
de noapte
de ani de lună sau de anotimp,
ne-am iubit însetați sau în grabă,
angelic, dar și în criză de timp.

În trăiri, plăceri, extaz și vise
și ultima celulă am înglodat
și încă o viață de aș mai fi avut,
sigur, toată și toate,
ți le-aș fi dat...

**Gimnaziul de Stat
„Zaharia Boiu”,
Centrul „Creștem Împreună”
Sighișoara
Partener al Asociației Literare
„Creneluri Sighișorene”**

Excursie La Alba Iulia

Luni 24 aprilie 2023, a fost organizată o excursie la Alba Iulia, cu 26 de copii de la Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” și 12 copii de la Școala Gimnazială „Radu Popa”. Bucuroși și plini de energie, „ciripind” voioși, am urcat în autocar împreună cu copiii și am pornit la drum. Ziua se arăta senină, răcoroasă, numai bună de plecat la drum.

Prima oprire a fost făcută la Blaj, pe „Câmpia Libertății”, loc ce se numea mai demult „Râțul grecilor”. A fost locul unde s-au ținut două adunări naționale în timpul revoluției de la 1848, în luna mai și apoi în septembrie. Câmpia era parcă inundată de

aurul soarelui, tricolorul abordat în mijlocul câmpiei de un verde crud, flutura în bătaia blândă a vântului. Aici li s-a povestit copiilor despre adunarea românilor din Transilvania, care a avut loc în data de 15 mai 1848 în timpul Revoluției Române de la 1848, cu participarea a 30.000-40.000 de persoane. Proclamația adoptată la Blaj cerea împăratului Ferdinand I al Austriei desființarea iobăgiei, libertatea tiparului, înființarea unor instituții de învățământ în limba română.

Între 1973 și 1977 pe câmp a fost înălțat un monument compus dintr-o piesă centrală, numită „Gloria” și 26 de busturi înfățișând conducători ai

Revoluției Române de la 1848, precum și figuri remarcabile ale culturii române. Sculptori precum Ion Vlasiu, Ion Irimescu, Ion Jalea și Marius Butunoiu au contribuit la realizarea acestui monument istoric.

A doua oprire a fost la **parcul Dendrologic „Dr. Ion Vlad” din Alba Iulia**, „colțul de rai” de pe „Valea Popii”, în pădurea din zona „Dealul Mamuț”, care, păstrează 1200 de specii de plante din toată lumea. Are o suprafață de 19 hectare și dispune de alei de promenadă, locuri de odihnă, podețe, o parcare. În această „oază de liniște”, copiii s-au bucurat de fiecare plantă, au împletit cununițe din păpădiile răsărite în iarbă, au ascultat ciripitul păsărilor, au inspirat aerul curat și libertatea de a alege cărăruia pe care vor să urce. Această minune de loc este proiectul inginerului silvic, Nicolae Pătrânjan, care și-a dăruit o mare parte din această viață parcului.

Să nu pierdem prea mult timp, am sunat adunarea și cu bunăvoința șoferului răbdător, am pornit spre Alba Iulia sau cum i se mai spune, Alba Carolina. Drumul a fost anevoios, deoarece unele părți ale șoselei erau în lucru, șoferul a dat dovadă de dexteritate făcând slalom printre utilajele uriașe postate pe marginea drumului, să ajungem în siguranță la destinație.

Cetatea Alba Carolina este o fortăreață cu bastioane de tip Vauban construită la începutul secolului al XVIII-lea în orașul medieval Alba Iulia pe „Dealul Citadelei”, având rol de fortificație strategică de apărare a Imperiului Habsburgic împotriva eforturilor militare ale Imperiului Otoman și de consolidare a puterii habsburgice pe plan local.

Copiii au pătruns prin toate cele 7 porți ale cetății, aflând de la însoțitori cele mai valoroase informații despre cetate, care, stă în picioare de peste 300 de ani. A fost construită între anii 1715-1738, după planul arhitectului italian Giovanni Morando Vis-

conti, cu trei linii de fortificare: 7 bastioane, legate între ele de curține, 6 raveline și o contragardă, toate separate de șanțul magistralei. În zona actualei cetăți, în perioada romană, se afla castrul Legiunii a XIII-a Gemina (Apulum) ale cărui ziduri au furnizat material de construcție pentru cetatea medievală (Bălgrad), înglobată la rândul ei în cea bastionară (Carlsburg).

În mijlocul cetății se află Catedrala Ortodoxă a Încoronării, edificată între 1921-1922, aici fiind încoronați suveranii României Mari, Regele Ferdinand I și soția sa, Regina Maria. În naosul lăcașului de cult se află portretele citorilor, iar în pronaos, cel al lui Mihai Viteazul. **Museikon**, este amenajat într-o clădire monument istoric restaurată, găzduiește cea mai valoroasă colecție de icoane românești din Transilvania, carte veche, precum și alte obiecte de cult. A fost vizitată Catedrala Romano-Catolică „Sfântul Mihail” zidită în sec. al XIII-lea pe locul unei biserici mai vechi. Catedrala adăpostește monumente funerare, printre care, trei sarcofage aparținând familiei de Hunedoara. Un important monument al Renașterii timpurii din Transilvania este capela Lázó, situată pe latura de nord a catedralei.

Oricât a fost de scurt timpul, tot am reușit să vizităm „Celula lui Horea”, o celulă simbolică amenajată în memoria conducătorului răscoalei de la 1784-1785. Aceasta se află deasupra porții a III-a a cetății,

sub soclul statuii evestre a lui Carol al VI-lea. Obeliscul „Horea, Cloșca și Crișan” a fost ridicat în 1937, la inițiativa Asociației ASTRA, ridicat în amintirea martirilor răscoalei din anii 1784-1785.

Podetele ce leagă zidurile cetății sunt renovate, locul era plin de turiști, localnici care ne-au mai îndrumat, copiii au făcut fotografii în parc, la fântâna arteziană și lângă zidurile cetății.

Am petrecut o zi de neuitat într-un loc mirific, încărcat de istorie și cultură, cu o vreme superbă și copii fericiți. Cu regret ne-am adunat la autocar să ne îndreptăm spre casă, nu înainte de a lua o gustare, o înghețată răcoritoare și o cană cu apă. Drumul spre casă nu a mai fost istovitor, copiii au adormit oboseți de povara zilei fericite, dar la destinație am aplaudat șoferul care ne-a adus acasă la Sighișoara sănătoși. Copiii au mulțumit și însoțitorilor: prof. consilier școlar Bálint Éva, prof. Uifălean Marinela, ed. Stan Corina, prof. Mihaela Popa, Gabriella Costescu – președinte Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” și voluntarii Elena Băia și Friciu Floarea, care au avut grijă de ei pe parcursul acestei călătorii.

Mulțumesc pentru feeria unei zile luminoase.

GABRIELLA COSTESCU

ANDA VOICAN

Mulțumesc Părinte

Îți mulțumesc Părinte
Că azi m-ai îmbrăcat,
În haina sărăciei
De grija celuilalt.

Îți mulțumesc Părinte
Că-n pictograme scriu,
Deși e tot mai oarbă
Credința că Ești viu.

Am resimțit o clipă
Cum umbra Ta-ncolțește
Adânc săpată-n mine

Și de atunci tot crește.....

Recitând din mine

Recitând din mine
Fragmentate ritmuri
Peste care colbul
Greu s-a așezat.

Lăcrimează crinii
Adumbrind obrații
Unei nimfe triste
Cu suspin săltat.

În amurgul moale
Încleștarea crește
Zvârcoliri de inimi
Șoapte se-ntâlnesc.

Recitând din mine
Dulce slăbiciune
Roaba filei pure,
Ei mă dăruiesc...

Poezia alfel

Lumina apasă strivind
elefanții greoi de lacrimi.
Ce dragi îmi sunt toate...
Săgeata din vis, spiridușii
arcuiți..
Văzduhul din apă
răsare-n pământ.

Un ciclu cu arderi
din sfinți asfințiți.

Fulg de femeie

Ce ar putea să mai simtă
Un fulg de femeie înfrânt?
Să plângă, să urle, să mintă
S-adie în ultim cuvânt.

Un fulg de femeie înfrânt
Un suflet cu nedezlegare
Scânteie din seul de sfânt
Aprinde-te 'ndat lumânare!

El

El îmi cunoaște
rătăcirile inimii
și-mi înverzește emoțiile
cu adieri angelice.
El știe cel mai bine
câtă inocență ascund
în spatele acestor rânduri.
El n-o să-mi dea drumul,
deși știe că
îndeletnicirea mea de sânge
este nomadismul liric
al turmelor cuvintelor.
El e mereu la fel.

Membrii Asociației Literare „Creneluri Sighisorene” din București: Tudor Nicoleta, Korcinski Konstantin, Maria Niculescu, Aura Ungureanu, George Călin, Maria Petrescu, Gabriella Costescu, Adriana Apostol, Ileana Constantin, Paul Mecet, Tina Avramescu.

„Masă rotundă”

Marți 25. 04. 2023, a avut loc la Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” din Sighișoara, Simpozionul „Masă rotundă”, eveniment inclus în „Educația durabilă a programului SĂPTĂMÂNA VERDE”. Organizatorii: prof. Tămaș Mariana, prof. consilier școlar Bălint Éva, prof. Uifălean Marinela, ed. Stan Corina.

Deschiderea a fost făcută de doamna prof. Tămaș Mariana, care a vorbit despre Proiectul Național „Protecție și educație pentru copiii afectați de migrația pentru muncă în străinătate, prin centre de zi” început în anul 2011. A susținut o alocuțiune în care a detaliat faptul că anual pentru acest proiect s-a primit finanțare pentru activitățile recreative, activități școlare, consiliere individuală și de grup. „Copiii beneficiază de programul acesta, e un proiect național și este finanțat de Organizația „Salvați Copiii” România și PEPCO. Noi suntem părinții de la școală, suntem ca o minifamilie.” Pe un ecran imens au fost derulate imagini montate de prof. Corina Stan, de la activitățile la care au participat copiii, pe tot parcursul anului 2022. Prof. consilier școlar Bălint Éva a continuat prezentarea proiectului educațional „Protecție și educație pentru copiii afectați de migrația pentru muncă în străinătate, prin centre de zi” cât și o dezbatere metodică științifică cu tema „Psihopedagogia integrării monitorizării și activizării elevului fără prezența parentală”-educație durabilă.

Scopul proiectului: diminuarea impactului negativ asupra copiilor rămași acasă asociat migrației părinților, implicarea copiilor într-un

program de consiliere și de socializare în vederea ameliorării problemelor de dezvoltare cu care se confruntă, precum și a integrării sociale optime, prevenindu-se astfel situațiile de eșec școlar, abandon școlar și dezvoltarea unor potențiale tulburări psihice.

Beneficiari direcți ai acestui program au fost în anul 2022, 69 elevi din cls. preg. – VIII-a, ai căror părinți lucrează în străinătate: Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” 44 elevi și Școala Gimnazială „Radu Popa” 25 de elevi; părinții copiilor sau familiile acestora (cei care supraveghează copiii în lipsa părinților); cadre didactice.

Beneficiari indirecti: membrii ai comunității: frații copiilor, vecinii, rude de gradul I și II, grupul de prieteni, reprezentanți ai comunității locale etc.

Obiective proiectului sunt inițierea unor programe de sport școlar, de orientare școlară și consiliere pentru copii; dezvoltarea programelor de timp liber, facilitarea socializării și asigurarea

comunicării permanente cu părinții plecați în străinătate; programe de suport și consiliere pentru persoanele în a căror grijă au rămas copiii; solidaritate în rândul membrilor Comunității. Acest program este necesar, deoarece, după plecarea părinților în străinătate acești copii pot dezvolta manifestări psihocomportamentale, ca de ex.:

- Deteriorarea conduitei școlare
- Sentimente de abandon, de nesiguranță, tristețe, anxietate, stări depresive toate ca urmare a dorului de părinți, a nevoii de afecțiune părintească, de apreciere din partea părinților și pe fondul dezvoltării unor distorsiuni cognitive.
- Atitudine de indiferență, încăpățănare, frustrare, tulburări de atenție sau „evadarea din realitate”
- Tulburări ale stimei de sine, lipsă de motivație, stări de apatie, oboseală, dificultăți de adaptare

Copiii singuri acasă sunt expuși la insuficienta dezvoltare a abilităților de viață, luarea deciziilor, management al timpului și al banilor, controlul și exprimarea emoțiilor, relaționare și comunicare.

Activitățile la care au participat copiii au avut ca scop: creșterea stimei față de sine, cunoașterea propriilor drepturi, rezolvarea problemelor de relaționare, toleranța față de grupuri sau persoane cu păreri diferite, solidaritatea cu alți colegi care se află în situații similare. Tratarea copiilor s-a făcut atât individual cât și în grup, fiecare copil a fost ascultat și încurajat să-și spună punctul de vedere, să comunice, să interrelaționeze. Am oferit și programe educaționale – zilnic primesc sprijin pentru efectuarea temelor și pregătire școlară

suplimentară.

- Participă împreună cu părinții/ bunicii/ aparținătorii la activitățile extrașcolare, excursii, sărbătorim împreună zilele de naștere ale copiilor etc. Ținem permanent legătura cu persoanele în a căror îngrijire se află copiii și asigurăm pregătirea și consilierea acestora prin întâlniri și ședințe.

Sponsori - prezent și trecut

- PEPCO oct. 2019 – până în prezent
- Metropolitan Life oct. 2017 – sept. 2019
- Velux Foundation oct. 2015 – sept. 2017
- Fundația Enel Cuore Italia, Porsche și BASF Foundation – 2013
- Fundația Enel Cuore și Intesa Sanpaolo Bank România - 2012

Parteneri:

- DAS Sighișoara
- ISJ Mureș
- Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Mureș
- Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mureș
- Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr:3 Reghin
- Poliția de Proximitate și Circulația Rutieră
- Asociația literară „Creneluri Sighișorene”

La o analiză SWOT, cele mai tari puncte sunt:

- o bună colaborare cu părinții/aparținătorii elevilor;
- baza materială a centrului este corespunzătoare desfășurării procesului educativ de calitate;

- asigurarea unei mese calde la prânz/distribuirea tichetelor de masă
- existența calculatoarelor/tabletelor pentru a facilita comunicarea cu părinții plecați și lucrul în cadrul proiectului la diverse tipuri de activități (educaționale și recreative);
- sprijin consistent în direcția obținerii de performanță care vizează olimpiadele și concursurile școlare;
- unii elevi sunt foarte receptivi, atât la activitățile didactice, extracurriculare cât și la cele de consiliere psihopedagogică;
- existența postului local de televiziune Târnavă TV, a radioului „Radioson” și a ziarelor Jurnal „Sighișoara Reporter”, Revista Asociației „Creneluri Sighișorene”, Ziarul „Cuvântul Liber” care mediatizează activitățile din Centrul „Creștem împreună”.

Puncte slabe: starea materială precară a familiilor, familii dezorganizate.

Oportunitățile sunt acelea că au acești copii posibilitatea de a face mici excursii/ plimbări în zona din apropierea școlii (Cetatea Sighișoara, Vila Franca); asigurarea unui spațiu de desfășurare a activităților adecvat și generos; bună colaborare școala-familia-elevi.

Ar suna ca o amenințare scăderea numărului de copii (cei care pleacă în străinătate definitiv pentru întregirea familiei); destrămarea unor familii sau indiferența acestora, care determină o slabă pregătire și supraveghere a elevilor, dar și criza socială pe care o traversează România.

Din partea Poliției de Proximitate Sighișoara, au fost prezenți agenții Ceaușilă Mihai și Popescu Mădălin, care au prezentat un material filmat, cum trebuie să trateze școala cazurile de violență de tip **bullying**.

Strategia cu privire la reducerea fenomenului de violență în unitățile de învățământ, pentru echilibrul emoțional al copiilor, punând accentul pe conștientizarea, de către elevi, a faptului că oricine poate ajunge victimă a bullyingului, dar și pe dezvoltarea unui sentiment de solidaritate între elevi, cu scopul de a face intolerabil comportamentul abuziv.

Au fost date exemple despre diferite cazuri, s-a discutat și despre Legea care reglementează drepturile și libertățile civile ale copilului, mediul familial și îngrijirea alternativă, dreptul la sănătate și bunăstare, măsurile de protecție specială copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotire a părinților săi (plasament, plasamentul în regim de urgență, supravegherea specializată), protecția copilului împotriva abuzului, neglijării, consumului de droguri, exploatarea și a oricărei forme de violență, protecția copilului cu părinți plecați la muncă în străinătate.

Asistent social din partea Primăriei Sighișoara, doamna Șancu Simona, a vorbit despre obligațiile persoanei care se ocupă de creșterea și îngrijirea copilului cu părinți/părinți plecați la muncă în străinătate:

- să asigure toate condițiile unei îngrijiri și educări normale creșterii și dezvoltării copilului.
- să puna la dispoziția Direcției de Asistență Socială toate datele și informațiile pe care le deține cu privire la adresa la care pot fi contactați părinții în străinătate și de a face dovada că menține legătura cu aceștia.
- să participe la evenimentele/ programele de consiliere și informare organizate de către Direcția de Asistență Socială.
- să anunțe orice modificare ce poate interveni în legătură cu copilul pe care îl are în creștere și îngrijire cu privire la domiciliul, unitatea de învățământ, medicul de familie, adresa părinților, numere de telefon, etc.

Fiecare cadru didactic sau invitați, au participat la discuțiile în legătură cu situațiile speciale ale acestor copii, au fost prezentate și rezultate.

Subsemnata am propus un proiect al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, acela de a atrage copiii într-un concurs de creație, cu premii, pentru stimularea participării.

Școala a evoluat mult, copiii participă din principiu la activitățile organizate, bucuria profesorilor, este aceea de a vedea rodul strădaniei lor, alături de copii care au viitorul înaintea.

GABRIELLA COSTESCU

**RÂNDURI GÂNDURI
PERSONALITĂȚI
ALE SIGHIȘOAREI**

Prof. Dr. Tcacenco Vicențiu Valentin

(n. 09.10.1948 – d. 08.10.2007)

S-a născut la data de 9 octombrie 1948, în comuna Noul Săsesc, județul Sibiu.

- A urmat cursurile Colegiului National „Mircea Eliade” din Sighișoara, marcându-se prin premiile obtinute la olimpiadele de fizică.

- A urmat cursurile Facultății de Inginerie Mecanică, din cadrul Universității „Politehnica” București, obținând diploma de inginer mecanic în specialitate Hidraulică și Mașini Hidraulice cu proiectul de licență „Sistem de propulsie pentru autovehicul cu perna de aer” constituind un pionerat în domeniu, fiind practic primul tren pe pernă de aer, proiectat în România.

- În 1979 a început cercetarea pentru realizarea tezei de doctorat „Contribuții teoretice și experimentale la studiul sistemelor de propulsie pentru aparate submersibile”, care a stat la baza construirii primului batiscaf din România destinat verificării barajelor din lacurile de acumulare.

- A continuat activitatea profesională în cadrul Universității fiind încadrat inițial ca și asistent, apoi Conferențiar

Universitar și profesor universitar, dedicându-se continuu studiului și cercetării, publicând numeroase lucrări științifice, articole, cărți și îndrumare de laborator pentru uzul studenților.

A obținut brevete de invenție și certificate de inventator pentru:

- turboscătorul polietajat care funcționează și în prezent la Combinatul Chimic Craiova,
- uscătorul în pat fluidizat care funcționează în prezent la Combinatul Chimic Săvinești, destinat unor substanțe toxice, inflamabile și explozive.

Contribuția domnului Prof. Dr. Ing. Tcacenco Vicențiu-Valentin la dezvoltarea învățământului superior în Sighișoara, munca depusa în domeniul cercetării, invențiile sale brevetate, de asemenea contribuția sa pentru diversificarea vieții culturale sighișorene, sunt și vor rămâne dovada vie a unei existențe duse în folosul comunității.

În 1992 au fost înființate la Sighișoara două secții ale Academiei Informatizate pentru Științe Tehnice, Economice, de Drept și Administrație (AISTE-DA). Este vorba despre:

- Facultatea de Management Administrativ, funcțională până în anul 2005 cu 60 studenți pe serie.

- Facultatea de Drept, care a funcționat până în anul 1996.

Aceștia au fost primii pași făcuți pentru înființarea unei instituții de învățământ superior la nivelul unui municipiu de talia Sighișoarei. Alături de aceasta inițiativă Prof. Dr. Ing. Tcacenco Vicențiu-Valentin s-a implicat alături de profesorul Alexandru Gavrilovici pentru ca în Municipiul Sighișoara să se desfășoare „Festivalul Internațional de Muzică Academică”, care a devenit tradiție pentru iubitorii genului.

După înființarea facultății AISTEDA, și-au deschis secții în

Municipiul Sighișoara:

- Universitatea „Spiru Haret”,
- Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad
- Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca

Un gând

(de Silvana Andrada Tcacenco)

O zi dac-aș avea cu tata,
Venită de niciunde, dăruită așa,
L-aș strânge-n brațe
și i-aș aranja cravata,
Pe frunte-apoi ușor l-aș săruta,

I-aș spune că sunt bine, fericită,
Că viața mea este așa
cum și-a dorit,
Să-l simt cum știe
că mă simt iubită
Să-l simt și eu că este fericit,

O zi dacă aș avea cu tata,
L-aș strânge- n brațe
ca pe-un prunc
Și tot ca prunc
aș fi întotdeauna gata,
În brațele-i prea sigure
să mă arunc

Așa cum n- am făcut-o niciodată,
Cum am crezut că pot oricând...
De fapt, o zi de-aș mai avea
cu tata,
L-aș strânge-n brațe,
doar plângând.

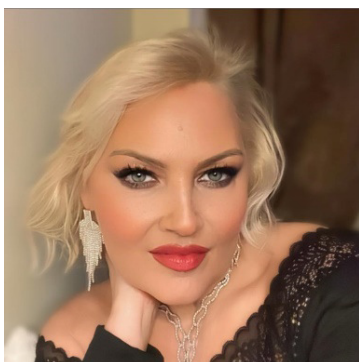
28. 01. 2017

*In memoriam tatălui meu,
Prof. Dr. Tcacenco Vicențiu
Valentin*

În luna septembrie 2007, Consiliului Local Sighișoara i-a conferit domnului Prof. Dr. Ing. Tcacenco Vicențiu-Valentin, titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Sighișoara”, dar, din păcate s-a bucurat prea puțin în viață de acest titlu, deoarece la 9 octombrie 2007, la numai 59 de ani, profesorul Tcacenco Vicențiu-Valentin, pleacă la cele veșnice, lăsând în urmă, îndurerate, soția Luminița și fiica Silvana-Andrada.

GABRIELLA COSTESCU

SILVANA ANDRADA TCACENCO

Din splendida vreme

Din splendida vreme...
Când nu aveam nicio cheie la
ușă,
Când degete fine, fără mănușă
Prin par îți purtam a mirare,
Cu emoția aceea tulburătoare
Care năștea libertăți nefirești,
Într-o lume scăpată dintru
povești;

Din splendida vreme,
Trecutul în mine în doruri mai
geme,
Doar ochi mai sărută cu
libertate
O lume care le ucide pe toate;

Splendida vreme ca moștenire
Într-o lume care se îneacă-n
iubire
Ca într-un mal gloduros,
E marginea lumii căzută pe jos
Iar eu ca un zmeu mă ridic,
Cu o mască lividă pe chip,

Lucidă precum o trăire,
Încă tânjesc la o mare iubire
Între oamenii mari și oamenii
mici,
Consider gigante simple
furnici
Și mai sper, că într-o
eventuală,
Apocalipsă semivirtuală,
Voi reuși să aleg dintre cocori,
Doi, măcar doi, care să treacă
de zori,

Doi, numai doi care trec
de amurg,
Apele toate întru mine le curg
Și mă tem și-nțeleg că învăț
a mă teme
De dor a nu pierde,
întru splendida vreme.

Atât de tânără

Atât de tânără uneori Doamne
Mă simt, uneori
atât de bătrână,
Încât mă desprind
ca o frunză în toamne
Ca întregul să fie și să rămână,

Atât de frumoasă
mă simt uneori,
Alteori atât de urâtă
Încât nopțile atâtor culori
Stele seduc și apoi execută,

Sunt tristă Părinte
și chiar fericită
De-aș fi într-o lume
atât de amară,
Nu aș părea decât o smintită
Ce fără de aripi
se-nalță și zboară

Căzând, dar chiar
și aceasta îmi pare
În lumea menirilor toate,
Că mă ridică Părinte, mă sare,
Ma cațără peste păcate,

Căderea, uitarea, urâtul,
Ma fac uneori să simt că exist,
Păgânul
din mine, descreieratul,
Din omul acela sinistru și trist

Mă-ndreaptă
spre luptă Părinte,
Spre gândul acela de-a fi,
Spre cele mai sfinte cuvinte,
Precum într-o ultimă zi.

Nemurirea frumuseții

Of viață, hai, încheie-te
la bluză
Și să fugim

de lumea-ne obtuză,
Hai prinde-ți părul răvășit
Cu fundele din infinit,

Să căutăm la nesfârșit,
Acolo unde nu sunt de găsit,
Lumini din necuprinse zări
Ascunse-n freamățul din mări,

Să mângâiem în zbor ogoare
De frumuseți și bunăstare,
Pe aripi de iubire pură
Găsite lângă bățatură

Unde le-a pus bunica la iernat,
Pe pat de visuri
și de gând curat
Și unde, poate, doar pisica
Le toarce nespunând nimica.

Pune-ți opinci sau poate
cu piciorul gol
Să dăm prin lumea noastră
un ocol,
Să învățăm lumina
să se-ntoarcă
Și oamenii
să-și construiască arcă,

Of viață prea frumoasă
și firavă
Ce rătăcești
în lumea-ne schilava
Ca o regină, nu puternică,
ci bună,
Învață-mă să mă întorc
spre lună

Cu fața-mi nevăzută, poate
Atunci și luna însăși
va socoate
Să se întoarcă, în sfârșit,
spre mine
În nopțile tulburătoare
și senine

Și-n mângâierea ei
să mă învețe,
Fără de vorbe sau
irosind povețe,
Ce-nseamnă
nemurirea frumuseții
Din pletele-ncâlcite ale vieții.

DOINA PAȘCANU

„Mi-a zis Gabriella să încropesc o biografie. Odată, ar fi imposibil. Apoi ar fi irelevant. Par a fi un ceva dar sunt cu totul altceva. Când voi afla, vă voi spune. Răscolesc lumea mea și a celorlalți. Caut ceva. Cine știe, poate voi da de mine. În răstimpuri obosesc, mă așez în afara timpului și mă las răpită de splendoarea voastră.” (Doina Pașcanu)

*

Am o problemă
x - dimensională,
Destinul a uitat
când m-am născut
Să-mi lege
la încheietura sufletului
Un obelisc, un calendar
sau un scut.
S-a uitat la mine
cu un ochi albastru
Și a zis: Hm, bine!
Îți legăm un astru.

Timpul meu doarme
într-o fântână
Sferică, adâncă,
albastră, frumoasă
Și cum nu am ceea
ce este un ceas
Îmi măsoară existența
cu un compas
Poate de aceea, aici,
în Alpha Circini
Eu sunt a patra dimensiune
din mine.

Drumul...

Tainică Tăcere,
Nimănui nu-i pasă,
Lungul drum spre casă
Îl străbat cu tine.

De vorbesc cu crabii
Sau cu luna-n unde,
Ține-mă de mână,
Tainică Minune.

De-mi răpește vântul
Ancora-n hotare,
Viața mea de lut
Du-o lin pe mare.

Prunduieste vadul
Țipăt de cocor,
Rana din călcâi
Trece-mi-o în zbor.

Eu, busolă spartă,
Vorbe și rugină,
Lasă-mă să-ți fiu
Cioburi de lumină.

Tainică Tăcere,
Mie nu-mi mai pasă,
Lungul drum spre casă
Îl străbat cu tine.

De vorbesc cu cerbii
Cei cu luna-n unde,
Cerne-mi din lumină
Tainică minune.

Atelier Haiku

Două lebede
Înfășoară strada mea
Cu fular de nea.

**

Norii cenușii
Urzesc fire dintr-o stea
Albă catifea.

**

Trei cuvinte verzi
Cern prin sita cetinei
Nasturi de beza.

**

Lumini de opal
Bulgăresc ferestrele

La mansarda ta.

**

Patru ghetuțe
Mănâncă turtă dulce
Într-o cafenea.

**

Gene de bazalt
Împletesc mănuși azur
Pentru Ham și Sa.

Cioburi de Haiku

Vântul a căzut
Prin ochiuri de vitralii
În inima mea.

**

Amfore de lut
Hoțește din fruntarii
Aduc lumina.

**

Pe vrej azimut
Trec zeii din donarii
În ochi peruzea.

**

*Nu pot deranja poezia asta
cu un titlu.*

*Rămâne așa. Pur și simplu.
Și fără virgule. Bine?
Ca să respire...*

Urcuș abrupt
abia îmi țin sufletul
pădurea de grafeme
îmi aruncă mănușa
culori sonore, vibrante
șoimi ce trec în viteză
peste duhul meu năuc
asurzit de lumină

Aromele zilei
le-am prins, le-am atins
le-am gustat, le-am iubit
iată
nu-s

Mă trezesc strălucind
c-o mănușă în gând
cu-n ochi pe față
și unul pe dos
petic luminos
în hotarul lumii.

MAI

Lansare de carte
„Pasărea luminii”
autor Tina Avramescu
Ed. „Ro.cart” București

Societatea Culturală „Apollon” - România și Academia Internațională de Literatură și Artă au desfășurat vineri, 26 mai 2023, LECȚIA DE POEZIE, nr. 612, marcă înregistrată „Exceleță la Apollon”, care a avut loc la Restaurantul „Rocca by the Jar”, din București. Invitați speciali: Membri Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

Evenimentul a fost deschis de Exceleță Sa scriitorul George Călin, care a prezentat Trofeul Festivalului-Concurs Internațional de poezie, proză și grafică „Nicolae Dabija – Tăcerea răstignită”.

A fost prezentat volumul de poezie „Pasărea Luminii”, al poetei Tina Avramescu, menționând: „Poeta Tina Avramescu, chiar renaște prin poeziile din acest volum Pasărea luminii și prin această jertfă

sufletească, privind către cer pentru că acolo sus știe că cineva o iubește, o protejează și alungă oamenii răi din calea ei. În viață trebuie să mergi mai departe, să te ridici și să începi o nouă zi. Ți dai seama că problemele tale sunt banale când le compari cu greutatea altora. Emoția poetei a conceput poezia ei de dragoste, demonstrându-ne că vrea să fie un om puternic..., un om de neînviș, un om cu vise..., tăceri și dureri proprii... Poeta pretinde realitate prin poezia ei și se vindecă miraculos cu vise de toate culorile..., pretinde adevăr, dar nu vrea promisiuni. Are sufletul plin cu vorbe spuse, gesturi făcute și nenumărate promisiuni uitate. Ea nu le-a uitat, ceilalți da. Ea s-a bazat pe cuvinte, ceilalți s-au bazat pe inocența ei..., o inocență mimată, pentru că poeta este o ființă iubitoare și plină de compasiune față de semenii ei, colorându-și în continuare visele. Dragostea constituie o temă lirică inepuizabilă. Nuanțele ei pornesc de la pasiunea nestăvilită pentru cel iubit și sfârșesc în platonismul pur. Din această paletă infinită, poeta Tina Avramescu transcrie în volumul

„Pasărea luminii”, dragostea trăită ca damnație sacră, într-o succesiune de stări ce pendulează între Iad și Rai, între Cer și Pământ.”

Despre volum au vorbit: Gabriella Costescu, președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”; criticul literar Florin Grigoriu, Ioana Duță Bîrsan, Irina Bergman și scriitorul Ștefan Doroftei Doimăneanu. A citit din creația Tinei Avramescu poeta Nicoleta Tudor, George Călin și Gabriella Costescu.

Pentru volumul de versuri „Pasărea luminii”, ed. „Ro.cart”, autoarea a primit

DIPLOMA DE ONOARE
„Nicolae Dabija – 2023”.

Gabriella Costescu, George Călin, Tina Avramescu

Sălașul frumuseții

Sălașul meu aș vrea să fie
Unde pământul-ncet dospește
Cu hohotul de grâu și soare
Care-nsoțește clipa-n care
Aroma pâinii îmi vorbește

Să fac popas prin ierburi crude
Unde furtunile n-ajung
Iar peste pleoapele-mi închise
Să simt doar un alint prelung
Al adierilor de vise

Să-mi limpezesc privirea-n râuri
Eu însumi să devin cleștar
Spre-a oglindi minuni clădite
Pe-al frumuseților altar,
De la natură-n dar primite.

O lume de culori

Într-o zi am rugat cerul
să-mi împrumute din azurul său
apoi i-am cerut ierbii
să-mi dea puțin din verdele crud
macii din câmpii
mi-au dăruit culoarea lor
zâmbind sprintar
iar spicele din lanuri
m-au împrumutat cu galbenul
mirosind a pâine
am căutat apoi un colț de lume
pe care să-l pot umple
cu toate darurile mele colorate...
o lume plină de seninătatea
cerului,
de speranța din verdele ierbii,

de iubirea din roșul macilor,
de curaj și de noblețe
precum galbenul din spicele
mirosind a pâine...

Poartă către mine

Printre-amintiri și vise aud șoapte
Împresurându-mă precum un stol
Și nu mai știu de-i zi
sau de e noapte
Fiindcă mă las purtat în voia lor

E-un vis care mă cheamă
către tine
Sau mi se pare că te-aud venind...
Rămân aici și visu-l țin cu mine
Ca peste timp să te păstrez
în gând

Eu aș dori să mă întreb
chiar mâine
De ce visările nu-mi sunt întregi
Căci ți-aș deschide-o poartă
către mine
Să intri și astfel să înțelegi

Criptologul literar col.
Gheorghe Matei, a dăruit, ca
întotdeauna, câteva planșe
literare criptate: poetei Tina
Avramescu, poetei Gabriella
Costescu și doamnei Ioana Duță
Bîrsan. Invitații au participat la o
agapă scriitoricească oferită de
fiul Tinei Avramescu, Bart

Avramescu și colegilor din stful
restaurantului „Rocca by the Jar”.
Fiul autoarei Florian Avramescu
s-a ocupat de fotografiile, alături
de Aura Ungureanu. Autoarei i-
au mai stat alături soțul Vasile
Preotesu și alți prieteni.

Evenimentul s-a înscris
în cadrul Festivalului-Concurs
Internațional de poezie, proză și
grafică „Nicolae Dabija –
Tăcerea răstignită”, ediția a III -a,
15 aprilie – 15 iulie 2023,
organizat de Academia
Internațională de Literatură și
Artă și Societatea Culturală
Apollon-România.

La noi, cultura se
manifestă ca boală profesională!
Nimic pentru noi, totul pentru
cultura română! Vivat Cultura!
Vivat Apollon!

George Călin

Irina Bergmann, Florin Grigoriu, Cătălina Voicu, Nicoleta Tudor, Maria Petrescu, Gabriella Costescu, Vasile Preotesu, George Călin, Ștefan Doroftei, Teodor Savelciuc, Ghe. Matei, Aurelius Belei, Carmen C., Adrian Bulgaru, Maria Niculescu, Ioana Bîrsan, Tina Avramescu, Aura Ungureanu.

MARIANA MUNTEAN BĂCILĂ

Membru nou
în Asociația Literară
„Creneluri Sighișorene”

Născută iarna, în februarie, când frigul îți amorțește simțurile, în comuna Bălcaciu, jud. Alba, fostă regiune autonomă maghiară. Cele 8 clase elementare le-a absolvit în satul natal.

- Absolventă a Liceului „Ludwig Roth” din Mediaș, promiția 1970-1971.
 - A lucrat ca metrolog la „Votrometan” Mediaș.
 - A lucrat la Centrala Gaz Metan Mediaș, programator controlor.
 - Din 1980 a fost Controlor Date la Cons. Pop. Jud. Sibiu.
 - Din 1991 - informatician la Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu.
 - Absolventă a CONSOFTE COMPUTERS Sibiu, analist programator.
- Locuiește la Sibiu cu familia.

Maria Muntean Băcilă scrie de mai multă vreme versuri, cărora, acum le-a venit rândul să fie scoase de sub lumina tiparului. Autoarea a cumpănit bine momentul publicării lor și își revendică dreptul la replică, față de o societate cu moralul decăzut, venind cu o argumentație sociologică gen

răfuială, dar, de o înaltă superioritate morală. Față de acei „Iuda” încărcăți de răutăți, făcând aproape o dezbatere cu valențe simbolice, calificată să atragă atenția asupra stării degradabile în care se află acest secol XXI și pentru care, parcă nimeni nu vrea să facă nimic, sau nu se dorește emanciparea și evoluția, pe scara sacrelor valențe umanitare. „*O lume pe care o înțelegem/ Dar nu o putem desluși./ O lume-n prăbușire, greu lovită/ O lume în derivă, o lume spre pustiu.*” (poemul „O lume”)

- 2022 – Membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

Cărți publicate în 2022:

- „Alb & negru Confidențial”, ed. Vatra veche
- „Gesturi reparatorii”, ed. „Vatra veche”.

Imagine

Ești nimic și nu se vede,
Nu fi trist, nu ai ce pierde,
Totul e imagine,
Nimic clar, hilar doar e.

Să părem că suntem tari,
Să părem ditamai, mari,
Să fim tot ce nu putem
Să forțăm, să adulmecăm.

Să devenim mici legende,
Grave, triste, inocente.
Demonstrăm în mod bizar,
Că vom fi puși în calendar!

Noi cu figuri grave, triste
Nu se văd, dar pesimiste
Doar impunem rânduiei,
Cu reguli grave de oțel,
Fiți ca noi, pricepeți bine,
Puneți-vă masca bine!

Și nu plângeți, că se vede,
Abordați un zâmbet rece,
Înlăturați realitatea,
Că dualul se petrece,
Capătă noi forme, hâtere!
Când se râde, când se plânge,
Să forțăm să arătăm iar,
Că suntem de calendar!

Lipsă de iubire

E lipsă de iubire,
De iubiri clar declarate
De iubiri care se văd
Și-n vorbe și în fapte.

Să crezi că-n iubiri nu sunt
Orgolii și minciuni false,
Să crezi că iubirea e-n toate
În gest și privire și gafe!

Am încremenit din iubire,
Doar el, gândul, mă inundă,
Inima-mi se zvârcolește.
Lacrimi de drag stau în umbră.

Să plângi din drag de iubire,
Să-ți redea vocea și râsul,
Să crezi că ea chiar există,
Și în ea, plânsul și surâsul!

Iubire sfântă, ce nimeni n-
oțtelege
De unde ea apare, de ce te alege!
Și nu mai ai scăpare,
Ai poate și umilire! Și nu lege!

Când ard

Da! Chiar ard tare!
Vreau să te văd, vreau să te ating,
În orice zi, în orice clipă,
Indiferent când, unde-om fi!

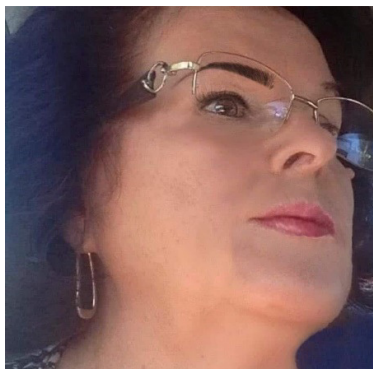
Vreau să-ți aud glasul,
Vreau să-ți țintesc privirea
Vreau ca ea, fericirea,
Să ne topească-ndârjirea.

Vreau să pot tot ce nu se poate,
Vreau să ne spunem vorbe,
Vorbe calde dulci și șoapte,
Vreau prezentă-n tot și toate.

Vreau să nu cerșesc eu fapte,
Mi-e dor în fiecare clipă
De un cuvânt, de-un gând,
de clipă
De clipa ce să definească
Iubirea-n tot, în om, în viață!

LORICA MIHĂILĂ

Membrou nou
în Asociația Literară
„Creneluri Sighișorene”

S-a născut în 08. februarie 1951
și locuiește la Brașov.

- Este absolventă a Universității
„Alexandru Iona Cuza” din
Iași, F.E.A.A.

- A fost director General la SC
Troleibuzul SA

Cărți publicate:

- „Sufletul, vioara care tace
plangand”, ed. Fadrom

- „La umbra iubirilor impare”
ed. Fadrom

- „Între iubire și ură” ed.
Moroșan

- „Aripi de albastru”, ed.
Cervantes

- „La rascruce de vise”, ed.
Moroșan

Tot ce se poate...

Iar am început să scriu,
dar mi-e sufletul pustiu
că am renunțat la vise.
Scriu scrisori, le șterg,
rescriu și mi-e cerul siniliu
de părerile emise.

Țintuită în trecut,
cred c-am insistat prea mult
pe pretenții indecise.
M-am grăbit și-am izgonit,
dintr-un suflet prea rănit,
șansa care se ivise.

Cine-ar scrie azi scrisori,
sunt cumva, cu capu-n nori
de-și trimit doar semeseuri?

Cine stă să mai citească
din „Prostia omenească”
când toți scriu acum eseuri.

Lexicul limbii Române,
nu e pentru orișicine,
nu citesc, că au bufeuri.
Și-uite-așa se definesc
și susțin că e firesc
să mai fie și deșeuri.

De ce-ai cuteza să spui,
când tu ești al nimănu,
aparții acestor vremuri?
Lasă lumea să vorbească,
nimănu să-i trebuiască
ce adună ei în tomuri.

Nu...

N-am vrut atunci și nici acum,
să spun prea mult și să declam,
idei ce se prefac în scrum,
și nici n-aș vrea să le aclam.

N-aș putea să-ntreb vreodată
când afară-i frig și plouă
dacă haina ți-e curată
sau de ce n-ai una nouă!

Iar când cerul tău albastru
se confundă-ades cu marea,
cum să spun că-i un dezastru,
tu-l iubești și-i ierți trădarea.

Cum să-i spun astăzi iubirii
ce-ți dă ghes și te îndeamnă
la păcate contra firii,
stai, nu-l mai băga în seamă!

Și de-aș face-o, cine știe
dacă roua dimineții

Julia Magyari, „Parfum de
trandafiri”

nu va plânge pentru tine
și-ar întoarce sensul vieții.

Nu... n-o să mai fac păcate,
și nici n-o să-mi neg iubirea,
lacrimile-n ochi uscate
le va șterge fericirea.

Spovedanie

Ce vină am că te iubesc
dar nu am spus-o niciodată
și n-o să spun, cât mai trăiesc,
de ce sunt oare vinovată?
N-ai cum să știi povestea toată,
și nici cât suferă un om,
când iubirea ta o poartă,
și cât tăcerile îl dor.

Nu, n-o să afli, asta-i soarta,
Și chiar de ar fi ca eu să mor,
câtă iubire nu se-arată
și câte lacrimi curg izvor.
Acum fii mândru, zic și eu,
că-n pasul tău ce-l crezi o artă,
mi-ai călcat pe suflet greu
și l-ai strivit, ce vină poartă?
Ce vină duce acest om,
că-n viață lui încă te are,
și-acolo vei rămâne domn,
fără să știi ce rău îl doare.

Existențiale...

Când soarele sărută marea
Și-i mângâie în zori talazul,
Privirea mea cuprinde zarea
Și-aș vrea să rup-acum zăgazul.

Aș rătăci printre poeme
Precum o pasăre ce zboară
Pierzându-se printre dileme
Și-n ceața grea ce o-nconjoară.

Ca un actor ce tace-n scenă
Având în față spectatori,
Găsesc în mine-un pic de jenă
Că i-am crezut nemuritori.

Dar cum să merg acum
pe sfoară?
Nu sunt născută din mistere,
Și nimeni și nimic să-mi ceară,
Eu nu mai vreau nici o durere!

E noaptea asta ca de smoală
Și trece greu că-s mă răcinii,
În ei mă-ncurc și-ncep să doară
Toți anii mei ce-s ca străinii.

Iluminare prin poezie

Duminică 28 mai 2023. Cenaclul „Fractali” din București, alături de Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” am sărbătorit lansarea a 3 cărți:

- „**Stropi de veșnicie**” autor Daniel Dragne, Ed. „Viață și sănătate”, cu prefață de scriitorul și pastorul Nicu Butoi, o carte profundă și consistentă pe care o să o puteți găsi în curând la librăriile „Sola Scriptura” precum și pe site-ul editurii.

„*Bunicii mei au fost țărani/ Și dimineața se spălau cu rouă*”, spune poetul, dar „*Și-acuma parcă văd o Biblie pe masă,/ Căci era sfântă, se pune-n același loc*”. Această moștenire de familie îl urmărește pe poet din copilărie până la frumoasa vârstă a senectuții, și iată că din străfundul sufletului a dat naștere la stropi de veșnicie presărați în versuri, despre: destinul omului, dragostea divină, iubire, crucea fiecărui om, exemplul Mântuitorului. Este un volum de poezie creștină întâi de toate „dedicat bunului Dumnezeu” după cum consemnează chiar autorul, care a interpretat câteva cântece creștine și la chitară.

Sfânta Cină (Daniel Dragne)

Pe masa punerii-nainte
Avem o pâine și-un pahar,
Stăm cercetați în simțăminte,
Umili la sfântul Său altar.

Privim cu toți la pâinea frântă
Și vedem trupul Său pe lemn,
Iar fața Sa e sângerândă
Păcatul este greu blestem.

Hristosul cel fără de vină

Cu spini este încoronat
Prin El avem noi azi lumină
Și ispășire de păcat.

Iar rodul viței din pahar
E sângele ce-a curs pe lemn
E noul legământ de har
Și actul sfânt cel mai solemn.

În fața Ta, părinte veșnic,
Sfîm ca popor smerit, plângând,
Trimite Duhul Tău puternic
Să fim uniți în legământ!

Trăind în sfântă părtășie
În jertfa Lui fiind spălați,
Și nouă azi cu bucurie
La fel ne spune: „Luați, mâncați!”

Uniți cu toți la Sfânta Cină
Cu Adevărul cercetați,
Ne-mbracă Domnul cu lumină,
Iar noi să fim de-a pururi frați”

- „**Pasărea luminii**” Ed. „Ro.cart”, autor Tina Avramescu, o carte sensibilă și maiestooasă, ce începe cu o prefață deosebită scrisă de scriitorul George Calin, Ambasador Cultural Convenția Onu-Geneva. „Ce-s eu, un munte prăbușit din vârfuluri/ Ce marea tulbură până-n străfund?” se întreabă poeta, ca să răspundă într-un alt poem că „Noi suntem iubire”: „*Noi suntem ca arborii care-au crescut/ Cu ramuri întinse-n prezent și trecut*” *Ce suntem de fapt e o sacră menire/ Să fim numai oameni, să fim doar iubire*” Despre creația autoarei a vorbit scriitoarea Gabriella Costescu și Aura Ungureanu, scoțând în evidență că Tina Avramescu este la a doua carte publicată, iar creațiile sale pot fi găsite și în revista „Creneluri Sighișorene”, publicație a asociației cu același nume, din care face parte.

Pasărea pădurii

(Tina Avramescu)

Aș vrea să fiu o pasăre-a pădurii
Să-mi revărs trilul pe poteci umbrite
Să mă confund cu tainele naturii,
Din șoaptele-i adânci, nedeslușite

Aș vrea să fiu o pasăre a luminii
Ducând pe aripi dor de primăvară
Să dăruiesc mai mult curaj tulpinii
Ce-și face loc, prin ierni, să reapară

Aș vrea să fiu o pasăre-condei
Să pot descrie cerul în cuvinte
Și-n zborul meu să port parfum de tei
Spre toate visurile ne-mplinite

Irina Bergmann, Gabriella, Tina Avramescu

- „**Sclavul iubirii**” autor Gabriela Lazău, Ed. „Vatra Veche”, cu prefață de scriitorul și pastorul Ion Buciuman: „Ca orice om al Lui Dumnezeu, poeta își mărturisește convingerea și speranța în apropiata revenire a Lui Iisus Hristos pe norii cerului. Da, poezia Gabrielei Lazău constituie un fenomen de profetism actual, necesar și eficient. Iată de ce recomand această carte cu drag, din convingere și fără rezerve!” Cartea a fost prezentată de scriitoarea Gabriella Costescu, redactor al cărții, președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, care, la rugămintea autoarei, a oferit 5 bucăți gratuit pentru biblioteca bisericii AZS Balta-Albă. „Renunț la tot, dar nu la Dumnezeu” spune poeta. Vă invit să descoperiți acest volum de versuri bine ancorat în Biblie.

Te-ai întrebat vreodată?

(Gabriela Lazău)

Te-ai întrebat vreodată
Ce este veșnicia,
Cât e de lungă ea
Și care-i e menirea?

Copil fiind am învățat
Pe când eram la școală,

Că e ceva nemăsurat
Și nici nu se măsoară.

Când la Biserică am mers
Vorbeau de la amvoane,
Că-n lume-s două veșnicii
Dar una are valoare.

Dar nimeni preț pe ea n-a pus
Că-i prea curând să vie,
Ș-au ațipit cu ea în gând
Crezând c-o să-ntârzie.

Atunci eu am realizat
Că nu mai e credință,
Iar veșnicia-i un cuvânt
Luat cu ușurință.

Și toți de ea acum se-ascund
Nu vor s-o pomenească,
Că-i un cuvânt rostit demult
De mică importanță.

Tu frate, soră, te trezește
Acum din ațipire,
Cu ochii tăi spre cer privește,
Pe Domnul îl vestește.

Când veșnicia va veni
Vei fi-ntrebat atuncea,
De Cel ce e din veșnicii
De ce-ai pierdut credință,

Din ce motiv ai renunțat
Să spui de veșnicie,
De veșnicia-n care ei
Vor fi o veșnicie!

Mai menționăm din program și momentul de recitare lirică a Sabineî Cașcaval, 10 ani. Mulțumim tuturor celor care au fost alături de noi, prin prezența fizică precum și sufletească, iar pentru găzduire, Bisericii AZS Balta Albă.

IRINA BERGMANN

SIMONA DANIELA PAL

Zbor mov

Mă doare gândul și mă mușcă
Cu dinții tari ca de oțel
Căci tu cu zbor de pasăre lacustră
Plutit-ai mov până la cer.

Nu c-ai plecat tiptil
mă chinuie mai tare
Nici lacrimile dăra ce-au lăsat
Ci dorurile ce se chinuie-n născare
Cu glasul mov, ce țipă ne-ncetat.

În ritualuri de prelungi tăceri
Sunt clipe mușcătoare
și de doruri mute
Și întunericul, adastă ca un cal
Un fluture ce vrea să te sărute

Pe nasul cârn, luminător și stea
În alte lumi numai de noi știute.
Oh, fluture! nu te lăsa distras
De chingile ce orbechează slute

Și-n zborul tău puțin ce-a mai rămas
Doar îngerii să-i lași să te sărute!
Doar cei cu mov și cu miros de ploi,
Doar ei mai micșorează
distanța dintre noi.

Ce ai cu mine soartă?

Nu vreau să știi de-acum,
de ce adumbrește pleoapa
Caleștile cu iluzii pe ochiu-ncărunțit.
Se risipesc ca fumul sau curg
încet ca apa!
Ce ai cu mine soartă?

Nu vezi c-am oboșit?
De ce ai râs de mine
și mi-ai înfipt pumnale,
Când eu credeam în tine
și înfloream frumos?
Mi-ai zguduit tot trunchiul,
ai scuturat petale
Rânjind cu viclenie le adunai de jos.
Și tot nu mi-am dat seama
când îmi rupeai din ramuri
Credeam în sinea mea
că-ți plac atât de mult
Încât îți faci coroană
să-mi bați cu ea la geamuri
Sau poate să-mi ții umbră
de-a soarelui tumult.
Trecut-au de-atunci anii,
tu soartă-nveninată
Și-n orice primăvară
eu înfloresc la fel
Doar că acum copacul
nu e ca altădată
Ci are ramuri drepte
ce urcă pân la cer!
Nu mai aștept de-acum
să vii să-mi dai binețe
Și să-mi rânjești șăgalnic
cu soarele-ți cu dinți
Căci am găsit în mine
izvor de tinerețe,
Lumina din oceane
și altarele cu Sfinți!
Hai vino acum tu soarto!
Vino să iei lumină!
Și-n săptămâni de patimi
să urci Golgote-nalte,
Nu vreau să-ți fac reproșuri
sau să-ți găsec vreo vină,
Iluzia, bat-o vina!
Chiar asta ne desparte!

Tradițional de Paște

În cupe vin cu sânge

Magyari Julia, Flori de camp

chambrat puțin cu gheață
din venele fierbinți
scursori de chin și greață.
Cu iz de răzbunare, iluștrii și distinși
călcăm duios cadavre
și aure de Sfinți.
Azima ce s-a frânt și încă frântă este
rămâne pe la noi
doar titlu de poveste.

Cu primăveri și lanuri,
în veri ce coc în spice
mirosul cald de pâine,
ce-amușină complice
lumina de la faruri
și conturi mari, ferice.
Prin terapii cu îngerii
și bazilici cu hramuri
ne spovedim cuminți
pe la diverse hanuri.
Simboluri ce ne fac
să devenim curați
Uitând cu măiestrie
cât suntem de pătați.
Că pe Hristos al nostru
cu lanțuri l-am legat
Și-l ținem prizonier
sau doar puțin uitat.
Să fim deci mieroși
și mai cuminți se pare
Să-l punem pe Hristos
la altă încercare,
Să-i forțăm puțin mâna,
doar e un Domn cu har
Să ne mai toarne iar
de Paște un pahar
Și astfel primeniți
cu har și voie bună
Din festival cu ouă
să facem o cunună!
Și după toate astea sătui și luminați
Ne-ntoarcem iar la muncă
Supuși și relaxați.

Izbăvită-n vers

Te-am iubit idilic, nici nu vreau
să-ți spun
Cum legam cu zale dorul meu nebun
Ce-o lua la goană pe căi adumbrite
Nedorind să știe de dogme și urzite.

Te-am iubit haotic, dulce și letal
Ea, iubirea noastră zace la spital
E pansată toată, dar încă trăiește
Cordul ei se zbate și pulsând iubește.

Are câmp de maci frumoși
brodați pe ie
Azvârliți din cer ca-ntr-o epifanie
Dorm pe pânza albă cu iz de tămâie
Izbăvită-n vers, ea vrea să rămâie.

IUNIE

CRISTINA COPIA

Aripi din lacrimă. Ferestre

O pădăie
rămasă amintire vie
m-a ascuns în gând
cu ferestre verzi,

să fiu lângă ea
când vântul o va spulbera
pe cărări fără oameni,
doar nume și pași
fără umbre.
Mi-am lipit fluturi de eșarfe
în iarna rece;
dincolo de lacrimi
aburii colindelor
curgeau pe ferestrele mele
spre cărări cu oameni,
cu nume și pași
cu urme și umbre.

Dormeam, poate visam chip
reflectat în sticla ferestrei;
sunt eu? eu nu sunt nimic;

port în mine
toate visele lumii,
ferestre
ale camerei mele;
le deschid
dincolo
de aburii colindelor;
cărări albastre
închid
ferestrele gândului;

Îmi lipesc de eșarfe fluturii;
în tumultul vieții
port cu mine
toate visele lumii.

Aripi din lacrimă. Zborul aripilor căzute

Merg cu brațele întinse;

aripi de fericiri,
vis și plutiri
și-un zbor
de gânduri
din tăceri aprinse
șoptesc să adorm
din nesomn.

Mă întreb de fiecare mirare;

ar fi prea ușor
să pot să zbor
dincolo de ele;
pe aripi poveri
duc rostirile
din întrebări;
șoptesc să n-adorm
din somn.

Merg cu brațele strânse;

din aripile vieții
creez zboruri
spre nepătruns
dincolo de răspuns;
privirea Lui
mi-ar fi de-ajuns.

Aripi din lacrimă. Aripi peste abisuri

Clipe, senzații de verde topit
în sânge;
angoase alterate,
mlădioase uitate;
revărsarea viselor
trandafirii alege
pecetea iubirii
din versuri pregătite.

Îndrăgostiților
de clipă comună
cer zorii
speranțelor desprinse
din apa-vie, nesecată fântână
de clipele acelorași
zori fără teamă,

fără ani, fără calendare
și ceasuri,
întipărite în clipă de clipă
prefiră
nisipul mișcător din clepsidră
când se lipesc
de verbul „zbori”;
prin fisura lui
se văd două iubiri
și o singură clipă nesorbită;
pură

Aripi din lacrimă. Abisuri sub aripi

Negru lângă negru,
abis lângă abis de nedescris,
doar de învins;
în față flori de câmp,
dulci melancolii
prin clarul de negru
și vântul,
vântul cu aripi-speranțe
peste tăcerea ce 'neacă
gânduri-abis
de nedescris,
doar de învins.

Neconținută surprare
ca un coșmar
ce trezește dezacorduri ilare
să ceară iertare;

teamă, jale, disperare,
respirația moare,
cuvânt fără sens,
umbră-n abis,
gând fără floare,
vis-pasăre
nu poate să zboare;
sub aripi eclipse de clar,
de clar și vânt
fără aripi-speranțe
peste tăcere-n abis,
de nedescris,
doar de învins.

Răscruci, abisuri de-a valma
tuturor fără curaj
să coboare în spaimele Eului
să deschidă aripile zborului
deasupra negrului
lângă negru,
abisului lângă abis
de nedescris;
învins.

DORINA OMOTĂ

Trăiește azi și pentru mâine

Îmbătrânim
secundă cu secundă,
Dar nu-nțelegem
că al vieții rost
Nu stă în efemerul ce-o inundă,
Și nici în al himerei adăpost.

Degeaba la biserică ne ducem
Și ne rugăm cu ochii în pământ
Când după slujbă despre alții
zicem:

- Văzut-ai cât de sărântoci mai
sunt?

Sau când slăvim pe cei
ce o duc bine,
Dar pe la spate spunem
pe ascuns:
- Ce ifose!
Cu ce-s mai sus ca mine?
Invidioși că alții s-au ajuns.

Nu-i greu deloc
s-arăți mărinimie,
Și să te lauzi cu tot ce ai dat,
Dar oare știi că e ipocrizie,
Și înspre iad un cui
ai mai sudat?

Atunci când ai uitat
ce-i fericirea,
Să nu fii supărat pe cei ce-o au,
Și nu te pierde repede cu firea,
Fiindcă dușmanii tăi,
doar asta vreau.

Să nu faci rău
celor de lângă tine,
Chiar dacă simți în gând
că ți-au greșit,
Gândește-te la toate-un pic
mai bine
Și alt răspuns afla-vei negreșit.

Iar dacă îndoiala nu-ți dă pace
Să nu spui niciodată
„te iubesc”,
Pentru că un făcut,
greu se desface,
Și poți răni un suflet omenesc

Vezi..?
Roata se întoarce câteodată,
Și într-o bună zi vei regreta
Că i-ai pus lacrima pe pleoapă,
Cuiva care în suflet te purta.

Trăiește azi așa ca și cum mâine
Nu vei mai fi
decât cenușă-n vânt
Și când te-mpiedici
de un mărăcine
Mergi mai departe
fredonând un cânt!

Când îngerii coboară

Mi-s gândurile-n rânduri
Ascunse printre stele,
Și-n mugurii din prunduri,
Care-nfloresc castele.

Cu roua dimineții
Îmi spăl timid obrazul,
Și din suflarea nopții
Rămâne doar extazul.

Se plimbă primăvara
Prin iarba de mătase,
Cu dalba-i lăcrimioară,
Ce-a dragoste miroase.

Mi-e sufletul vioară
Și tril de ciocârlie,
Când îngerii coboară,
Să-mi spună că sunt vie.

Rostesc o rugăciune,
Ridic spre Cer privirea,
Și-mi pare o minune,
Că-n toate e iubirea

Dau la o parte gheața
Din inima zdrobită,
Și mulțumesc de viața
Ce-o am... Și-s fericită.

Mă-mbrac în ploi de soare,
Iar seara la chindie,
Când luna-ncet apare;
Ascult o rapsodie

Uitând de gerul iernii,
Ce m-a rănit de-o vreme,
Ieșind de la vecernii,
Scriu pe amurg poeme...

N-a fost iubire

Cum aş putea
să îți mai dau iertarea,
Când din minciună
ți-ai facut un scut?
Și-ncet, încet
ai devenit teroarea
Prin care spaima mea
a tot crescut

Știi..? Gândul meu
se-ndreaptă către seara
În care tu din suflet mi-ai plecat
Pentru că în sfârșit
văzut-am fiara
Care de ani și ani m-a sfârtecat

Am încercat să uit dezamăgirea,
Dar nu am cum,
prea mult am suferit,
Iar de acum aleg nemărginirea
De care-atâta vreme m-am ferit.

Și cum să cred
în gura-ți mincinoasă
Când cu venin tu
m-ai umplut de tot?
Și-n inimă
am o cangrenă groasă,
De care să mă vindec
nu mai pot

Iubirea ta?
O, nu, n-a fost iubire,
A fost pedeapsă
de la Dumnezeu
Și vreau sa uit câtă nefericire
Mi-a dăruit, un mare derbedeu!

Ziua fericirii

Lansare de carte la București

Vineri, 2 iunie 2023, este ziua care va rămâne înscrisă în sufletul meu cu slova bucuriei pentru totdeauna. Sunt recunoscătoare pentru aceasta, scriitoarei Gabriella Costescu, președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, cenaclu din care fac parte, doamnă fără de care, nu l-aș fi cunoscut pe Excelența Sa scriitorul George Călin - Ambasador al Culturii prin Convenția ONU de la Geneva și fără de care, evenimentul din această zi nu ar fi avut loc...

Ca președinte al Societății Culturale „Apollon” – București, „Familie” din care fac parte și eu, a binevoit să găzduiască la – LECTIA DE POEZIE nr. 613, lansarea cărții mele „NU SUNT ÎNGERI PE PĂMÂNT”, autor Dorina Omota, Editura „Ro.cart”, București, 2023.

Parteneriatul încheiat între asociația Literară „Creneluri Sighișorene” și Societatea Culturală „Apollon”, îmi oferă mie dar și colegilor mei oportunitatea de a ne putea lesne desfășura pe tărâmul cultural.

Mulțumesc doamnei Gabriella Costescu pentru abilitatea de a coordona activitățile culturale din cadrul asociației, pentru felul în care suportă cu stoicism capriciile mele și niciodată nu se supără; știe că îmi este dragă și că apelez cu încredere la sprijinul ei, ori de câte ori este nevoie.

Mulțumesc Excelenței Sale scriitorul George Călin pentru primirea făcută mie la București, la Artoteca Bibliotecii Metropolitane, într-un cadru festiv, pentru organizarea impecabilă și lejeritatea cu care a coordonat întregul eveniment, făcându-mă să mă simt întradevăr acasă, în „Familia Apollon”.

Iată doi oameni care m-au „ținut de mână” în demersul meu literar, care au pus suflet pentru

mine, îmi sunt alături și pot să fiu mândră că gesturile acestea mi-au ajuns la suflet, iar credința îmi spune că doar Dumnezeu le-a pus pe inimă această lucrare.

Să desfășor „firul Ariadnei” al acestor momente remarcabile trăite de mine la București, trebuie să aflați că am străbătut România de la vest la est, Arad-București, drum deloc ușor cu trenul, ca să se desfășoare în fața mea și a soțului care mi-a stat alături, „Familia Apollon” reunită la un regal de muzică, poezie și decernare de premii în cadrul unei o noi LECTII DE POEZIE, nr. 613, marcă înregistrată „Excelență la Apollon”.

Au răspuns „prezent” membrii „Apollon”-România: Ina Dumitrescu, Craiova, Dolj; Iuliana Cozma – Nicosia, Cipru; Ioan Mugurel Sasu, Vama, Suceava; Georgeta Muscă Oană, Galați; Adrian Bulgaru, Urziceni, Ialomița; Flaviu Claudiu Mihali, Baia Mare; Constanța Triță, Drăgănești - Olt; subsemnata; Aurelius Belei, Brăila; Oana Frențescu, Iași; Lucia Elena Locusteanu, Cluj; Teodor Savelciuc, Urziceni, Ialomița;

- Bucureștenii membrii ai Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” (colegii mei): Aura Ungureanu, Maria Niculescu, Adriana Apostol, Nuți Constantin, fotografii Konstantin Korcinski, Maria Petrescu, pe care i-am cunoscut doar virtual, iar acum am reușit să-i întâlnesc și fizic.

- Dumitru Bădiță, Irina Bergmann, Ion Forcoș, Voica Rusu, Doina Teglaș, actrița Doina Ghițescu. Invitați speciali: Grupul ALESIS (Alina și Romeo Negoiasă) și membrii Corului „Neamul Românesc” al Institutului de Îmbătrânire Activă din București, președinte Alexandra Dobre, dirijor Ileana Câmpeanu.

Despre volumul de poezie „Nu sunt îngeri pe pământ”, autor Dorina OMOTA, Editura Ro.cart, a vorbit scriitorul George Călin, care a făcut și prefața cărții, dar și scriitorii: Ion Forcoș, Maria Petrescu, Dumitru Bădiță, Ileana Câmpeanu, Maria Niculescu și

Romeo Negoiasă.

Au recitat: Iuliana Cozma, Ioan Mugurel Sasu, Georgeta Muscă Oană, Flaviu Claudiu Mihali, Ileana Câmpeanu, subsemnata, Ina Dumitrescu, Dumitru Bădiță și actrița Doina Ghițescu. Au cântat și ne-au încântat: Grupul ALESIS (Alina și Romeo Negoiasă) și Corul „Neamul Românesc” al Institutului de „Îmbătrânire Activă” din București, președinte Alexandra Dobre, dirijor Ileana Câmpeanu.

Personal am primit în dar, două planșe criptate de col. Gheorghe Matei – criptolog literar și Diploma de Onoare „Nicolae Dabija – 2023”.

Mulțumesc în mod special colegei mele Maria Petrescu pentru impecabila recitare cât și poetei Tanța Triță care mi-a stat alături, mi-a selectat fotografiile și înregistrările.

Evenimentul literar s-a înscris în cadrul Festivalului-Concurs Internațional de poezie, proză și grafică „Nicolae Dabija – Tăcerea răstignită”, ediția a III -a, 15 aprilie – 15 iulie 2023, organizat de Academia Internațională de Literatură și Artă și Societatea Culturală „Apollon”-România.

În program au mai avut loc un recital de muzică și poezie; Decernarea premiilor Concursului Internațional „CARTEA ANULUI – 2022”. Cărțile trimise, pentru concurs, au intrat în patrimoniul Bibliotecii „Autograf-Apollon”!

În drum spre casă, am străbătut din nou România de la est la vest, București-Arad, mă aflu încă sub imperiul acestei bucurii imense, este prima mea lansare de carte cu adevărat, alături de oameni prietenoși, înălțitor de modești, care m-au primit cu brațele deschise.

Așa să rămânem mereu, într-o îmbrățișare culturală.

DORINA OMOTĂ

NICOLETA TUDOR

Vis de poveste

Undeva, ascuns prea bine,
în adâncul rătăcirii,
S-a pierdut un vis tomatic,
prea frumos spre-a fi real,
Nu știu de ce nu-l găesc,
nu mai știu eu rostul firii?
Sau am obosit deja
și-am rămas în areal?

Undeva, într-o poveste...
poate nu era a mea,
Sau era... iar eu lipseam,
răpită de-un căpcăun,
Visul se plimba în voie,
ghidându-se dup-o stea,
Căutându-mi urma slabă
într-o dără de parfum

Deși eu credeam că-l caut,
el mă căuta pe mine,
Precum soarele și luna,
nu puteam să ne-ntâlnim
Dar, când îl simțeam pe-aproape,
sentimentul de mai bine
Mă făcea să îmi doresc
și mai mult să ne găsim

Undeva, o ciocărlie,
își cânta tristețea-n zbor
S-o aud și să-mi alin
dorul ce mă răscolește,
Visul mă privea de sus,
de prea sus, de pe un nor,
Eu simțeam că undeva,
e un vis ce mă privește

Undeva, cândva, în lume,
visul mă va întâlni,
Undeva, cândva și eu,
voi dori să fiu găsită,

Voi privi spre ceru-albastru,
fără a mă răscoli
Amintirea altui vis
care m-a lăsat rănită.

Melodia iubirii

În îngânarea vântului sălbatic
Se scutură iar flori de iasomie,
Aproape vară dar cu iz tomatic,
O melodie ce mă ține vie

O melodie ce mi-o dăruiește
Cu frunze vântul care mă străbate,
De dragoste cuvinte îmi șoptește
Și las tot ce mă supără în spate

Și las să mă cuprindă vara vieții
Cu zâmbet, învăț iarăși
să zâmbesc,
În inimă să nu-i fac loc doar gheții
Cât timp mai am destul
ca să iubesc

Cât timp am tot cerut și mi s-a dat,
Nu pot să-mi mai doresc
decât iubire,
Acum, că sufletul îmi e bogat,
Sunt floare încolțită-n nemurire

Sunt floare ce n-o smulge
vântul rece,
Petală cu petală mă-ntăresc
Când supărarea vine și tot trece,
Eu nu fac altceva, decât iubesc.

Visul unei nopți de primăvară

Te-am chemat într-un vis
când credeam că mai ești,
Ai venit și-ai rămas
doar cât două povești:
Una tristă de vară
cu sărutul de umbră
Și-o poveste de toamnă
ce prin vene îmi umblă

Ți-am simțit șoapte blânde
cum pe piele se plimbă
Pe a visului pleoapă
și în foc se preschimbă,
Foc ce arde mocnit,
foc ce mângâie-ncet
Și se-ndreaptă spre gânduri
într-un pas de balet

Zori de zi mă înalță
din zănatice gânduri
Ca să simt mai departe,
să prind dragostea-n rânduri,

Să nu uit, să nu bântui
pe cărări de regrete,
Să păstrez pân' la soare
ale nopții secrete

Când amurgul va fi
iar pe-al dragostei val
Să fiu iar o prințesă,
pregătită de bal,
Este balul iubirii,
ce cu toți îl visăm
Când în noapte, târziu,
ispitei cedăm.

Căutându-mi căința

Sunt corola de vise
răstignite în noapte,
În pierdute catrene
șterse-n zori de trei șoapte,
Susurate de îngeri,
spre a-mi da mântuire,
Când zănatice filme
își fac cuib în gândire

Sunt lumina din pleoape
și speranța din gene
Când renasc dimineața,
trezindu-mă alene,
Caut soarele iute
să mă-ncarc cu iubire,
Întregind bucuria
ce mi-e dată din fire

Întuneric sunt toată
când privesc către lună
Ea îmi face cu mâna
și îmi spune doar „bună”,
Atunci știu că mi-e umbră,
tălmăcind visul sorții
Când asupra-mi veghează,
îmblânzind taina nopții

De păcate sunt plină,
ca un pom plin cu frunze,
Mă încurc în iluzii
ca păianjenu-n pânze,
Obosesc uneori
căutându-mi căința,
Căci în noapte renaște
în mine dorința

Când zănatice filme
își fac cuib în gândire,
Susurate de îngeri,
spre a-mi da mântuire,
În pierdute catrene,
șterse-n zori de trei șoapte...
Sunt corola de vise
răstignite în noapte.

Zilele Culturii Germane la Sighișoara

Deschiderea „Zilelor Culturii Germane” 2 iunie 2023, a fost realizată, în fața Casei Venețiene din Cetate, sediul Forumul Democrat al Germanilor din România – Filiala Sighișoara. După o trecere în revistă a tematicii de anul acesta a „Zilelor Culturii Germane”, realizată de Ștefan Gorczyca, Președintele Forumului Democrat al Germanilor din Sighișoara și discursul oficialităților prezente, a urmat un moment de dansuri mult apreciat de publicul prezent, realizat cu participarea Grupului de dansuri „Burgspatzen”, copiii clasei a III-a B de la Liceul „Joseph Haltrich” sub îndrumarea

învățătoarei Martha Szombati. Formația „March Mellows” din Germania și Fanfara „Forumului Democrat al Germanilor” din Sighișoara au încântat publicul prezent la deschiderea evenimentului.

Zilele Culturii Germane s-au desfășurat până duminică, 5 iunie 2023 la Sighișoara în organizarea Forumului Democrat al Germanilor din România – Filiala Sighișoara, în parteneriat cu Parohia Evanghelică Sighișoara și Primăria Municipiului Sighișoara.

Tot pentru astăzi a fost programată prelegerea „Schimbări tehnologice și societale la sfârșitul

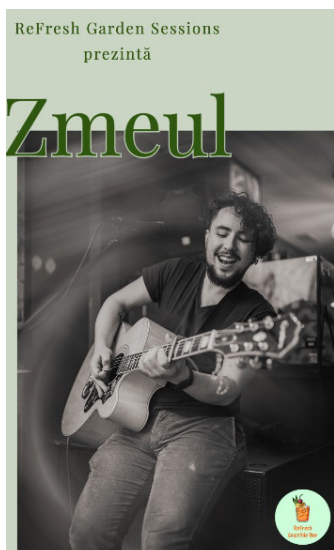
secolului 19 și începutul secolului 20” ce va fi susținută în Sala Festivă a Primăriei precum și deschiderea expoziției „Aparate de radio, realizări tehnice, distracție și jocuri - o incursiune de-a lungul a 200 de ani fascinanti”.

Sâmbătă 4 iunie 2023, în program a fost inclusă o prelegere despre „Electrificarea Sighișoarei” precum și despre „150 de ani de la construcția căii ferate Sighișoara-Brașov”. Pentru duminică 5 iunie 2023, după Slujba religioasă din Biserica Mănăstirii a fost inclusă în program o Paradă a portului și dansului popular sășesc cu formații de dansuri din Reghin, Sibiu, Sebeș și Sighișoara împreună cu fanfara „March Mellows Street Band” din Germania, programată pentru ora 15.00 în Piața Cetății.

Zilele Culturii Germane au fost, încă de la prima ediție, un cadru generos de exprimare a valorii culturii germane ca o componentă esențială a multiculturalismului Sighișoarei.

Redacția RadioSon Sighișoara

DARIUS DURUTYA

Seara cu lună plină

Vineri, 2 iunie 2023, colegul și prietenul Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” DARIUS DURUTYA cu numele de artist ZMEUL, a susținut un concert live la „ReFresh Garden Session” din Cetatea Sighișoara. Locul e preferat de tinerii sighișoreni și de

turiști, deoarece seara au loc concerte live susținute de artiști locali.

A fost momentul perfect pentru a ne relaxa și a ne bucura de atmosfera magică a grădinii. „Zmeul” ne-a încântat cu șlagăre folk și rock, însoțite de piese proprii. Un număr de compoziții de rang național dar și din repertoriul internațional, iar pe lângă acestea, compoziții proprii din cadrul diverselor sale proiecte. A cântat de pe albumul său din 2016, intitulat „Moving On”, piesa „You're my everything”, o piesă de dragoste, chiar o odă adusă unei ființe nenumită și poate chiar inexistentă. Iar mai apoi restul compozițiilor

proprii le-a adus din repertoriul trupei sale din Cluj „Cloșca”, pentru care scrie și compune atât muzica, cât și textul, exclusiv în limba română.

De pe albumul trupei „Cloșca” din 2020, intitulat „Basm Incult”, a cântat piesa „Cosmosul Noaptea”, despre care pot spune că este scrisă sub forma unui monolog în versuri, unde un băiat își declară nemulțumirea față de relația sa și de lumea în care trăiește, și de aceea dorește să „plece departe”, iar un refren se află dialogul celor două părți din relație în care partenera sa îi declară că „cosmosul este un loc rece și crud” și că astfel el nu va putea să găsească vreodată căldura la care atât de mult tânjește. Iar într-un final a cântat piesa „Și luna” din cadrul a ceea ce se pare a fi un viitor material discografic al trupei „Cloșca”. Când va veni momentul, va promova pe paginile de socializare, toate noutățile despre acest album.

Lui Darius zis „Zmeul” i-au fost alături familia, prietenii, invitați și turiști, care, au intonat cântecele în ritm cu el, aplauzele au fost binemeritate și foarte zgomotoase.

Gabriella Costescu

Ana Munteanu Drăghici, Gabriella Costescu, Adriana și Ludovic Durutya (părinții)

VALI PARASCHIVOIU

Așa simt eu

Iubirea-i veșnică-ntr-o viață
Când sufletul e fericit...
Cu lacrimi m-am spălat
pe față,
Dar tu? N-ai înțeles nimic.

Ai căutat să-nșeli destinul
Dar nu e bine ce-ai făcut...
În glas
eu ți-am simțit veninul,
Este destul, nu vreau
mai mult!

Nu-mi cere să privesc
în urmă,
În lumea ta nu voi veni...
Trăiești înconjurat de umbră
Și-o porți în suflet, zi de zi.

Nu stau ascunsă
printre fluturi,
Îmi place viața s-o ascult...
Ferindu-mi sufletul
de gânduri,
În urmă, nu vreau să mă uit...

Așa simt eu! E mult mai bine
Când ești cu sufletu-mpăcat.
Dar știi ceva? Te las pe tine
Ca să descurci ce-ai încurcat!

Iubire și speranță

Cu pasul greu tulburi izvoare
Călcând pe suflete ce plâng,
Cum poți trăi,

chiar nu te doare
Când lacrimile te ajung?

Ce suflet ai, ce glas îți spune
Să spulberi tot în jurul tău...
Ești muritor la fel ca mine,
De ce te porți atât de rău?

Cum poți visa când niciodată
Tu nu lași gândurile-n zbor...
Cum simți
că viața-i minunată
Când nu iubești
și nu ți-e dor...

Eu simt că sufletul trăiește
Și n-o să-l las, o să te-ajut.
Cu dor, iubirea îți zâmbește
Și-n calea ta am s-o aduc.

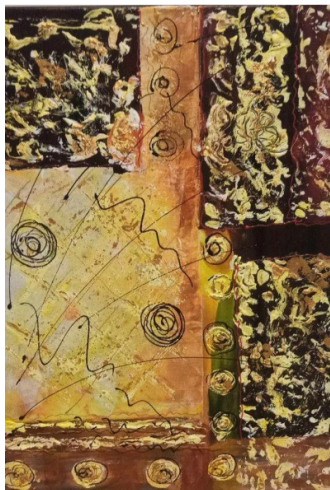
Iubirea îți va da speranță
Și sufletul se va schimba,
Când sufletul e plin de viață,
De viață, te vei bucura.

Valul vieții

Când dorința-ți poartă pașii
Pe un drum necunoscut
Nu lăsa din mână așii
Clipelor de început...

Dulce-i clipa dar sfârșitul
Va fi greu ca să-l oprești,
N-o să poți opri avântul
Focului dacă-l pornești.

Dacă te încearcă dorul
Nu te lăsa păcălit

Julia Magyari, „Abstract”

Că în dragoste fiorul
E ca visul ne-mplinit.

Nu-ți dezamăgi iubirea
Poart-o în sufletul tău,
Nu lăsa ca amintirea
Să rămână un ecou...

Valul vieții te aduce
Pe un drum necunoscut,
Măine, pașii te vor duce
Unde gândurile duc.

Iubirea este darul, Invidia, coșmarul!

De ce te uiți invidioasă
La oamenii din jurul tău,
Te plângi
că viața-i nemiloasă
Dar oare lor,
nu le-a fost greu?

Rogi cerul ca să te ajute
Dar cerul,
știe cum gândești!
În fiecare zi ceri multe...
Dar este timpul
să te-oprești!

Din cer nimic nu o să cadă
Oricât de mult îl vei ruga
Și cerul are ochi să vadă
Și după suflet îți va da.

Gândești că nimănui
nu-i pasă
Dar tu, la oameni
te gândești?
Știi cât de greu
se ține-o casă
Și care-i prețul
s-o clădești?

Oprește gândul
de-a mai cere
Plângându-te
că-ți este greu,
Invidia nu-ți dă putere...
Distruge tot în jurul tău.

În suflet
poți chema iubirea
Și cerul te va asculta...
Când o să-ți limpezești
privirea
De viață, te vei bucura.

Acasă la Marin Preda

Rusalii la Siliștea Gumești

Consiliul Mondial Român, Asociația „Mihai Eminescu Luceafărul”, reprezentate de Președinte Maria Petrescu, în parteneriat cu Asociația „Inimi Laolaltă pentru Copii”, Președinte Georgeta Ciobanu, și Grupul „Prietenii pentru totdeauna”, reprezentat de Maria Andrei, coordonator campanii sociale, au organizat, în prima zi de Rusalii, pe 5 iunie 2023, proiectul „Rusalii la Siliștea Gumești”, un proiect cu scop cultural și social.

Ziua a început cu o vizită la Mănăstirea „Sf. Pantelimon” din jud. Teleorman, un tur religios, ghidat de Părintele paroh. O delegație formată din 50 de

membri și parteneri, dar și copii asistați social din casele sociale ai DGASPC Sector 4, s-au bucurat de vizita la Muzeul mănăstirii și Lecția de istorie a religiilor prezentată de preotul lăcașului de cult.

Următorul popas cultural a fost la Centrul Memorial Marin Preda, unde delegațiile, însoțite de elevi ai Școlii Gimnaziale Siliștea-Gumești și săteni, am participat la o lecție de istorie și literatură, despre Marin Preda și Gen. Marin Dragnea. Turul ghidat al centrului cultural a fost realizat cu sprijinului partenerului nostru, Asociația Culturală „Marin Preda”, reprezentată de Președinte Dorel Petrescu, care ne-a condus în lumea satului teleormănean. Am vizitat și două colecții de obiecte tradiționale, din colecția

personală a colegei noastre Georgeta Ciobanu, care a adunat din satele din zonă un adevărat patrimoniu cultural. Vizita la Centrul cultural ne-a dat posibilitatea de a pătrunde în clasa și școala în care a învățat Marin Preda și de a poposi chiar în banca în care scriitorul a stat timp de șapte ani.

Nu puteam continua turul nostru cultural fără a vizita Casa Memorială „Marin Preda”. O casă din patrimoniul cultural al Consiliului Județean Teleorman, pentru a cărei reabilitare au donat toate cele patru asociații, în urmă cu patru ani. Pentru elevi, dar și pentru toți participanții a fost o lecție de cultură românească, într-un loc de poveste, undeva la țară, câteva ore în „Raiul lui Marin Preda” și în viața

satului siliștean al lui Moromete.

Proiectul „Rusalii la Siliștea Gumești” a continuat la Parohia din localitate, cu o lecție despre tradiții și obiceiuri strămoșești și o demonstrație despre „spălatul picioarelor”, un obicei practicat doar în zona Teleormanului. Nu pot să vă spun cât de onorați au fost membrii delegației care au fost aleși să fie spălați pe picioare, așa cum cere tradiția, de femeile înțelepte din sat, care aveau peste 70 de ani. După ce au fost spălați cu săpun de casă și petale de trandafiri, s-au odihnit și uscat pe frunze de nuc verzi. Am văzut în ochii celor din delegație emoție, lacrimi, curiozitate, trăiri și dorință de a participa. Elevii au fost fascinați de istoria obiceiului și vechimea lui.

Curtea lăcașului de cult și preotul paroh din localitate ne-a rămas gazdă tuturor, membrii, parteneri, elevi invitați, cadre didactice și săteni, cam 250 de persoane,

unde am fost primiți cu pâine și sare, dar și cu o lecție despre tradiția moșilor și a păsatului de la Teleorman. Fiecare persoană a fost invitată la masă, s-a bucurat de mâncarea tradițională, de surprize dulci și de coletele cu alimente și alte obiecte, pe care le-am donat familiilor cu copii din localitate. Fiecare elev și copil din sat, participant la proiect, a primit jucării, dulciuri, fructe și decorațiuni lucrate de Georgeta Ciobanu, meșter popular.

Proiectul s-a încheiat cu o „Șezătoare românească”, cu momente de muzică populară, privesne, dansuri populare, teatru din opera lui Marin Preda, puse în scenă de elevii Școlii Gimnaziale Siliștea Gumești și momente de umor,

realizate de actrița Doina Ghițescu. Momentele muzicale au fost susținute de artiștii Anișoara Murgu, Adriana Cătescu, Mariana Ciobanu, Ionel și Alexandra Stan, Mariana Stan, Vasile Topârceanu, Gheorghe Ciobanu și Elena Madi.

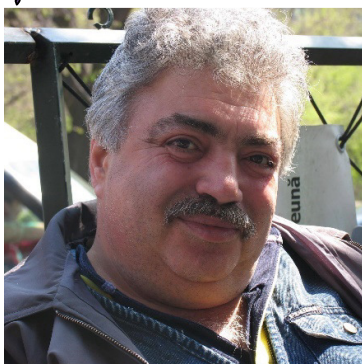
Elevii și cadrele didactice din cadrul DGASPC Sector 4 - Centrul „Harap Alb” și Grupul de elevi din Ansamblul „Mugurașii” din Tătăraștii de Jos, participanți și parteneri ai proiectului, ne-au încântat cu dansuri populare din zonă.

Am reușit încă odată să demonstrăm că în echipă totul este posibil, că împreună înseamnă să te bucuri, să dăruiești și să-i ajuți pe cei care are nevoie sau se află într-un moment dificil.

Lacrimile de bucurie ale sătenilor, îmbrățișările și strângerile de mâini sunt dovada că am făcut bine, că am reușit să aducem bucurie și un pic de ajutor.

Maria Petrescu
Președinte CMR

STEFAN DOROFTEI

Dar divin

Ce se întâmplă, Doamne,
azi cu mine,
De mi se pare totul ireal
Iar răsăritul, cu puteri depline
Mă recompune-ades în ideal.

De ce-am ajuns o umbră călătoare
Prin cer, pe mare și prin absolut,
De ce cad des în visul ce mă doare
De ce în tot ce-i nou sunt rezolut?

Mi-ai retrezit o parte din ființă
Acea în care mă credeam pierdut,
Și-apoi, cu doruri grele-n conștiință,
Iubirii nepătate m-ai vândut.

Zile întregi mă pierd printre cuvinte
Deși nu am curajul să-i vorbesc...
Nu pot sculpta în lacrimile-i sfinte
Doar umbre ce în suflet o zdrobesc.

Nu pot să-i spun cât mă apasă anii,
Că nu mai port un trup prin infinit,
Că-n suflet mi s-au stins
de mult vulcanii
Și că de viață-s aspru troienit.

Dar Doamne, n-am să fug
de-a Ta voință
Nu sunt un laș; Nu vreau să intervin!
Privind trecutul, pare o sentință
Pe care o primesc ca dar divin.

Răsărit de lună

Apusul se-adună pe unda sihastră,
Se-apropie noaptea și bea întuneric,
Prin zodii stelare din zarea albastră
Călare pe nouri, pătrund în himeric.

Mă-ndrept către largul
cu creste de valuri,
Spre-altarul de rugă
al zânei de noapte,

Și-i cer să-mi întindă degrabă o
mână
Spre cer să pornească, noi visuri să-
mi poarte.

O scutur de valuri urcând-o spre
boltă
Iar marea se-aprinde și-i pune
cununa,
Tăciunea zurlie pe zei se revoltă
Când stoluri de umbre-o sărută
întruna.

Zâmbind fericită își piaptână norii
Și pleacă spre-abisuri
în lotci siderale,
Salută iubirea dând liber splendorii
Urcând în genune spre lunci boreale.

Acolo pe astre, în raze vibrânde,
Pianul m-așteaptă pe vasta-i estradă,
Și-n graiul iubirii din stele plâpânde
Cântăm împreună a nopții baladă.

Simfonia destinului Odiseea propriului destin

Andante

Au trecut sezoane, câțiva ani
de viață
Ascultând tăcerea
din cuvântul mamei,
Și când necredința se-ntărea pe față
Am trăit decepții pe tăișul dramei.

Cu un tată vitreg, bețivan de marcă
Pus doar pe scandaluri și pe gesturi
dure,
Am fugit de-acasă
fără vre-o remarcă
Și-am trăit o vreme
singur prin pădure.

Bălegar cărat-am pentru-un
colț de pâine,
Nu aveam nici vârsta, nici calificarea
Să muncesc cu Carte,
nu precum un câine
Vagabond și singur fără
să-mi văd marea.

Dar acolo-n ceruri îmi cosea destinul
Cocoșatul hâtru,
omul din penumbră,
Și cu vorba bună,
cum se vrea creștinul
Mi-a dat o speranță
într-o viață sumbră.

El a luat cuțitul și-a tăiat răceala
Cadrelor de muncă
ce-mi zâmbeau ironic,

Mi-a curmat tristețea,
teama și boceala
Și-am pornit la luptă resetat și tonic.

Greu am prins în toate, muncă,
sport și școală,
Însă niciodată n-am cedat castelul,
Am găsit o față blândă, tropicală
Și-am zidit o casă, părăsind bordelul.

Menuet

Am pornit cu dreptul renunțând
la multe
Pentru o felie de iubire-adâncă,
Încărcat tot timpul cu poveri adulte
Dulcea libertate, se topea în muncă.

Mi-am iubit mult socrii
oameni cu credință,
Mi-au crescut copiii,
le-au dat puritate,
Chiar de dorm în cripte
somm de neființă,
Îi slăvesc în rugă la divinitate.

Am slujit prin fabrici și prin șantiere,
Am primit ovații de la șefi puternici,
Am ajuns de bază
chiar și-n ministere,
Dar m-au tras în țeară javre
și nemernici.

’88 în august, reținut de „SECU”
Stat-am vreo cinci zile-n spate
la zăbrele,
Colonei de marcă și un nea` Alecu
Mi-au citit sentințe-n
zațul din cafele.

În acord cu mine
mi-au ars manuscrise!
Pentru-a fi iar liber,
le-am promis tăcere,
Dar multe poeme-n gânduri
erau scrise
Și fierbeau în clocot, pline ochi
de fiere.

Am pornit la luptă crezând
în dreptate
Sprijinind mulțimea ce striga
în stradă,
„Vrem doar LI-BER-TA-TE,
vrem doar LI-BER-TA-TE”
Și-am servit cu fapta
marea mascaradă.

Am scris de eroii ce-au murit degeaba
Am scris de minerii prinși
în grea turbare,
Am scris cu mânie despre hoți,
și graba
De a face țara spre străini să zboare.

MUZEE ÎN AER LIBER

Proiectul „Creștem împreună” implementat la Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” din Sighișoara de către Organizația „Salvați Copiii” Mureș, a oferit copiilor cuprinși în acest program, o excursie la Cetatea Rupea și satul Viscri din județul Brașov, sâmbătă 10 iunie 2023.

Doamna coordonator, profesor psiholog Bălint Éva a însoțit grupul de copii, alături de cadrele didactice Mihaiela Popa, Corina Stan, voluntarii: Elena Băia și Friciu Floarea și Gabriella Costescu din partea Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

Am parcurs cu microbuzul un drum impresionant printre dealurile înverzite care leagă Sighișoara de dealul Cohalm-Rupea, Dacia și Viscri, locuri parcă neumblate, unde nu a ajuns modernizarea sau defrișarea.

Prima oprire a fost la CETATEA RUPEA, ridicată pe Dealul Cohalmului, care domină de sus orașul; a fost construită și extinsă în secolele al XIV-lea– al XVII-lea, pe ruinele davei dacice RAMIDAVA, ca cetate și refugiu pentru satele din împrejurimi.

Restaurată cu câțiva ani în urmă, cu aleile din incintă în urcuș bine recondiționate, astfel copiii s-au bucurat de o priveliște impresionantă asupra localității Rupea, au intrat curioși în toate curțile din cele 4 incinte, întărite cu turnuri poligonale. Incinta centrală este prevăzută cu un reduct și cu o capelă. Cetatea are câteva turnuri:

- Turnul Slăninii (specific cetăților săsești),
- Turnul Slujitorilor, magazia cu pulbere, Turnul Ungrei.

- Portița Cercetașilor cu Turnul Cercetașilor, - Camera judeului regal,
- Camera judeului scaunal,
- Turnul Scribilor, o gură de tragere,
- Camera scaunală și Camera de sus.

Cetatea Rupea are forma unei spirale ascendente (cochilii de melc). De aceea, din orice parte ai urca, poți reveni la intrarea în cetate destul de ușor.

Drapelul României flutura maiestuos pe turnul cel mai înalt, unde, pe scări înguste în formă de spirală, copiii au ajuns cu ușurință.

Curiozitatea i-a stârnit să pună întrebări, să afle tainele acestei renumite cetăți, și-au făcut fotografii, iar de la intrare și-au achiziționat diferite obiecte de lut, făcute la fața locului de un olar priceput, dar și suveniruri în lemn și ceramică, reprezentând cetatea.

Cetatea Viscri

Imediat ce faci primul pas, la Viscri te simți ca într-un muzeu imens în aer liber. Fiecare căsuță spune o poveste, fiecare localnic te întâmpina cu zâmbetul pe buze, iar găștele care aleargă pe ulițe întregesc tabloul pitoresc.

În Viscri dăinuie, bine conservată, o cetate țărănească săsească, ce cuprinde între zidurile sale una dintre puținele biserici-sală romanice ale secolului al XIII-lea. Este mult mai mult decât o biserică fortificată. Satul te întâmpină cu case tradiționale săsești în culori pastelate și străzi pietruite, unde timpul pare să se fi oprit în urmă cu secole. O plimbare prin aceste încântătoare străduțe îți oferă o incursiune în viața autentică săsească, unde oamenii păstrează încă tradițiile și obiceiurile lor strămoșești.

Cetatea Viscri

În sat există două fierării și un cuptor pentru producerea de cărămidă, țigla și var, iar în curând va funcționa și o bucătărie comunitară, unde se vor produce

gemuri și conserve locale. Oamenii din Viscri sunt recunoscuți pentru îndeletniciri precum broderia, țesutul, împletitul coșurilor, prepararea gemurilor, vinurilor sau a pâinii. Zona a căpătat un potențial turistic fantastic, mai ales după apariția, în 2011, a documentarului „Wild Carpathia”, în care Regele Charles, pur și simplu își asumă rolul de ambasador îndrăgostit iremediabil de România.

Orga din incinta Bisericii Viscri

„**Casa albastră**”, achiziționată în urmă cu câțiva ani de regele Charles III, datează din 1875. Are ferestrele mici, grinzile de lemn și are viță de vie. Aceste câteva elemente tradiționale, regele Charles al III-lea a dorit să le păstreze în momentul în care a decis să renoveze casa. Dorința de a nu modifica stilul rustic al întregului sat, l-au determinat să păstreze culorile originale ale casei și plantele grădinii.

- Casa are șapte camere duble cu baie, o sufragerie, un living și o bucătărie.

- Proprietatea găzduiește două expoziții speciale, cu accent pe conservarea florei spontane și a patrimoniului construit: expoziția de artă și carte botanică „Transylvania Florilegium” și expoziția de fotografie „Zburând peste Transilvania. Biserici fortificate” a fotografului român Ionuț Macri.

Străduțele înguste sunt curate, îngrijite, grădinile sătenilor sunt încărcate cu pomi fructiferi și flori, straturi de zarzavat... și liniștea aceea care am simțit-o cu toții în satul bunicilor, în care se aude numai cotcodăcitul găinilor, lătratul răzleț al câinilor și vântul care aduce parfumul salcâmpilor înfloriți, al tufelor de iasomie, soc și tei. Căldura blândă a soarelui ne-a mângâiat sufletul, iar după ce ne-am tras sufletul, ne-am stâmpărat setea cu apă curată la o terasă țărănească frumos amenajată cu ghirlande de flori și mușcate la ferestre.

Drumul de întoarcere spre casă, a fost pe tăcute, copiii au fost obosiți după urcușul cetății și alergatul pe ulițele din Viscri, dar, au rămas cu o amintire plăcută și educativă.

GABRIELLA COSTESCU

Sărbătorirea zilelor de naștere

În data de 16 iunie 2023, copiii din Centrul „Creștem împreună”, ai Școlii Gimnaziale „Zaharia Boiu”, născuți în lunile aprilie, mai, iunie, și-au sărbătorit ziua de naștere la restaurantul „Veneția” din Sighișoara. Cei 26 de copii, alături de care au fost aparținătorii sau bunicii, au fost însoțiți de coordonatorul proiectului profesor psiholog Bălint Éva, cadrele didactice: Marilena Uifălean, Corina Stan, voluntarii: Elena Băia și Friciu Floarea și Gabriella Costescu din partea Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

O rugăciune de mulțumire a fost foarte bine venită pentru început, iar în timp ce se cânta „La mulți ani!”, pe mese au fost așezate meniurile de care s-au bucurat cu plăcere.

Doamna profesor psiholog Bălint Éva, a prezentat succint programul pentru săptămânile următoare, urmând ca acceptul pentru realizarea acestora să fie dat în scris.

Sponsorii acestei sărbători au fost Organizația „Salvați Copiii” România și PEPCO, care au avut grijă ca copiii să primească și cadouri în rechizite și dulciuri.

Societatea poate fi evaluată după ceea ce face pentru copiii săi. Ceea ce îi învățăm astăzi pe cei mici va influența nu numai viitorul lor, ci și viitorul,

acestei lumi. De aceea punem mare preț pe educație integrare în grupul școlar, prin care copiii ajung să cunoască, să iubească și să respecte natura înconjurătoare.

Cunoașterea copiilor, ține și de fericirea lor, de interesul oferit de școală și societate, pentru felul în care le dezvoltăm inteligența emoțională. Aceste mici bucurii, ca de exemplu sărbătorirea zilei de naștere, este importantă, iar copiii o așteaptă cu nerăbdare. Să nu uităm să-i recompensăm, să-i felicităm pentru realizările lor la învățătură, stimulându-le astfel dorința de a realiza cu propriile puteri, lucruri folositoare lor.

GABRIELLA COSTESCU

CRISTIAN EM. ȘTEFĂNESCU

Dor

de pe marginea fină
de cearcăn
o lacrimă se prelinge
pe obraz
sapă un canal
prin pielea buzelor
și se destramă
în cădere liberă pe-un pantof
iar un pas mai departe
ucide-un gând
iar gândul piere lăsându-și
ecoul în urmă
valuri de vorbe
nеспuse răsună
nimic nu va mai fi la fel
nimic nu mai contează
nimic în lume n-are sens
când tu nu ești aici
lacrimi pier în pas grăbit
dizolvând încet tot trupul
iar când balta de regrete
își atinge apogeul
inima în suc propriu
prin înec eliberează
cea mai pură din iubiri
dorul meu de mamă

Fără tine

copia fidelă a chipului tău
a rămas încrustată-n
perna goală
de lângă mine
poate pentru un moment
sau pentru veșnicie
adânc în țesătură
plutesc lacrimi nesfârșite
ce-n fiecare noapte vin

la suprafață
și se preschimbă
în valuri peste valuri
de dor de lipsă de regret
pe flux și reflux de amintiri
navighez perpetuu cu gânduri
printre pleoape
și trupul
tremură-n hipotermie
o neliniște cât un ocean apasă
o inimă cu câțiva litri
tot mai reci
fără tine

Perpetuu

măcar în seara asta
toate cuietele s-au topit
au început să se scurgă
din membrele vătămate
pe foaia de pe birou
și să imprime în hârtie
literele unei
drame individuale
sfârșite acum
poate pentru acest moment
sau pentru totdeauna
îți mulțumesc
în fiecare noapte
când îmi adun gândurile
despre tine
lumânarea la care scriu
de regulă
pentru lumina ei
vintage virgină
nemucegăită de curentul
contra cost

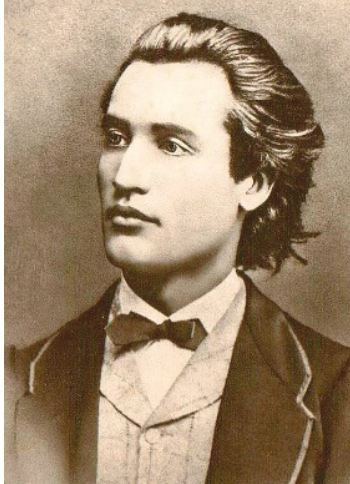
Julia Magyari, „În armonie”

al neanelor frigide
picură puțină ceară pe hârtie
o aprinde și începe să ardă
tot ce-am scris
dar o iau de la capăt
la fiecare apus
căci nu vreau să termin
de scris
despre noi
perpetuu poet
perpetuu îndrăgostit de tine

Gânduri prea înalte

lacrimi arse de lumina
becului ergonomic
curg de râs sau de plâns
din colțul ochiului
pe vârful unui pix
cu coastele de plastic
la vedere
rămas inert
sub greutatea falangelor
de ore bune
după ce l-am sugrumat
din toate puterile
să storc sens din viața lui
pe o foaie mototolită
de groaznic de multe ori
sunt în camera asta
a dezumanizării
unde lași la intrare învelișul
cu dată de expirare
și intri gol fără organe
fără simțuri fără minte
doar un golan naiv
păcălindu-se pe sine că există
cu adevărat
un singur moment
în care înțelege
de ce și cum
de umblă îmbrăcat
zilnic cu cârpele altora
între linii trasate după ochii
habarniști
grăbindu-se zilnic
către nicăieri căutând nimic
în mijloace de transpirat
în comun
pierzând ore bune-n noapte
maltratând un pix ucis
din foame
din poftă din exces
de gânduri mai înalte

EMINESCIANA - 134

O mână de scriitori mureșeni ibitori ai culturii, ne-am întâlnit joi, 15 iunie 2023, la Galeria „Deisis” a Palatului Culturii din Târgu Mureș. Scriitorul Nicolae Băciuț director al Direcției Județene pentru cultură Mureș, „se face vinovat” de această întâlnire pe care o consemnez în paginile acestei reviste. Pe simezele galeriei „Deisis”, se aflau lucrările doamnei Julia Magyari - artist plastic din Târgu Mureș.

Domnul Nicolae Băciuț a făcut referire la viața și opera poetului nepereche, la nevoia de a-i păstra vie memoria, chiar dacă instituțiile abilitate ale județului nu au considerat că aceste evenimente are importanță sau l-au trecut cu vederea pur și simplu. Lumea s-a izolat într-o motivație fără explicație, evitând participarea la evenimente ca acesta, acela de a-l omagia pe Eminescu.

Julia Magyari, Istvan Maghyari, Andreea Liliana Suciuc

Liviana Pânzaru, Dan Lăzărescu, Traian Comșa, Ana Munteanu Drăghici, Răzvan Ducan, Gabriella Costescu, dr. Vasile Habor, Andreea Liliana Suciuc, Nicolae Băciuț

Cu Mihai Eminescu – „omul deplin al culturii românești” - se naște literatura poetică română sub auspiciile geniului lui și forma limbii naționale, care și-a găsit în poet cea mai frumoasă înfăptuire până astăzi, și va fi punctul de plecare pentru toată dezvoltarea viitoare a veșmântului cugetării românești. Este motivul pentru care noi am ales să-i aducem un omagiu, dar mai degrabă să celebrăm acest spirit poetic minunat, despre care s-au scris și se vor mai scrie mii de pagini. Și tot nu vor ajunge.

Au recitat din creațiile proprii Andreea Liliana Suciuc, Dan Lăzărescu, Ana Munteanu Drăghici, Răzvan Ducan, subsemnata și, a susținut un recital poetic scriitorul Nicolae Băciuț.

Traian Comșa a interpretat la chitară, cântece din creațiile lui Mihai Eminescu, Nicolae Băciuț, Ani Vanda și Carolina Baldea. Ne-a onorat cu prezența Dr. Vasile Habor, Liviana Pânzaru, Istvan Magyari, soțul artistei.

Julia Magyari a vorbit despre lucrările expuse, mai ales cele de artă abstractă, despre expozițiile realizate alături de colegii din uniunea Artiștilor plastici Mureș, apoi a oferit la alegere, fiecărui participant, un tablou pictat 10/10. Am găsit gestul foarte generos.

Evenimentul a fost organizat de Direcția Județeană pentru Cultură Mureș și Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” reprezentată de Gabriella Costescu.

Poetul George Călinescu a scris despre moartea poetului Mihai Eminescu: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de țăria parafumurilor sale.”

GABRIELLA COSTESCU

NICOLAE GHE. SINCAN

O poveste cu Dumnezeu și Sfântul Petru

Cică au fost odată trei frați orfani. Doi erau răi la suflet, al treilea, tare milos. Într-o zi, cel mic a adăpostit în casă doi drumeți. Frații mai mari l-au certat rău. S-au așezat toți cinci lângă foc și au început să vorbească de una, de alta. La un moment dat, fratele cel mare zice:

- Dacă aş avea o turmă de oi, mult bine aş mai face săracilor!

- Ba eu, să am pământ și patru boi, n-aș lăsa să plece nici un sărac flămând de la ușa mea!

- Eu nu doresc decât o luntre și un bordei lângă Dunăre și, dacă m-ar chema oamenii să-i trec apa, fie și pe furtună, nu aş spune niciodată nu! a zis și cel mai mic.

Cei doi drumeți erau Dumnezeu și Sfântul Petru și le-au împlinit pe dată dorințele. Cel mare avea oi, al doilea, boi, iar pe cel mic l-au luat cu ei și l-au însurat cu o fată bună și frumoasă. Le-au dat un bordei și o luntre și au

plecat.

După o vreme, Dumnezeu și Sfântul Petru s-au dus să vadă ce mai fac cei trei frați. Fratele cel mare, deși bogat, nu a vrut să-i primească în casă și atunci oile lui s-au transformat în ciori și au zburat. Cel mijlociu, după ce i-a izgonit, i-au ars casa și grânele. Au ajuns apoi la Dunăre, pe la miezul nopții, pe vreme de furtună. Luntreșul auzi strigătele călătorilor, se sui în luntre și îi aduse în bordeiul său, unde îi ospătă. Dumnezeu i-a transformat bordeiul în palat și cei doi soți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...

La mulți ani celor ce poartă numele Sfinților Apostoli Petru și Pavel!

Dreptatea lui Dumnezeu

Un om a visat că murise și că ajunsese la poarta Raiului, unde era veselie multă și mari pregătiri. Îngerii erau bucuroși că încă un pământean va avea parte de fericirea veșnică. Însă, când să intre pe poartă în Paradis, înconjurat de tot acel alai minunat, o făptură cerească îi spuse: „Omule, nu poți intra pe aici, du-te ceva mai încolo și vei găsi o portiță mică, păzită de un înger. Intră pe acolo și, mai târziu, ne vom revedea în grădinile strălucitoare ale Raiului“.

Țăranul rămase mirat: „Atunci pentru cine

sunt toate aceste pregătiri?“, îl întrebă el pe îngerul care-l oprise să intre. „Ei, bine, așteptăm un bogat care a murit odată cu tine și care, din clipă în clipă, trebuie să ajungă aici. Pentru venirea lui este sărbătoare și ne pregătim să-l întâmpinăm cum se cuvine“. Omul sărac era din ce în ce mai uimit: „Bine, îngerule, dar cum se poate una ca asta? Cât am trăit în lume, am văzut nedreptăți multe, dar și aici, cum de e cu puțință? De ce el, fiindcă este bogat, trebuie primit cu atâta cinste? Contează că el are bogății și eu nu?“ Îngerul zâmbi la judecata pripită a țăranului: „Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut - fie că ai fost sărac, fie bogat -, ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ți-a dăruit. Dacă ai fost sărac și ai știut să împarți și celorlalți din puținul de care ai avut parte, te vei mântui negreșit. Dacă ai fost bogat, cu atât mai mult ai fi putut dăruia cu drag celor mai necăjiți decât tine. Fie că ești sărac sau bogat, important este să rămâi om“.

„Dar atunci, dacă și eu și bogatul vom intra în Rai, pentru ce este venirea Lui așa o sărbătoare?“ „Omule, îi aminti portarul Raiului, creștini ca tine vin aici în fiecare zi, cu miile și sunt bine primiți cu toții. Dar un bogat de când n-a mai ajuns și aici, în Rai...“

GEORGE CĂLIN

Nu știu cât de cunoscut este, în această parte de țară, poetul George Călin, dar cred cu convingere că nu va dura mult și se va vorbi cu patos despre poezia acestui „rătăcit” în Câmpia Bărăganului.

Sunt pe deplin convins de calitatea excepțională a versurilor întâlnite în volumele sale și am rămas profund impresionat de ușurința, cu care poetul m-a purtat pe aripile unei păsări măiestre, înălțându-mi sufletul între vibrațiile astrelor.

Întreaga vrajă a poeziei țintește chiar sufletul profetic al poetului.

(Prof. Viorel ROMAN, Universitatea Bremen, Germania)

se scurg Amintirile din noi...

sângele-mi pulsează-n vene,
aștept ploaia în acorduri
de vioară,
privind cum
se năruie Anotimpurile,
cum se scurge nisipul
în Clepsidră,
condamnându-ne la Viață...

se limpezesc valuri de rouă,
învăluindu-ne inimile topite
în Iubire

îmbrățișându-ne răsufările,
lacrimile ce au curs
în Trecutul nescris
al împreunărilor trupești...

respirația ta îmi dă Viață,
respirația mea pulsează în vise,
ștergându-ți șoptit,
urmele gânduri triste,
la fiecare ticăit al clipei
ce roade nervură cu nervură
Timpul ce se lăfăie în noi...

trupul tău, afundat în genune,
și-a revenit din amortire,
trezindu-se-n diminețile
mele târzii –
trupul meu se smulge
din zborul viselor,
rânind norii din palmele tale,
mângâindu-mi pereții sufletului,
străpungându-mi respirațiile,
oprinde-mi urlul cutremurător
al Dragostei...

călătorim tăcuți prin noi,
străjuți de vise sterpe,
înflorindu-ne salcâmi din ochi,
descoperind de-a pururi Iubirea
prin Timpul
ce ne macină prelung...

îmbrățișați ne rătăcim,
Dincolo de
culorile Anotimpurilor,
ne pierdem desculți
printre frunze,
ne pierdem unul în altul
surzând,
ne pierdem...

se opresc drumurile în tăcerea ta,
cresc depărtările în tăcerea mea
din adâncul inimilor noastre,
se-nalță triste melodii
fredonate de Îngeri fără de aripi,
se-ntrupează palmele mele
atingându-te,
se desfată buzele-ți uscate
sărutându-mă...

se scurg amintirile din noi,
picătură cu picătură,
îngropându-ne sufletele unul în
altul,
îngropându-ne...

fărâme de umbre...

nedefinită-i culoarea Infinitului
din tine,
despicând tăceri în umărul
Timpului,
pierzându-se-n aburul tainicelor
amintiri
ce străbat drumul
viselor descătușate
din pereții de chihlimbar
ai Clepsidrei...

izvorăște-mă-n visele tale răzlete,
dezgolindu-mi inima de păcate
consumă-mă-n atingeri șoptite,
modelându-mă-n
umbra Timpului
ce ne-mbătrânește în focul Vieții,
mistuindu-ne amintirile...

râni lăuntrice scrâșnesc în noi,
ne macină tăcute sărutări,
incomplete atingeri
în focul Dragostei totale,
învolverând
valurile furtunilor sterpe,
viscolul iernilor neninse;
răstignindu-ne repirațiile
pregătite de zbor...

destinele umbrelor noastre –
petale de Timp,
îngenunchiate în singurătatea
resemnării,
se cuibăresc în inimi flagelate
la marginea Infinitului,
agonizând a Toamnă...

înfiorați întindem mâinile
spre Cer
biciuindu-ne trupurile – fărâme
de umbre
învăluite-n mister...

dizolvă-mă în inima ta...

sufletul tău împovărat cu dor,
se strecoară în aorta inimii mele–
mașinărie Universală,
se-ncolonează în plutoane de
execuție,
se sinucide fără de Iubire,
urlându-și Dragostea
pe la colțuri de Lume...

sufletul tău își numără zile triste,
înflorind într-un sărut
alungat de tăcerea discretă
a buzelor răstignit
e pe ale mele buze –
pâine aburindă,
hrănind Paradisul Vieții...

sufletul tău, frământat
de neliniști,
migrează prin mine –
minunată creatură ce-mi
dă Viață,
încercă să mă aducă în tine,
să râdem slăvindu-ne Dragostea,
să plângem în spatele pleoapelor
unde șoaptele dispar,
să ne limpezim visele, în doi...

sufletele noastre-ngemănate,
rămân uitate-ntr-un noian de vise –
trunchiuri înțepenite-n șerpuirea
apei,
oprind foșnirea Toamnei
cu strune ruginii...

dizolvă-mă în inima ta,
în sfâșierea sufletului tău,
ascunde-mă în tine,
între coapsele tale flămânde,
absoarbe-mă în cuprinsul tău
cald,
rostogolește-mă-n tine fără de
oprire,
cuprinde-mă să nu simt Moartea –
mușcătura singurății ce mă
macină...

bucăți frânte din al meu suflet,
curg strălucind în adâncurile tale
măști aruncate în focul Dragostei,
ațâțându-ți simțurile răpite-n
Amurg...

lacrimi vor cădea,
luminându-ți drumul în noapte –
fulger pe Cerul Infinit
al Dragostei...

sufletul tău – fântână de dor
a secat iubindu-mă,
iubindu-mă până la lacrimă...

din Primăveri în Toamne...

ne destăinuim rănilor amintirilor –
neobosite cântece de Dragoste –

umbre de cuvinte
revărsate-n suspine,
pierdute la capătul viselor,
pe drumul întortochiat
al Timpului...

dincolo de durerea
ultimului ceas,
la capătul întunericului,
murmurând cântecul împreunării,
ne dezvăluim
fierbințeala trupurilor
arzând din Dragoste
în dansul flăcărilor...

ne regăsim pierzându-ne în noi –
frânturi de Lumină
ascunse-n trăiri,
lacrimi sterpe
ce răsar neputincioase
într-o furtună, la răscruce
de Timp amorțit,
renăscând zboruri de fluturi
paralizați...

zburăm îngenunchiați în miez
de noapte
învăluindu-ne
trupurile tremurând,
trec Anotimpurile prin noi,
cu pleoapele închise,
albindu-ne tâmpile
nemângâiate de ninsori...

ne izgonim goi, unul în altul,
din Primăveri în Toamne,
abandonându-ne
într-un joc perpetuu
al ruletei Timpului ce ne macină
tăcut...

ascunde-mă în sărutul ochilor tăi...

se odihnește ploaia în poala
Vieții mele,
umbrindu-mi ochii în care
lacrima
cade învinsă de negăsirea ta...

se odihnesc ninsorile
în seiful ochilor mei,
ningând licurici în nopțile-mi
polare,
construindu-mă –

Om de zăpadă-nsingurat,
fără de tine...

cresc frunze pe ramurile trupului
meu,
deregându-mi Anotimpurile –
stele luminând
basmelor copilăriei...

se-ndeașă Toamne-ngălbenite
în inima-mi tescuită,
sărutându-mi rănilor Amintirilor,
citindu-te
printre frunze nerostite...

te pierzi în adâncul sufletului tău
Dincolo de zgomot,
Dincolo de bătăile inimii,
Dincolo de linia fierbinte
a visului
neștiind ce să faci cu mine...

ascunde-mă în sărutul ochilor tăi,
să mă privesc cum mă-mbăt
de tine,
îmbrățișându-ți trupul,
fără de blesteme...

distruge-mă-ntr-o stâncă Vieții –
izvor de spume coborâtoare,
murmur de piatră purtată
în suflet,
joc tăcut, rotindu-se pe aripile
vântului
pasional ademenit în cursa
noptii...

deschide-mi fereastra sufletului,
agită-mi valurile Dragostei,
privind cum se nasc învoluburate
cascade
din râurile de lacrimi cenușii...

mângâie-mi ochii întrebători,
rostogolindu-i, după fiecare sărut,
în valuri de crizanteme –
podoabe ale Toamnei
la mormântul primelor Iubiri...

secunde gem între noi,
ne strigă însetate de Dragoste,
ne-nghit pofcicioase,
întinde-mi Cerul ce fugă
în umbra trupului tău iubit în
zori,
uitându-mă în tine...

Ziua Universală a Iei,

Sânzienele și Sfântul Ioan de vară

Promovarea culturii tradiționale - Sînpetru de Câmpie. Eveniment dedicat tradițiilor din Câmpia Transilvană.

Nicoleta Man, Dinuca Burian

Mă aflu de ceva vreme într-o vacanță prin ținuturile de poveste ale Ardealului, mai exact în Sârmașu, un oraș aflat la circa 50 km de Târgu Mureș.

Sâmbătă 24 iunie 2023, la invitația doamnei Dinuca Burian, Președinte a Asociației Culturale

Dinuca Burian, Ani Teglaș, Aurica Pop

„Graiul Câmpiei”, am participat la Sărbătoarea Iei tradiționale, desfășurată în ziua Nașterii „Sf. Ioan Botezătorul”, fiind totodată și Sărbătoarea „Sânzienelor”, în pitoreasca localitate Sîmpetru de Câmpie, locația „La Basculă”.

Primul lucru care m-a fascinat a fost regalul de frumusețe și culoare ce m-a întâmpinat de cum am pășit dincolo de poarta locației care a găzduit acest eveniment. Toate doamnele, domnișoarele și fetițele aflate acolo erau atât de frumoase, înveșmântate în minunatele costume populare, cu chipurile surâzătoare ce exprimau trăirea intensă a momentului și o sinceră bucurie... Etalarea iilor tradiționale, a verincilor (carpete țesute în stil popular), a ștergarelor cusute cu multă migală și măiestrie, completau într-un mod unic acel tablou de sărbătoare.

Pe mesele frumos împodobite cu fețe cusute într-o simfonie cromatică, tronau buchete de sânziene, vedetele zilei și nenumărate feluri de gustări, prăjituri și fructe, pregătite cu multă dăruire de către vrednicele gospodine prezente. Fiecare persoană avea o ocupație, aranjau sau pregăteau ceva anume, într-o sincronizare perfectă.

La sosirea Sfinților Lor, preoții Brezea Lucian (Ibănești), Horia Chirilă (parohia Dâmbu-Sânpetru de Câmpie), Belean Robert (Parohia Sânpetru), fiecare amănunt era finalizat astfel încât, cu toții am luat parte la slujba în care s-a vorbit despre nașterea Sf. Ioan Botezătorul și s-a binecuvântat aceasta zi importantă precum și bucatele minunate preparate, care s-au servit în continuare.

Subsemnata a vorbit despre însemnătatea iei românești și a zilei de Sânziene; membrii grupului folcloric „Graiul Câmpiei” și „Ibășeana”, condusă de

Nicolata Man și Dorina Fărcaș, au interpretat diverse cântece tradiționale iar cele mai mici componente ale grupurilor au recitat poezii; din Grupul „Graiul Câmpiei”: Suci Rusu Gabriela, Onacă Ailin, Onacă Amelia, Pop Petronela, cât și alți elevi din Cămărașu pregătiți de prof. Neli Bucur. Maria Baciuc a recitat poemul „Patimile lui Isus”.

Am cunoscut oameni minunați, de o ospitalitate desăvârșită, precum doamna Dinuca Burian, care prezidează Asociația Culturală „Graiul Câmpiei” și care s-a ocupat de găzduirea și organizarea acestui mare eveniment, împreună cu sora domniei sale, doamna Aurica Pop și doamna Ani Teglaș. Au fost trei expoziții de cămăși (ii): Grupul „Ibășeana”, expoziția cămășilor lucrate de Moldovan Fironica din Grupul „Graiul Câmpiei” și cămăși din colecția dr. Ioana Bogdana Pop.

Toată această superbă sărbătoare s-a desfășurat sub semnul dragostei pentru cultura și tradiția românească, lăsându-mi impresia ca am participat pentru întâia oară la un eveniment atât de deosebit, prin dăruire și autentic, completând astfel o filă nouă în albumul întâmplărilor de neuitat.

Bucatele alese au fost pregătite cu multă dragoste de Mariana Goga cu fiii Darius și Marian Goga. Fotografiiile au fost realizate de talentatul Marin Teglaș, căruia îi mulțumim.

Tina Avramescu Scriitoare, Membră a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

Grupul „Ibăștencele”

GAROFIȚA JIANU

- Președinte a Fundației Culturale „Metafora Constanța”, în parteneriat cu Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”
- Membru UZPR – filiala Constanța
- Membru a Cenaclului Literar „Mihail Sadoveanu” Constanța
- Redactor la ziarul „Revoluționarului” - Timișoara
- Membru în Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Quebec

Lui Eminescu

Pentru poetul ce-a mpletit
sclipiri din fir de lună
Pentru luceafărul iubit
ce-albastrul îl cunună
Închin o cupă de cuvânt
în semn de prețuire
Iar veacurilor ce-or veni
un pact spre nemurire

Geniul fără de pereche
curcubeu al veșniciei
Versul lui creează punți,
universul poeziei!
Eminescu-nseamnă viață,
adevăr și demnitate
Eminescu-nseamnă lupta vieții
spre eternitate!

Slova dulce românească
prinde viață-n versul lui
Iar istoria-l numește
patriotul neamului
Prins în undele luminii

calea versului de dor
E imaginea iubirii
și iubirile...nu mor!

Dragostea adevărată nu este mit

Iubire, viața mi-a oferit
aripi din ceruri pornite
Un suflet pur, de copil,
cu iubire fidelă, cuminte
M-a ademenit să gust
picuri din nebunia zeilor
Și teama rece de a fi închisă,
în cușca leilor

Mi-a deschis ușa iubirii
iar cheia mi-a făcut-o cadou
Să simt parfumul magic
ce se naște din speranță, din nou!
Mi-a spus:
„să nu încetezi inima să îți
ascuți! Insistă!
Iubirea adevărată nu este mit!
Dorul există!

Iubire, sufletul îmi tremură
când ochii tăi mă privesc
Mor și învii când palmele tale,
pe piele, mi se opresc
Dragostea mea, cerul te-a trimis
lumină veșnică să-mi fii
Privește-mă, te rog!
Copilul din mine
te strigă: „rămâi!”

Port în suflet primăvara

Iarna n-a plecat, iubire,
iarna doar a așteptat

Julia Magyari, „Muzica
sufletului”

Să se șteargă urma toamnei
ca să ningă argintat
A privit cum se transformă
ruginiu-n bun rămas
A zâmbit cu nepăsare
verdelui în ultim ceas

Este frig din nou, iubire,
ninge liniște în alb
Gerul și-a nceput domnia
îmbrăcat în petic dalb
Însă-n pieptul meu, iubire,
cântă dulce o vioară
Clinchetul de ghiocci
cu miros de primăvară

Un parfum suav îmi spune
„Să nu uiți că te iubește!”
Clipele țesute-n sânge sunt
eterne!
Hai zâmbește!
Anotimpuri vin și pleacă
ce-ai în suflet nu apune
Dragostea lui i-o minune!
E a ta și-a ta rămâne!

Nimeni nu te va iubi ca mine

Nimeni nu te va iubi
ca mine
Câte-au fost sau vor mai fi
Nimeni nu te va iubi
ca mine
Din adâncul inimii!

Nimeni nu te va iubi
ca mine
Sufletul meu ți se-nchină
Nimeni nu te va iubi
ca mine
Soare tu îmi ești lumină!
Nimeni nu te va iubi
ca mine
Tu mi-ești zi și tot
tu noapte
Nimeni nu te va iubi
ca mine
Cu miros de mere coapte!

Nimeni nu te va iubi
ca mine
tu mi-ești azi
și tu mi-ești mâine
Nimeni nu te va iubi
ca mine
Viața mea îți aparține

CORNEL PULBERE

- Director Executiv al Fundației Culturale „Metafora Constanța”
- Membru al Cenaclului Literar „Mihail Sadoveanu” al Cercului Militar Constanța
- Director al revistei „Metafora Constanța”
- Redactor la ziarele „Revoluționarul” și „Talpa Țării” Timișoara
- Membru al UZPR Filiala Constanța
- A studiat la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Nuanțe proprii

Se-nvârte viața
și pământul laolaltă
Într-un amețitor
vertij al nemuririi,
Din când în când
simțirea mea tresaltă
În sincopatic dans
spre lumea fericirii.

Un Eu și Tu, păcat primordial
La judecata lumii cea ostile,
Într-un scenariu iluzoriu și banal
Ce fură din agenda vieții, zile.

Eternul plâns
al frustrării egoiste
În ne-nțelese tonuri de culoare,
Atunci când vorba goală luptă
să existe
Într-un tablou semnat,
fără valoare.

Dar încă mai există insule virgine
Să pot trăi cu visuri și speranțe,
Și pregătit sunt pentru
ziua care vine
Să te pictez,
în propriile-mi nuanțe.

La solștiu

Toată lumea se acuză
De-un păcat primordial,
Însă mintea e confuză
Iar motivul prea banal.

Căci din bine și din rău
E clădit-o prăjitură,
Știe orice nătărău
Chiar și cel ce dă din gură.

Asta-i viața, n-ai ce-i face
E a ta și nu se schimbă,
Bun e omul care tace
Chiar de are câte-o hibă.

Pentru vorba care doare
Tu să fii un armistițiu,
Schimbă ura-n sărbătoare
Fă din viață un solștiu.

Strigătul mării (lui Eminescu)

Plânge astăzi poezia
Peste plaiul românesc,
Eminescu e Mesia
Pentru tot ce-i nefiresc.

Doar cuvinte nevorbite
Străjuiesc la malul mării,
Le ascultă obosite
Păsările-n largul zării.

Și prin ochii lui cei negri
Marea-și schimbă azi culoarea,
Ca un doliu nevăzut
Sacadat rostind chemarea.

Căci prin limba lui frumoasă
Ne-a legat de-acest pământ,
Cum e iarba pentru coasa
Fie vorba spusă-n vânt.

Și din lacrimile lumii
Fă izvor de apă vie
Să transforme toți nebunii
Într-un puf de pădăie.

Trecut-au anii

Trecut-au anii toți ca unul
Și tot atâtea primăveri,
O face timpul pe nebunul
Când îl răsfeți printre plăceri.

În ziua când te-am cunoscut
Plângeau salcâmi înfloriți,
Dar trista ploaie a născut
Speranța vie ce n-o uiți.

Noi ne-om petrece-mbrățișați
Și peste veacul care vine,
Vom înflori înmiresmați
Prin cântece de mandoline.

Un eu și tu baladă vie
S-o cânte cei
ce-și știu menirea,
Iar cu zefirul ce adie
Vor desena pe cer iubirea.

Dezamăgire

Este atâtea răutate pe pământ
Cât nu încape apa
într-o mare,
Nimic în aer
nu mai este sfânt
Iar timpul curge
fără împăcare.

Prostia ne-a robotizat pe toți
Trăim inert după matrici
fără valoare,
Într-o gândire înfrântă
fără roți
Și-ntr-o anestezie generală
care doare.
Incompetența stă
pe scaunul cel mare
Și promovează un diletantism
mascad,
Ce naște vorbe și idei
fără valoare
Într-o retorică
cu conținut blazat.

Vom îndrepta cu greu
această stare
Căci astăzi parcă
nu mai e voință,
Privesc în depărtarea
fără zăre
Tot oscilând între speranță
și căință.

DE PESTE OCEAN ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Cu primăvara la taifas

Cu primăvara verdele popas
Cu ciripit de păsări la taifas...
Privirea-nconjurată de păduri
Balsam ale copilăriei făpturi!

În pas de dor stradele străbăteam,
Glas de dor ecoul medieval
Nostalgic priveam spre liceu
Astăzi aici, trecut suav, tot eu...

Acum alte tablouri prin vitrine
Privesc printre destinele străine...
Alți absolvenți încrezători
în viitor!
Mă contopesc cu tot acest decor.

Fanfara intonează-o serenadă
Cu lacrimi pavez
sighișoreana stradă...
Și prietenele copilăriei mele
Mai poartă în priviri jocuri rebele

Căci sufletul nu ne-a încărunțit...
Mă-mbrățișează plaiul cel iubit
În graiul înverzind în primăveri
Înfloresc amintirile din tăceri...

Mărioara, Ilonko, Irina
Reînvie copilăriei grădina!
Eu, Ana sufletește nezidită,
Iubire de Sighișoara, citorită!

Graiul natal

Când pământul
vorbește românește

Cerul din fire înflorește!
Brazii se pregătesc
pe boltă să scrie
Cu lacrimi de doină, veșnicie!

Totul în jur mustește de tine,
De țară străină, păduri reînvie!
Te-mbrățișează mireasmă
de salcâm
Amitindu-ți că ești român!

Brazdele muncii,
pe frunți cunoscute
Rodesc revederea
din clipe pierdute...
Uite cireșii ispititor te așteaptă
Să pui cercei la urechea
cea dreaptă,

Care-a păstrat cu dor ascultarea
Îmbrățișare de suflet chemarea!
Unele lucruri nu par strălucitoare
Dar lipsa lor după-o vreme
te doare...

Cetatea de suflet timpul păzește
Medievale ecouri
în noi citorește.
Pasul meu calcă pe caldarâm
de veac
Răsare bucuria, tristețile tac...

Surâs de păpușă din turnul cu
ceas
Îmi amintește de vremea
ce-n mine-a rămas...
Am străbătut drumuri lungi
să revin
La-ntâmpinarea
Sighișoarei destin!

Port în mine transilvanul blazon,
Cum trăiește un cântec
prin propriul său ton...
Trec oamenii peste-oceane
cu mine
În suflet te duc Sighișoară
și pe tine...

Cu graiul natal
în mireasmă de pâine,
Cu bobul secundeii recoltei
de mâine!
De mă-ntrebi la care țin
mai mult,
la oameni sau locuri?
Trăiesc deopotrivă,

văpaia din focuri!
Petală-n așteptare

Priveam bobocii-n așteptare,
Să înflorească-n roșie floare!
Zilele treceau, grădina verde
În primăvară tot mai crede!

Speranța îmi transmite mie
Prin adieri de poezie...
Priveam cum se desfac bobocii
Și diafani devin cu toții,

Dar într-o bună dimineață
S-a produs schimbarea la față...
Obrazul meu o oglindire
De purpură sa ivire!

Frunzele toate laolaltă
Ofrande devin deîndată.
Lauri din vis de primăvară,
Bujorii mă așteapt-afară.

Sunt o petală-n așteptare
A înfloririi dor de țară...
Grădinile să iau cu mine
Chiar și din primăveri străine...

Să pătrundă fior în suflet
Petală din petală umblet.
Și prin grădinile străine
Bujorul românesc rămâne...

Albastră lacrimă

Albastră lacrimă,
rouă pe petala cicorii,
Îmi trimite culoarea ochilor tăi.
Floarea, prin ale sufletului văi
Înmiresmează tandrețea candorii!

Am avut parte de întâlnirea
cu dimineața
Vieții din privirile nerisipite de căi,
Când se zăreau munții albaștri
înfruntând ceața
Prin roua cicorii oglindire
a ochilor tăi...

De-atunci iubesc lacrimile albastre
Chiar dacă cerul le-a resorbit
în apus...
Luminile trimise în petale
de către astre
Veșnicire cerească,
plânsul răspuns...

DOR DE EMINESCU

„Poezia e muzica sufletului./ Reîntors în noi, în cântecul veșniciei! (Ana Munteanu Drăghici).

Astfel ne-am rugat și noi prin poezie și muzică în incinta Sfântului lăcaș de rugăciune, de rit ortodox, al Bisericii „Sfântul Andrei” din Chicago. Începând cu ora 19 a zilei de 14 a lunii ianuarie 2023, am trăit într-o unică rostire a poeziei și muzicii, mitul lui Mihai Eminescu!

„L-a-nceput a fost Cuvântul și Cuvântul este Dumnezeu” și potrivit poetului, „Dumnezeul geniului, l-a sorbit din marea de-amar...”

Preotul Cosmin Preda, poeta Ana Munteanu Drăghici

În această idee, artista Nicoleta Roman a deschis momentul omagial dedicat lui Eminescu recitând poezia „*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie*” aparținând genialului poet de credință. Starea de poezie fiind creată prin aceasta trăire artistică într-o poezie, au urmat lieduri pe versuri de Mihai Eminescu în interpretarea artistei cu voce de privescătoare Nicoleta Roman care, a fost acompaniată vocal și la chitară de soțul ei, Liviu Roman, talentat artist la rândul său. Ne-a fost dat deci să ne bucurăm de armonia artei acestui minunat cuplu de viață și artă: Nicoleta și Liviu Roman! De altfel, chiar ei au fost inițiatorii și organizatorii acestui înălțător omagiu adus Luceafărului poeziei românești. M-am bucurat, împreună cu fiica mea, Ligia Ana, de invitația de a ne implica prin poezie în acest unic moment spiritual, alături de Cătălin Chirică, de asemenea chemat și cu chemare, care a recitat poezia „*La steaua*”. Am recitat din creația proprie, dedicată „*Poetul nepereche*” precum și un fragment din poezia „*Luceafărul*” capodopera genialului poet Mihai Eminescu, spre a transmite

mesajul idealului existențial.

Comitetul parohial al acestei primitoare biserici, a îmbrățișat momentul literar artistic cu o caldă și creștinească primire și colaborare în organizare. Odată cu înserarea din sala de socializare, a coborât în sufletele noastre, ale spectatorilor, oamenilor primitoare case, și „*Sara pe deal*”, cu mesajul ideatic, estetic și emoțional al poetului „*nepereche*” prin harul artistic al cântăreței Nicoleta Roman! Un dar divin al vocii, dublat de dăruire și profesionalism! La refrenul acestui frumos cântec a fost participativ și minunatul public, receptiv. Secundele au învâluit în scilipirile veșniciei recitalul de poezie continuat de Nicoleta Roman. Un bogat și impresionant buchet de poezii a încununat momentul sărbătoresc.

Ken Cătălin Chirică cu soția, Nicoleta Roman, Ana Munteanu Drăghici, Ligia Ana și Iulian Grindeanu

De profesie medic, poeta Ligia Ana Grindeanu a adus ofrandă luceafărului bolții poeziei românești, recitând din creația genialului poet „*Floare albastră*”. Asortată în privire, vestimentar și sufletește cu motivul cromatic, ideatic și emoțional al demersului poetic eminescian, Ligia i-a dat expresie prin trăire autentică ilustrată prin rostire, expresie și trăire interioară. A recitat și din creația proprie dedicată lui Mihai Eminescu. Vorbind despre înalte dimensiuni artistice ale cântăreței Nicoleta Roman, Ligia i-a mulțumit pentru organizarea evenimentului la care ne-a invitat. Cu gândul și sufletul la propria-i mamă, Nicoleta Roman a trăit cu intensitate emoțională mesajul versurilor lui Vadim Tudor, poet cu marele cult al iubirii de mamă, ca de altfel și Eminescu.

În acest cadru, propice rostirii poematice, am recitat poezia „*O mamă*” de Mihai Eminescu. Aduc mulțumiri pentru aplauzele oglindite în lacrimi... Părea că trecem și noi „*Pe lângă plopii fără soț*” când Nicoleta Roman a deschis lumina sufletului cu „*la geamul tău ce strălucea*” pentru a „*privi atât de des*” prin piesa muzicală cu același titlu, pe versuri de Mihai Eminescu. Preotului

Cosmin Preda, al Bisericii „Sfântul Andrei” din Chicago, a mulțumit prin cuvinte pline de lumina credinței, organizatorilor și participanților la acest regal eminescian, precum și Comitetului Parohial al Bisericii, care a contribuit la săvârșirea acestei sărbători sub semn eminescian, a „Zilei Culturii Naționale”.

Lacrimile sufletului i s-au oglindit în cerul privirii, evocând memoria doamnei Veronica, profesor de limba și literatura română, ce a transmis generațiilor de elevi cultul său pentru Mihai Eminescu! Cuvinte, pline de folosul și frumusețea înțelepciunii, a rostit păstorul enoriașilor români, trăitori în îndepărtata Americă, spre a le apropia sufletele de rădăcina neamului: „Lucrurile sunt posibile, deoarece oamenii buni, și când spun oamenii buni, mă gândesc la oamenii care au dare de inimă, la oamenii, care atunci când se roagă, își coboară rugăciunea din gând în inimă și din inimă o înalță, așa cum Eminescu a făcut ca opera lui literară, poezie, proză, să rămână veșnică!”

Liviu și Nicoleta Roman

Astfel, semnul împlinirii dorului de Eminescu, de românescul plai și neam, s-a împlinit pe pământ american, prin armonia dintre emițător și receptor a cuvântului de credință izvorător! Programul muzical, împlinit cu dăruire și talent de Andrea Faur și Florin Tătaru, a fost de natură să bucure sufletul românilor cu melancolice melodii, dar și cu acorduri muzicale cu versuri-mesaje, care să îmbie la pași de dans. Oamenii au avut și oferta unor bucate tradiționale, vinuri alese și băuturi răcoritoare. N-au lipsit nici cafelele și delicioasele prăjituri. Un fel de „ca la mama acasă” în casa sufletului românesc!

„O rămâi, rămâi la mine / Te iubesc atât de mult/
Ale tale gânduri toate/ Numai eu știu să le-ascult”
Inimile de români, neînstrăinate sufletește, au răspuns chemării poetului veșnicit de genialitatea-i

universală!

Ana Munteanu Drăghici, Chicago, 14 ian. 2023

EMINESCU LA ANIVERSARE

„La steaua care-a răsărit,
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.”

Mihai Eminescu

*Radu Răcean, Ligia Grindeanu, Corina Vlad, Ștefan și
Anda Cristolțean, Ana Drăghici, Cătălin Lari*

Dar prin harul său divin Eminescu a trimis lumina divină, spre semeni, spre atingerea sa cu propria lumină! De această revelație avem parte prin aniversarea luceafărului poeziei românești săvârșită prin diverse forme de manifestare: expoziții de carte, pictură, audiții muzicale, recitaluri de muzică și poezie, prelegeri privind viața și opera „poetului nepereche”, cronici literare, filme, emisiuni radiofonice și ale diferitelor posturi de televiziune. Fiecare iubitor de Eminescu alege forma care se potrivește, în care e în măsură să se exprime. Sunt salutare și armonizările ce îmbrățișează diversele concepte de abordare artistică.

Și pentru că sufletul n-are hotare, ziua de 15 ianuarie elogiază pe Eminescu, „novator al limbii române” și „poet nepereche” pe toate meridianele cuvântului românesc și nu numai, genialul poet fiind tradus în graiul multor neamuri: „Fiind atât de român, Eminescu este universal!” Românii din patria mamă România, deopotrivă ca acei înstrăinați sufletește chiar fiind trăitori în alte țări ale lumii, trăiesc unicitatea respirației eminesciene!

Mă voi referi la câteva momente ale eminescienelor trăiri la care am participat efectiv, de data aceasta pe tărâm american. Le voi aduce în fața voastră și sper și în sufletele voastre, dragi cititori ca fiind ale sufletului comori. Relatarea mea nu va fi în ordinea importanței, ci a momentelor desfășurării lor, căci toate poartă în ele de EMINESCU dor... Dar poetic și muzical desfășurat în casa sufletului artistei Corina Vlad, cu ospitalitatea românească ce ne-a hrănit spirtualicește, dar și cu bucate românești.

Prin înrudire spirituală, facem parte din Cenaclul Literar- Muzical cu denumirea Cenaclul „Retro”. „Atât de fragedă te-asemeni/ Cu floarea albă de cireș” transfigurare artistică eminesciană! Piesa muzicală „Atât de fragedă” pe versuri de Mihai Eminescu, interpretată de Radu Russell Răcean, a impresionat prin mesajul transmis: „Și ca un înger, dintre oameni/ În calea vieții mele ieși...”. Tot astfel ne-a ieșit, îngereasca întruchipare plăsmuită de cuvânt și redată prin cântec, în calea vieții... Acordurile de chitară realizate de cantautorul Sorin Griza, a împlinit armonia artelor.

Într-o seară de ianuarie 2023 ne-am întrunit spre a cinsti aniversarea marelui poet Mihai Eminescu, pentru ca ziua nașterii lui, respectiv 15 ianuarie, să ne găsească cu misiunea de suflet împlinită. De la anul nașterii genialului poet, respectiv 1850, s-au împlinit 173 de ani căci potrivit chiar spuselor poetului: „Vreme trece, vreme vine”. Într-un ambient specific artistic, cu expoziție de carte din opera marelui poet Mihai Eminescu, revista Literară „Creneluri Sighișorene”, ilustrată cu lucrări ale pictorului Alexandru Darida și de unde nu lipsește nici portretul lui Mihai Eminescu realizat cu har de maestrul artist român, trăitor la Chicago, s-a integrat arta cuvântului și a sunetului.

Și-au adus aportul poeziei, recitatorii și cântăreții Cenaclului „Retro” din Chicago: Anda și Ștefan Cristolțean, Ligia Ana Grindeanu, Ana Munteanu Drăghici (Ana de Sighișoara), Cătălin Lari, Radu Răcean, Sorin Griza, Corina Vlad, surorile Athena și Ana Marincaș însoțite de părinții lor Steliana și Călin Marincaș. Au fost interpretate piese muzicale vocal și instrumental, nelipsind Cântecul „Retro”, creație colectivă a cenaclui. Anda și Ștefan Cristolțean ne-au convins, prin arta cu care au interpretat în duet piesa muzicală „La zidirea soarelui”, pe versurile poetului Grigore Vieru, că „Noi muncind întocmai, ne-am ales cu, cu Domnul Eminescu”. Poezia a curs ca un râu armonios, pe valurile muzicii, impresionând. Poetele Ligia Ana Grindeanu și Ana de Sighișoara au recitat din creații proprii. Poezia compusă de Corina Vlad fost recitată la cererea autoarei, de către cantautoarea Anda Cristolțean. Cantautorul Ștefan Cristolțean a interpretat piese muzicale creații proprii, dar și din repertoriul de gen folk aparținând altor compozitori. Am ascultat în primă audiție nouă piesă muzicală aparținând Corinei Vlad. Cu un registru muzical de profunzime și sensibilitate a împlinit cantautorul Sorin Griza ofranda adusă artei românești! Călin Marincaș s-a înscris în contextul serii culturale cu o recitare din creația eminesciană. Virtuozitatea violonistului Cătălin Lari a impresionat prin armonia expresiei pieselor muzicale interpretate ca recital, dar și prin compunerea cu muzica de fond a capitalurilor de poezie. Anda Cristolțean s-a exprimat artistic în triplă ipostază în aceea de cântăreață, recitatoare și poetă. De altfel farmecul melodios al Cenaclui „Retro” ne-a cuprins pe toți în mrejele unui unic cânt. Surorile Athena și Ana Marincaș au adus prin zburdălnicia jocurilor lor copilărești, dar și prin poezioarele lor acea chemare a copilăriei invocată de Eminescu: „Unde ești copilărie./ Cu pădurea ta cu tot?” Astfel a poposit spiritul eminescian într-o casă de români de peste ocean!

Radu Răcean, Ligia Grindeanu, Corina Vlad, Sorin Griza, Anda Cristolțean, Ana Drăghici, Cătălin Lari

Ana Munteanu Drăghici

Chicago, 8 ianuarie, 2023

EMINESCU E ÎN NOI

„Și dacă ramuri bat în geam
Și se cutremur plopii
E ca în minte să te am
Și-ncet să te apropii”
(*Mihai Eminescu*)

„Și dacă” ne aflăm departe de patria mamă
România, nu ne-am îndepărtat de-a sufletului glie...
Purtăm iubirea de țară în noi cu dor de neamul
românesc, cuprins într-un singur cuvânt, **Eminescu!**
A rânduit pronia cerească să fie și o vatră caldă
românească, dorul nostru să-l primească. Astfel, la
16 ianuarie a anului 2023, la invitația echipei ROCO
Edu, am intrat într-o lume în care „*Porni
luceafărul! Creșteau a lui aripe/ Și căi de mii de
ani treceau/ În tot atâtea clipe...*”

În primitoarea locație **ROCO Chicago, the Romanian Community Center**, în care am evocat prezența celui ce-a fost „luceafăr blând alunecând pe-o rază” veșnicia se ivea din secunde devenite cuvinte, sunete, imagini din eminesciene pagini! Lieduri pe versuri eminesciene pe videoclipuri de vis, recitaluri muzicale, solistică, duet, cugetări, au creat atmosfera de basm.

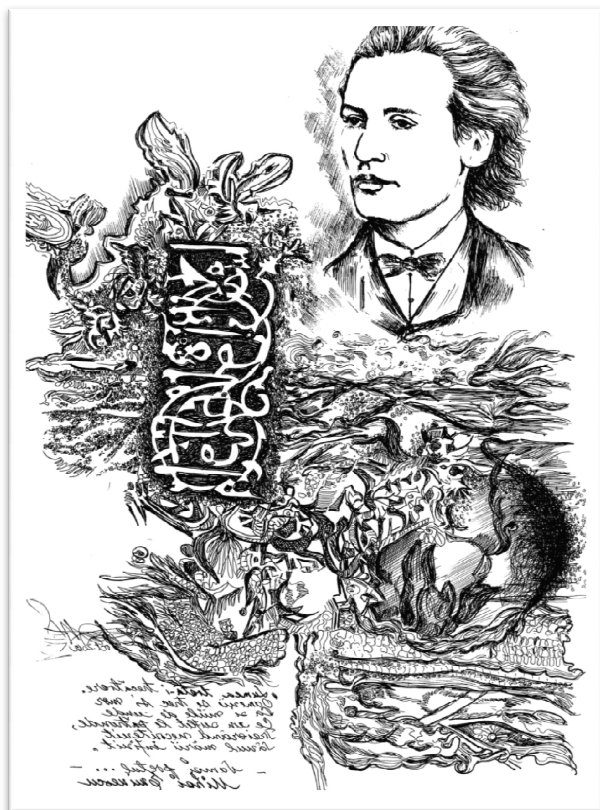
Recitaluri de poezie din opera Luceafărului poeziei românești, dedicații poetului nepereche și paharul din „vinul de viață lungă toastând aniversarea poetului care „a restituit poporului măiestru șlefuire diamantele sufletului omenesc”.

Românii implicați în săvârșirea omagierii aceluia care „fiind foarte român, era universal” au fost la înălțimea trăirilor sufletești proprii, unice. De aceea nu delimitez impresiile prin precizări nominale, căci noi am purtat în sufletul trăitor împreună „Un singur nume” **EMINESCU!** Mulțumim Asociației Culturale „ROCO” din Chicago, mare inimă românească, în care au încăput și poeziile noastre, pentru că a reușit să împlinească această trăire cerească!

Ana Munteanu Drăghici

Chicago, 16 ianuarie, 2023

CONSTANȚA ABĂLAȘEI-DONOSĂ Eminescu - viziuni grafice

O scenă la marginea mării

Am să te închid
într-o scoică,
Vis frumos,
cu ochii senini,
Câte amiezi ar putea
să ajungă
Aduse de valuri,
din larg spre destin?

Tu să-mi cânti
despre vremuri apuse,
Eu să scriu versuri plânse
de timp,
Și din toate
cuvintele spuse,
Să purtăm valul alb
ca un nimb.

Pe o scenă,
la marginea mării,
Să dansăm pe un
ritm cunoscut,
Doar bătaile inimii
să deschidă
Un castel de nisip nevăzut.

Cu penița atinsă
de-albastru
Și-amintiri cu perle la gât,
Un tablou să rămână
prin vreme,

Despre zborul pe aripi
de vânt.

Clipa promisă

Ce frumos vine toamna
În cuvinte și în copaci,
Se îndrăgostește cerul
De culorile calde,
Păduri încercate de frig
Se înfășoară
în vise albastre
De frică să nu
le uite iubirea.

Ce frumos vine toamna
În sufletul frunzei,
Care mai crede
în clipa promisă
Și în așteptarea
dintre două plecări,
Ce frumos vine toamna
De parca nu ar mai pleca
Decât odată
cu înghețul cuvintelor.

Ideal

Ideale sunt
Doar clipele
Pe care nu le-am cunoscut
Strângem în brațe
Miezul zilei,
Ca pe un trunchi
De gânduri cugetând

Și ne întoarcem iar
În somnul vremii
Să ne privim prin
ochiul ideal,
Așa am vrea pădurea
Să ne știe
Când se topec zăpezile pe
ram.

Se face frig în noapțile
albastre,
Și pe câmpii cresc iriși
ireali,

Te-am așteptat la mijloc
de poveste
Și am pornit spre
visul ideal.

Promisiunea de a fi

Sunt încă multe de spus
despre toamnă
Sunt torțe de-aprins
peste timp
Doar clipa aceasta de vis
ne mai leagă
Plecați cum suntem într-un
alt anotimp.

Rebele frunzare
pe-al caselor prispă
Povestea și-o spun
în culori de amurg
Și zarea
și-apleacă albastrul o clipă
Crezare
să-i dea promisiunii de-a fi

În pagini nescrise
îmbrăcăm azi destinul
Și cerem prea mult,
ascultăm prea puțin
Uităm să purtăm cuvântul
în suflet
Grăbiți de a răspunde
secundeii: venim.

Cum o să fie

Să fie liniște
Și să ascuți ploaia
Cum topește zăpezile,
Să nu ai nimic de spus,
Doar de ascultat
Cum se contopesc
anotimpurile,
Să nu ai nimic de făcut,
Doar de ascultat
Bătăile inimii.

Inima știe cel mai bine
Cum o să fie
Când
se topec anotimpurile

„ANOTIMPURI RETRO”

La Chicago

„În tăcerea cuvintelor/ Se aude vioara,/ Un arcuș peste timp,/ Concertul Cenaclului Retro/În acest frumos anotimp,/ În acest Sfânt Lăcaș” (Ligia Ana Grindeanu).

Prezența spectatorilor la seara literar muzicală din ziua de 6 Mai a anului 2003, a confirmat faptul că au „primit invitațiile/ Scrise de mână/ Cu cerneală albastră/ Înmuiață în destin”. Participanții la spectacol au dovedit o implicare interactivă în împlinirea privind semnele comunicării între emițător și receptor. Au evoluat poezii, cantatorii, interpreții vocali și instrumentali ai artelor „la taifas cu iubirile muze”. Piesa muzicală „Bardul din Mircești” a fost de natură să ridice spiritul românesc, vrednic urmaș al regelui poeziei, Vasile Alecsandri! Primăvara la ea acasă în natură și în sufletul celor pătrunși de mesajul darului muzical „PRIMĂVARA” oferit cu virtuozitate de solistica lui Cătălin Lari și acompaniat pe măsură.

„Odă viorii” aduce și poeta Ligia Ana Grindeanu prin creația sa cu același nume. Cântecul „Mocirița” a strâns laolaltă în zâmbete de bucurie și lacrimi de dor sufletele românilor.

Am invocat „Cerul cel din noi” prin creația mea literară în care optez pentru prioritatea divinului.

Cantautorul Ștefan Cristolțean a creat o atmosferă de dinamism și optimism prin piesa muzicală structurată pe motivul salcâmului intitulată „Au înnebunit salcâmului”. Pentru moment cu toții respirăm miresme de salcâm prin harul artei sunetului dovedite vocal și instrumental de Ștefan.

Primăvara-i frumoasă peste tot, dar a noastră-i „Primăvara românească”! De farmecul acestui anotimp ne conving cantatorii Corina Vlad și Cătălin Lari, cu măiestrie artistică. Vioara-și continuă demersul melodios cu o stilistică ce acompaniază recitarea delicată și impresionantă a Ligiei, care a compus „Poem pentru noi”.

Talentata scriitoare și interpretă de muzică vocal instrumentată, Anda Cristolțean, ne invită de data aceasta printr-o convingătoare interpretare în „Dumbrava minunată”!

Sorin Griza, cantautor stăruitor și strălucitor în menirea sa, ne poartă melodios în lumea feerică a unui „Verde-n-rourat”, prin piesa cu același nume. „Hora Mărțișorului” în interpretarea lui Cătălin Lari, crează atmosfera armoniei spirituale a sorgintei noastre și ne invită să facem pașii jocului românesc. Radu se ține de cuvânt dăruindu-ne prin senitarea unui cântec „Vara promisă”, chiar acesta fiindu-i titlul. Dar iată că a sosit o scrisoare, pe care o citește expresiv și cu putere de transmitere a emoționalului dintre rânduri, Anda. De unde vine scrisoarea și cine o semnează, avem să aflăm la sfârșitul lecturii făcute cu har de Anda. Scrisoarea poartă semnătura lui Dumnezeu.

Am admirat întotdeauna armonia din viața familiei Anda și Ștefan Cristolțean ca și parteneriatul lor artistic. Iată că acum Ștefan ne convinge din nou prin piesa muzicală cântată cu succes de casă că Anda e „Numai una”. Sorin Griza ne îndeamnă cu convingere de talie artistică superioară, prin poziția sa muzicală, creație proprie text și muzică: „Trăiește clipa”.

Piese muzicale cântate în limba țării de adopție, engleza au adus un prinos de recunoștință artei universale. Ne-au încântat deci succesiv următoarele piese muzicale prin intermediul interpreților lor: *It's now or never* (Radu), *Have you ever seen the rain* (Corina), *Fly me to the Moon* (Ștefan).

Suflul românesc a revenit la el acasă prin mesajul transmis de impresionata cântare „Tata și caii” ajuns în sufletul nostru devenit deopotrivă interpret și spectator prin liantul emoțional și ideatic creat de Ștefan. Cu această piesă muzicală apreciată cu îndelungi aplauze și dăruită cu lacrimi, a făcut casă bună privind continuitatea emoțională și ideatică, poezia mea „Casa”. Acompaniamentul violonistului Cătălin Lari, a fost de natură să deschidă și să fie un prețios adaos emoțional al momentului recitării. Anda ne surprinde în mod plăcut prin calitățile sale vocale cu piesa „Porunca”. Adevăr grăiesc Corina și Sorin, când afirmă prin intermediul titlului unui cântec „Câteodată râd, câteodată plâng”. Au cântat cu chitara, inima, sufletul și vocile încântătoare pe versuri de suflet răscolitoare... Răspundem invitației la ceai, făcută de Anda, cu expresivitate, o voce remarcabilă, acompaniament la chitară, efecte sonore. Se aude vocea ospitalității casei care ne invită și la un vin fierț. A urmat o masă a impresiilor, cu vorbe bune și bucate alese, venite din sufletele calde ale gazdelor. Dar până atunci, să ne bucurăm să rămânem cu „Poeți la taifas” împreună cu Ligia Ana Grindeanu și Sorin Griza. Să respirăm cu sufletul darul literar muzical oferit de colaborarea lor în plan artistic.

Recitarea Ligiei, din versurile ce le-a

creat pentru cântec, a impresionat alături de ingenioasa compoziție muzicală aparținând lui Sorin Griza. Această colaborare artistică s-a dovedit a fi o adevărată îngemănare literar muzicală. Cântecele Corinei Vlad „Te voi iubi” promite iubire „în orice anotimp” prin arta sa poetică și muzicală! Și aici versurile și muzica se potrivesc „mănușă”!

Ligia Ana Grindeanu, care a fost în același timp organizatoarea și moderatoarea acestui minunat spectacol muzical-literar, recită din creația sa proprie poemul „Doar gândurile”. Ligia nu se dezice nici de data aceasta ca prezență scenică, talent interpretativ și carismă. În dialog cu Anda Cristolțean, Ligia Ana Grindeanu prezintă pe cei care-au dăruit anotimpuri sufletești dragilor români și nu numai, în spațiul lăcașului de rugăciune „Sfântul Andrei” din Chicago. Așadar:

„Glasul dulce al viorii ne poartă pe aripi de dor”... Cătălin Lari

„Un frate tânăr care crede în dreptate”... Sorin Griza

„Focul viu al clipei, fata frumoasă a pădurilor”... Corina Vlad

„O prințesă visătoare din Cetatea Medievală a Sighișoarei”... Ligia Grindeanu

Ana de Sighișoara, doamna Poeziei este alături de noi... Ana Munteanu Drăghici
„Pierdut în vârtej american, dar regăsit în Retro”... Radu Răcean

„Totul se transformă în poveste prin culori și nuanțe”... cu Anda Cristolțean

„Veșnic îndrăgostit de ochii căprui (ai soției sale Anda), Liderul Cenaclului Retro... Ștefan Cristolțean.

„Din spatele camerei de filmat, în centrul atenției”... Iulian Grindeanu.

Scenografia a fost sugestivă, iar diversitatea ținutei artiștilor elegantă!

Reacția publicului a confirmat faptul că „Așa ca Retro nu sunt mulți”, după cum spune refrenul cântecului cenaclului, care a încheiat programul, dar n-a închis cortina sufletului. Pe buzele spectatorilor, prieteni ai muzicii și poeziei, stăruiau zâmbete, în ochii multora încă mai licăreau lacrimi, semn că sufletele noastre s-au întâlnit în bucuria revederii și a dorului de țară...

Cuvântul de mulțumire, rostit de Cosmin Preda, preot paroh al Bisericii „Sfântul Andrei” din Chicago, a adus o aură din lumină credinței dăruirii noastre artistice. S-a referit, cu privirea înrourată de lacrimi, la amintirea bunilor și străbunilor săi, la venerația față de mamă. Bun român și vrednic păstor al credinței ortodoxe, preotul încrezător în puterea cuvântului și al tuturor artelor, admiră graiul artistic ca pe un glas cu ecou divin.

Mulțumim și noi acestor suflete de români deschise pentru credință, omenie și artă și cu aceeași iubire și respect comitetului bisericesc cu mâini harnice și inimi primitoare!

Primăvara poeziei și a muzicii, în frăția credinței și înrudirii spirituale, a înnobilat sufletele de sărbătoare, românilor!

ANA MUNTEANU DRĂGHICI
Chicago, 6 Mai 2023

Felicitări, Cenaclul Retro!

Un spectacol plin de trăiri, plin de emoții...
Un spectacol în care puterea iubirii și-a spus din nou cuvântul...

Ne-ați amintit din nou!

Sa iubim viața, sa iubim semenii, sa iubim tot ce ne înconjoară si sa ne bucurăm de ce avem! Sa ne trăim clipele frumos!

Cu sufletul nostru bun si deschis!

A fost un taifas de suflete minunate în care ne-ați deschis ferestrele din inimi! Să intre primăvara! Primăvara!

Cu Nebunie de salcâmi, cu „Dumbrava minunată”, cu glasul dulce al viorii acompaniind poezia...

Cu încredere, cu speranța, cu pofta de viața!

Cu dorințe si minuni împlinite!

Și totul cu credința în DUMNEZEU!

NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU!

NIHIL SINE DEO!

Și am ascultat

Și am cântat

Și am plâns

Și am râs...

Și... am jucat, am Horit cum se zice pe la noi, pe-acas'

Am trăit clipa! Minunata clipă!

Da! E grea, dar și frumoasă viața de Român!

Mulțumim din nou, cenaclul „Retro”,

că ne-ați readus în lumea noastră minunată

Românească! Publicul te iubește, Cenaclul

„Retro”! Și te va iubi mereu, la bine și la greu, în anotimpul Armoniei!

Felicitări!

Olezia Comșulea

Julia Magyari, „Miniaturi”

GETA LIPOVANCIUC

Când simți că ești puțin din fiecare

Când simți că ești puțin
din fiecare

Și-osândeale străine-ți
sapă-n frunte,
Și treci pe-aice vas de vindecare,
N-au cum să îți doboare
sacra punte.

Cât ți-e botez a cerului hlamidă,
Și iadul se preface-n paradisuri,
Și cresc măslini din
pui de pălămidă,
Noroc găsești și-n nesfârșite
visuri.

Cât focul ți-e încins
și-mparți iubire,
N-ai cum s-amâni să îți trăiești
prezentul;
Dezamăgind un mâine,
prin orbire,
Riști să ai tot și să nu guști
momentul.

Când știi a dăruii din toate cele,
Ce încă nu le ai, dar o să vină,
'Nalți ziduri între har și cele rele,
Pe însetați i-adapi
din cupa-ți plină.

Tot ce aduni din rod
găsit în psalmii
Lăsați aici, și mortul să-l învie,
Va crește pom cu rădăcini

în calmii
Părinți, lăsând fântâni cu apă vie.

Cât vene-ți umple mir
din vale-adâncă,
N-ai cum să făurești
cetăți de gheață,
Și-atât cât râu de sânge
curge încă
În tine, vei găsi
ce-nseamnă viață.

Când simți că ești puțin
din fiecare,
Cărându-le încet și bob din cruce,
Scânteie din nestinsă lumânare
Crescând, vei fi-nviere
la răscruce

Cât de bogată-s, Doamne!

Cât de bogată-s, Doamne,
că-n inimă-mi cresc munți,
Se strâng la pieptu-mi fraged:
Iubirea-Ți din Lumină
Și Pacea, cuibărită
în maldărul de punți,
Ce duc spre-o Sfântă
Cruce plângând, fără de vină.

Și cât sunt de bolnavă
de mângâierea Ta,
Nebun îmi este gândul
și ochilor li-i sete:
Să fie, -n loc să aibă,
să-nvețe nu a da,
Ci a iubi, și-atunce
când fi-vor doar burete.

Cât de-implinită-s, Doamne,
pierdută pe cărări,
Deși nu-s decât praful

Julia Magyari, „Lumini”

din stropul de argilă,
Sau bobul-nepereche-al
nedemnei măsurări,
O boare,-o adiere modestă și
fragilă;
Și, doar plecând genunchii
bogatei-Ți îndurări,
Sunt bulgăre ce crește
un pom cu flori de milă.

Nu vor ști nicicând de-apus

De-ar putea timpul
să-ntoarne
Rămășițe mici de clipe,
S-ar preface lan cu ceruri
În imaș bun de cosit,

Îngeri ar ieși cu goarne
Și ar strânge pe aripe
Fânul celor care, -n geruri,
Din credință-au mirosit.

Unii și-au ales bordeie,
Alți - să-nalțe
Turnul Babel,
Mulți, îngemănați cu file
Din Scriptură, s-au salvat;
Și doar cei dintr-o scânteie
Cu, celești, Petru și Pavel,
Înflorind în crin cu zile,
Se vor mântui vreodat’.

Cei de-ales-au jugul bolții,
Râvnă-având
pentru virtute,
Nu vor fi cei de pe urmă,
Primii vor deschide uși.
Chiar de-om învia cu toții,
Azi am vrea să ne sărute
Harul revărsat în turmă
De mireni crezând, supuși.

Fiecare-și duce-o cruce,
Doar că nu toți - cu iubire;
Mulți se cred
Stăpâni puternici,
Doborâți de zbor, pe sus.
Câți cerșesc
prin zări năuce...
Mulți sunt stropi
de rătăcire...
Și doar ucenicii vrednici
Nu vor ști nicicând
de-apus.

VICTOR COBZAC

Mai sigur, mai voinic, mai iertător

În Poezie, am venit pe jos,
Călcam pe urmele...
Lui Dumnezeu.
Pe unde a plouat cu stele,
Pe unde... urme
de se-che-le.
Am îndurat și am răbdat.
Cu capul gol...
am stat în ploaie,
Ca ploaia... de păcate
să mă spele,
Să vin curat
ca lacrima din cer.
Numai cu ce
n-am fost stropit?
Cu trupul...
pietre-m prins...
din zbor,
Dar niciodată
nu m-am plâns!
Știam că sunt un muritor,
(De rând, ca toată lumea)
Căzând, m-am ridicat
din nou:
Mai sigur, mai voinic,
mai iertător!

A aștepta... Înseamnă a iubi

Am să te-aștept să vii în toată
seara,
Am să te-aștept... în fi-e-ca-re... zi,
Am să te-aștept în mână... cu
chitara,
!A aș-tep-ta... înseamnă... a iu-
bi!?!

Am să te-aștept să-ți cânt o
serenadă,

Să latre-n cor din mahala... toți
câinii,
Să ieși în haina Evei, Luna să te
vadă,
!Să moară... de in-vi-di-e... ve-ci-
nii!

Am să te-aștept pe prispa casei
care,
Te știe... de pe când... erai mai
mică,
O să te-aștept... la asfințit... de
Soare,
Să descântăm o lacrimă... când
pică!

Am să te-aștept să-ți treacă
supărarea,
Că prea devreme am venit la
întâlnire,
Ce scurt de lungă-i astăzi...
depărtarea,
La cât de scump e-un gram de
fericire.

Ploaia de ieri, De azi și de mâine

Dumnezeu,
cu-a sale, lacrimi,
Când ne udă, pân' la piele,
Trage... cerul... peste noi,
De pă-ca-te... să ne spele.

Ploaia bate-n geam,
de-acolo,
Parcă... sfârâ-ie... tigaia,
Un năsuc... lipit de sticlă
Și doi ochi, admiră ploaia.

S-a deschis la piept...
țâ-râ-na,
În-se-ta-tă... după ploaie.
Cer-ne... ca de Zile Mari,
Vârful ierbilor se-ndoaie.

Un peisaj...
ce-ți fură ochii,
Dansul... ploii... e în... toi
Bat în tobe sfinți și îngeri,
Dumnezeu... e printre noi.

Ud din cap...
până-n picioare,
În veșminte... din mătase,
Domnu-a coborât din cer,
Plin de griji, cui să le lase?

La bătrâni...
le-a-întins o mână,
Caldă... ca o zi... de va-ră,

Pe micuți, i-a dus în brațe,
Că-s uitați... să nu le pară.

Între... timp... ploaia a stat,
Și-a scos fața... soa-re-le,
Iar la nai... să cânte-n cor,
S-au pornit... iz-voa-re-le.

Dacă ești... un pic mai sceptic,
Am doar o-ntrebare, frate,
Cu ce, nu-i un colț de Rai,
Ve-șni-ci-a... de la... sate?

Doar pe-aici...
di-vi-ne dealuri,
Și vâl-ce-le... „Co-li-zeu”,
Au rămas... cum le-a creat,
!Bunul nostru Dumnezeu!

Pe totdeauna

De mult n-am strâns
în brațe
o femeie,
Care să-mi amintească marea:
Cu ochi, de-o acalmie-n stare
de orice,
În care-și linge rănilor... furtuna,
Stop cardiac...
la depărtarea de-un sărut,
Atunci când ți se taie...
ră-su-fla-rea,
Posibil... și...
pe... tot-dea-u-na.
!Salvarea-i soră cu-ntâmplarea!

Arca lui Noi...
cu trapul aruncat
pe plaja de nisip
Și bordul...
împânzit de pescăruși.
Îmi amintesc de o ninsoare,
în luna lui April.
A nins atâta de dumnezeiește
Un roi de fluturi albi,
trimis de-un înger,
A ajuns... să-mi tulbure...
tristețea.
Ce rar de tot
se-ntâmplă-n viața mea,
Uitasem ușa... vraște deschisă,
Poate mai întră...
și la mine-o stea?
Cu cheia de la i-ni-mă pierdută
Și m-am simțit...
din nou...
îndrăgostit... lulea!
De chipul tău,
de ochii tăi,
de vocea ta!

FUNDAȚIA CULTURALĂ „Metafora Constanța”

Partener al Asociației Literare
„Creneluri Sighișorene”

Primii pași prin Raionul Căușeni-Republica Moldova ai Fundației Culturale „Metafora Constanța”...călăuziți de domnul Director al Casei de Limbă Română Valeriu Ostaș, Sergiu Badin - Șef al Oficiului Teritoriul Căușeni al Cancelariei de Stat, Lungu Constantin - Șef Centrul Multifuncțional Agenția Servicii Publice Căușeni, Artenie Cătanoi-Deputat în Parlamentul Republicii Moldova, Paul Mircea Iordache, Redactor șef al Revistei „Vatra Noastră Românească”

O întâlnire emoționantă! Bucuria de a ne îmbrățișa și cunoaște frații s-a văzut pe chipurile tuturor celor prezenți.

Cezar Pânzaru Președintele Asociației Culturale „Pro-Basarabia și Bucovina”
Cornel Pulbere Directorul executiv al Fundației Culturale „Metafora Constanța”

Valeriu Ostaș, Directorul Casei de Limbă Română Garofița Jianu Președintele Fundației Culturale „Metafora Constanța”

Aniversarea a 105 ani a Unirii Basarabiei cu Patria Mamă-România

Activitate consacrată sărbătoririi naționale - Conferința științifică cu genericul: „Lecția Unirii Basarabiei cu Patria Mamă-România” în permanentă actualitate. Evenimentul a avut loc pe data de 26. 03. 2023 la Consiliul Raionul Căușeni unde Asociația „Pro Basarabia și Bucovina” și Fundația Culturală „Metafora Constanța” a dat mâna cu frații din Basarabia, cu lumea culturală, jurnalistică, artistică și veterani de război, toți sosiți pentru a sărbători împreună românește. Coordonator prof. Valeriu Ostaș, Directorul Casei de Limbă Română din Căușeni.

Am avut onoarea să-i cunoaștem la eveniment pe prof. univ. Anatol Petrencu, Ion Negrei vicepreședinte al Asociației Istoricilor din Republica Moldova, Paul Mircea Iordache - Redactor șef al revistei „Vatra Noastră Românească”, Ion Găină scriitor, Directorul Muzeului de Istorie și Arhitectură al Raionul Căușeni.

A fost invitat și un sobor de preoți ce l-au însoțit pe ÎPS al Catedralei din Căușeni fapt care a dat activității o notă solemnă, de pace și liniște după binecuvântarea și îndemnul Episcopului Basarabiei de Sud - Preasfințitul Veniamin. Prezența domnului Artemie Catanoi Deputat în Parlamentul Republicii Moldova a generat o mare bucurie pentru toți invitații acestui eveniment. Concluzia finală a fost aceea pe care toți românii trebuie să o spună cu voce tare: Basarabia este a românilor! Basarabeni sunt sânge din sângele nostru! Toți suntem români! Nedreptatea pe care au trăit-o frații noștri nu se poate scrie în cuvinte, ea se citește în ochii plini de patimă a celor care au simțit asuprirea pe viu! Iar lupta pentru dreptate este crezul care ne unește pe toți români cu suflet român!

În data de 26. 03. 2023, Fundația Culturală „Metafora Constanța” și Asociației „Pro-Basarabia și Bucovina” au fost în vizită la Liceul „Mihai Eminescu” din Raionul Căușeni, unde am fost întâmpinați de d-na profesor Olga Ostaș, Valeriu Ostaș și cadre didactice. Am pășit cu nostalgie pe culoarele liceului.

Asociația „Pro Basarabia și Bucovina”, Fundația Culturală „Metafora Constanța”, d-na Lavinia Dumitrașcu, reprezentanta Muzeului de Arheologie și Istorie Constanța au donat cărți tematice Liceului „Mihai Eminescu”. Primirea caldă și ospitalieră, caracteristică basarabenilor, ne-a făcut să fim mândri că suntem frați! Am plecat cu părere de rău, din acel colț de rai păstorit cu dragoste, de d-na Olga Ostaș, însă cu promisiunea fermă că vom reveni.

Sărbătoare

27 martie 1918/ 27 martie 2023

Delegația constănțeană a participat la inaugurarea busturilor celor doi patrioți români

Alexandru Marghiloman și Ion Inculeț în Raionul Ialoveni, cu ocazia sărbătoririi a 105 ani de la unirea Basarabiei cu România

Ziua de 27. 03. 2023

În cadrul Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice din Chișinău a avut loc Simpozionul dedicat Aniversării Unirii Basarabiei cu Patria Mamă-România, în Sala Unirii din 27 martie 1918 când Sfatul Țării a votat Unirea Basarabiei cu România, eveniment la care a participat și delegația constănțeană.

Fundația Culturală „Metafora Constanța” a donat bibliotecii Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice, toate numerele ziarului „Metafora”, cât și broșura cu participării delegației constănțene, domnului Anatol Petrencu prof. dr. hab. în științe istorice, membru de onoare al Academiei Oamenilor de Știință din România, Președinte al Asociației Istoricilor din Republica Moldova „Alexandru Moșanu”. Ideea de bază care a generat bucurie pe chipurile tuturor participanților la acest simpozion a fost una singură: „Noi suntem români!”

În 28. 03. 2023, despărțirea de prietenii și frații basarabeni nu a fost una ușoară! Este bine știut că tot ce este frumos se termină repede! Exact așa s-a întâmplat și cu noi! Ceva din sufletul nostru a rămas definitiv acolo! Mii de mulțumiri domnului Ostaș Valeriu, Directorul Casei limbii române și soție sale Ostaș Olga! Cuvintele sunt prea sărace să exprime recunoștința noastră! Cu mâna pe inimă, mulțumim! Atât fraților noștri români, care ne-au însoțit pe tot parcursul șederii noastre în Raionul Căușeni și deplasările în Chișinău.

Domnule Deputat Artenie Cătănoi, domnule Constantin Lungu-Șef Centrul Multifuncțional Agenția Servicii Publice Căușeni, domnule Sergiu Badin - Șef al Oficiului Teritoriul Căușeni al Cancelariei de Stat, vă purtăm în suflet! Mulțumim frumos domnului Primar al Raionul Căușeni și nu în ultimul rând, mulțumim domnului Președinte al Asociației „Pro-Basarabia și Bucovina”, Cezar Pânzaru, prietenul nostru, pentru invitația de parteneriat în această incursiune în Basarabia!

Pentru Fundația Culturală „Metafora Constanța” acesta este un început, iar promisiunea pe care am făcut-o copiilor din Raionul Căușeni, de a-i aduce la mare în Constanța, cu siguranță se va concretiza!

Vizita la Parlamentul Republicii Moldova!

Domnului Deputat Artenie Cătănoi îi aducem calde mulțumiri pentru prezentarea istoriei clădirii Parlamentului Republicii Moldova, pentru însoțirea și mijlocirea acestei vizite oficiale în clădirea Parlamentului.

La Palatul Parlamentului: Iordache Mircea Paul, Valeriu Ostaș, Ion Popov, Traian Brătianu, Garofița Jianu, Dan Nicolau, Lavinia Daciana Dumitrescu, Cezar Pânzaru, Cornel Ciubotaru, Roxana Ștefan, Alexandrina Macarov, Dan Norea, Liliana Vasiliev, Ciprian Bereșteanu, Arsenie Cătănoi, Cornel Pulbere.

Deputatul Artenie Cătănoi este cel care a propus spre aprobare legea privind oficierea limbii române pe întreg teritoriul Republicii Moldova. Datorită dumnealui și a echipei, începând cu 31. 08. 2023, va fi sărbătorită oficial Ziua Limbii Române în republica Moldova. Firește nu îl uitam pe domnul Valeriu Ostaș, gazda și inițiatorul tuturor deplasărilor delegației constănțene în Căușeni și Chișinău, pe domnul Mircea Iordache-Redactor șef al revistei „Vatra Noastră Românească”, domnul Ion Popov și Tudor Bătrâna meșter popular. Întâlnirea cu d-nul Titus Corlățeanu a fost un alt motiv de bucurie... pentru că nimic nu este întâmplător! Toate se fac pentru oameni, cu oameni, cu voia Domnului!

Cornel Pulbere, Arsenie Cătănoi
 Traian Brătianu

GAROFIȚA JIANU

SABINA COJOCARU

Permis

Eu ți-am permis
să mă iubești
când se destrămau iluzii
iar vinul nu avea savoare
și rătăcită-n supărare
Tu ai decis să mă uimești
mi-ai zis că-s tandră
sunt velină
mi-ai smuls tristețea
din rutină
și vinovată fără vină
înfășurată-n frici ca-n pled
eu ți-am permis
să mă iubești
și tu permite-mi să te cred!
Eu ți-am permis
să mă iubești

când sufletul s-a-nchis
în sferă
în cafeaua neagră-amară
și străină-n primăvară
Tu ai știut să mă topești
mi-ai zis că-s vie
alcalină
mi-ai strecurat în vis lumină
și vinovată fără vină
cu inima fierbinte-n piept
eu ți-am permis
să mă iubești
și tu permite-mi
să te-accept!
Eu ți-am permis
să mă iubești
când îmi părea ziua
o dramă
un cocktail fără tărie
o absentă jucărie.
Tu ai șoptit că mă dorești
mi-ai zis că-s dulce
sunt divină
mi-ai desenat altă vitrină
și vinovată fără vină
pregătită pentru zbor
eu ți-am permis
să mă iubești
și tu permite-mi să te-ador!

Departe ești mamă

Departe ești, mamă, departe în
lume
Privirea îmi trece de jur
împrejur...
Grijile vieții nu am cui le
spune,

Îngân câteodată
o rugăciune,
Trimit către cerul
cu nori de velur,
Trimit să te-adie și gândul
meul pur.

Departe ești, mamă, departe
mereu
Te caută-ntruna copila ta...
Timpu-ntră noi
s-a făcut curcubeu
Și uite, sunt mamă acum
și eu
Ca tine alint și pot fremăta
Ca tine iert tot
ce se poate ierta

Departe ești, mamă, departe de
tot
Nu știu de ți-e cald,
ți-e frîg, ori ți-e bine...
În casă te-aud în nepoată,
nepot,
De fericire să-ți zic
nu mai pot,
Vreau dorul s-ajungă
până la tine,
Vreau amintirile
să te aline.

Departe ești, mamă, departe și-
aș vrea
Să știi că trăiești
în inima mea...

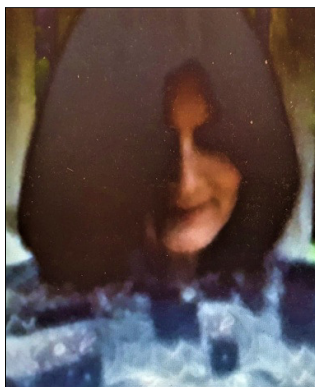
Slăbiciune și putere

Ziua e zbatere ce mă pânđește-n prag.
Capcanele ursitei fac cerc în jurul meu,
Dar tot privind la voi, vă copiez mereu:
Eu, din slăbiciune, puterea mi-o extrag.

Orice obstacol se transformă în puseu
Nu-i drumul firav, lin, cu orizontul vag...
Cu toate-acestea îl petrec cu acel drag
Care mă face să mă simt aproape zeu...

Gândul vă este desăvârșire ce așterne,
Deci eu, în neputință și în nevrednicie,
Mă bucur sincer să vă urmez exemplul...
Din obiective anodine făcând lanterne,

Nu-i loc de amintiri, de nicio nostalgie,
Dacă strădania spre țel îți este templul.

Acele trepte

Șovăielnic pășit-ai pe-acele trepte,
Pas neatins vreodată de fărădelegi.
Lacrimile udat-au intențiile drepte,
La gând că-n final, răsplată culegi...

În cursa pândită și-ades sfărâmată,
Ne sapă-în secret, util, defăimarea,
În haine-amicale, frumos ambalată.
Nu te mai aperi, că nu știi urmarea.

Tu urci și cobori pe scara plăpândă,
N-ai sprijin, nu balustradă, nu corzi.
Zămisliind în tăcere, idee crescândă
Cucernic, ai vrea iertarea să-acorzi...

Mai nou, îți propui și-o altă cadență,
Altfel spus, elegant: o altă frecvență.
CRISTINA-RODICA MAZĂLU

Julia Magyari, „Gânduri despre tine”

Redactor șef: Gabriella Costescu

Colaboratori: George Călin, Nicolae Suciuc, Nicolae Ghe. Șincan, Doian Pașcanu, Octavian Ursulescu, Geta Lipovanciu, Victor Cobzac, Sabina Cojocaru, Irina Bergmann.

Redactori: Ana Munteanu Drăghici, Cristina Copia, Tina Avramescu, Nicolae Hofnăr, Konstantin Korcinski, Adriana Apostol, Silvana Andrada, Aura Ungureanu, Maria Petrescu, Nicoleta Tudor, Viorica Negoiaș, Viorica Șutu, Elena Cristea, Răzvan Ducan, Ligia Grindeanu, Maria Niculescu, Vali Paraschivoiu, Pal Daniela, Dorina Omotă, Ștefănescu Em. Cristian, Laurențiu Turcu, Constantin Popescu, Lorică Mihăilă, Mariana Băcilă.

Parteneri: Societatea Culturală „Apollon” – România, Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” Sighișoara, Fundația Culturală „Metafora Constanța”, „RadioSon” Sighișoara, Biblioteca „Petru Maior” – Reghin, Cenaclul „Retro” – Chicago, Consiliul Mondial Român, Cenaclul „Fractali” – București. Editura „Vatra veche”, Suciuc Petru „Cătălin” – PFA, ATE- Bucovina, Brașov.

Tehnoredactare, concepție grafică: Nicolae Băciuț.

Adresa e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com; **telefon mobil** 0746461692 sau **fix** 0265772220
Găsiți publicațiile noastre pe: <https://crenelurisighisorene.wordpress.com>

Iulia Magyari - „Stinsă patimă”